

Ο ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α'.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΙΕ'.

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΤΗ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1880.

ΜΙΑ ΑΝΤΙΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΝ.

Ὁ « Ἀνατολικὸς Ἀστὴρ » ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ περὶ τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » βιβλιοκρισίᾳ χαρακτηρίζει τὴν ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ παρατεθεῖσαν εἰκόνα τῆς Α. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς ὅλως ἀνεπιτυχῇ καὶ σπεύδει μάλιστα νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ αὐτοῦ λύπην. Παρὰ τοῦ « Ἀνατολικοῦ Ἀστέρος » οὐδέποτε ἀνεμέναμεν τοιαύτην παρατήρησιν· καθότι ὁ ἐκδότης αὐτοῦ ἐστὶν εἰς θέσιν κάλλιον παντὸς ἄλλου ἀπλοῦ ἀναγνώστου νὰ γνωρίζῃ ὁπόση ἐλλείψις ὑπάρχει δυστυχῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐμπείρων ξυλο-

γράφων δυναμένων νὰ ἐπεξεργασθῶσιν εἰκόνα τινα καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ξυλογραφικῆς τέχνης καὶ ἱκανοποιήσωσι τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου· δὲν ἀποκρύπτομεν δὲ ὅτι θὰ ὀφείλωμεν εἰλικρινῇ εὐγνωμοσύνην τῷ ἀξιοτίμῳ τοῦ « Ἀστέρος » διευθυντῇ ἂν δυνηθῇ νὰ ὑποδείξῃ ἡμῖν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἐργάτην δυνάμενον νὰ ἐπεξεργασθῇ εἰκόνας ἐντελεστεράς τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ παρατεθειμένων ὅπως σπεύσῃμεν οἰαιδήποτε καὶ ἂν ᾖσιν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ νὰ ἀναθέσωμεν αὐτῷ ἀμέσως τὴν ξυλογραφικὴν τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » ἐργασίαν.

Ὅσοδήποτε ὀλίγην δόσιν καλαισθησίας καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔχομεν ἐν τούτοις ἐννοοῦμεν πολ-
λάκις ὅτι τινὲς τῶν ἐν τῷ « Γραφικῷ Κόσμῳ » καταχωρουμένων εἰκόνων εἰσὶ λίαν ἀτελεῖς.

πλήν ἐννοοῦμεν συνάμα ὅτι ἀποβαίνει ἀδύνατον ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην νὰ ἐπιφέρωμεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ βελτίωσιν τινα διὰ τὸν ἀπλοῦν, ἀπλούστατον λόγον ὅτι, στερούμεθα ἐν Κ]πόλει καταλλήλων πρὸς τοῦτο ἐργατῶν. Παρακαλοῦμεν ὅμως τὸ ὁμογενὲς δημόσιον ὅπως ἐπιτρέψῃ ἡμῖν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐχὴν ὅτι διὰ τῆς ὑποστηρίξεως ἣν θέλει παρέχει καὶ ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν θέλει παράσχει ἡμῖν τὰ ὑλικά μέσα ὅπως παραγγέλωμεν εἰς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ τεχνίτας τὰς εἰκόνας τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » καὶ ἀπαλλάξωμεν οὕτω τὸν φίλον τοῦ « Ἀστέρος » διευθυντὴν τῆς δυσαρέστου βεβαίως δι' αὐτὸν ἀνάγκης τοῦ ἐκφράζειν τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ ἀνεπιτυχίᾳ αὐτῶν.

Ἐν τέλει τῆς βραχείας ταύτης πρὸς τὸν ἀξιότιμον τοῦ « Ἀνατολικοῦ Ἀστέρος » ἐκδότην ἀπαντήσεώς μας δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκφράσωμεν τὴν λύπην μας ἐπὶ τῷ ὅτι οὐδεμίαν ἠθέλησεν οὗτος νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἐπὶ τῷ περιεχομένῳ αὐτῆς τῆς Σκιαγραφίας Ἰωακείμ τοῦ Γ'. καὶ δὲν θὰ ἐκλάβῃ ἐλπίζομεν ἡμᾶς πολὺ ἀπαιτητικούς ἂν παρακαλέσωμεν αὐτὸν ὅπως ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ τῆς ἀξιότιμου αὐτοῦ ἐφημερίδος ἐκφέρῃ τὰς περὶ ταύτης κρίσεις του.

Η ΔΙΕΓΘΥΝΣΙΣ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟ-
ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

ὑπὸ Δ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ.

—ο—ο—ο—

Η ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ
ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ.

« Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος—ἔλεγεν ὁ πρίγκηψ Γορτσακὼφ πρὸς τοὺς ρουμουνους πολιτικούς—ἐπιθυμεῖ πρὶν ἢ ἀποθάνει νὰ δυνήθῃ νὰ θέσῃ τὰ τεμάχια τῆς ἐπονειδίστου διὰ τὴν δυναστείαν αὐτοῦ παρισυνῆς ἐκείνης συνθήκης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ πατρός· πρὸς ἐπιτέλε-

σιν δὲ τοῦ υἱικοῦ τούτου πόθου ἀπέβαιναν ἀπαράιτητος ἡ διαγράφη τοῦ ὅρου ἐκείνου τῆς συνθήκης ταύτης καθ' ἣν ἡ Βασσαραβία ἀπετῆτο ἀπὸ τῆς Ρωσσίας καὶ παρεχωρεῖτο τῇ Ρουμανίᾳ. »

Ἐν τούτοις ἡ ρωσικὴ διπλωματία οὐδόλως ἔθιγε τὸ ζήτημα τοῦτο ἐνόσῳ οἱ Ρουμουνοὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνα. Πολλοὶ δὲ πρὸ τῆς συνάψεως τῶν περὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεων καὶ ἐνῷ ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει εἰσέτι, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1828, ὁ στρατηγὸς Ἰγνατιέφ ἀπεστέλλετο μετ' ἐκτάκτου διπλωματικῆς ἀποστολῆς εἰς Βουκουρέστιον. Ὁ δὲ πρίγκηψ Γορτσακὼφ ἀπηύθυνεν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν τῆς Ρουμανίας τὴν ἐπομένην διακοίνωσιν.

Πετρούπολις 11 Ἰανουαρίου 1878.

Κύριε Ὑπουργέ,

« Ἡ Α. Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ φρονεῖ ὡς ἐπιστάσαν τὴν στιγμὴν ὅπως διευκρινισθῶσι ζητήματά τινα ἅτινα λίαν ἀορίστως ὑπέδειξα ὑμῖν μέχρι τοῦδε τῇ Ὑμ. Ἐξοχότητι. Προβλέπων τὴν προσεχῇ τῆς εἰρήνης συνομολόγησιν ἐπιθυμεῖ ὅπως τελεία καὶ πλήρης ἐπικρατεῖ μετὰ τῶν δύο κυβερνήσεων συνεννόησις· ἐφ' ᾧ καὶ σπεύδει ν' ἀποστείλῃ πρὸς ὑμᾶς τὸν ὑπασπιστὴν Αὐτοῦ στρατηγὸν Ἰγνατιέφ ὅπως ἐκθέσῃ Ὑμῖν τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἰδέας τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτοβουλίου. Γνωρίζετε ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατόν ὑπὲρ τῆς Ρουμανίας· γνωρίζετε ὅμως συνάμα ὅτι ὀφείλομεν νὰ ὑπερασπισθῶμεν καὶ τὰ ἡμέτερα δίκαια καὶ συμφέροντα. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλετε ἐκτιμῆσαι λογικῶς καὶ εἰλικρινῶς τὴν θέσιν σας καὶ τὴν ἡμετέραν· λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀποβαίνει δυνατόν νὰ ἐνισχυθῶσι καὶ δικαιωσθῶσιν οἱ τὴν Ρουμανίαν καὶ Ρωσσίαν συνεννοῦντες δεσμοί. »

« Δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε ὑπουργέ, ὅτι εἰς τοὺς δεσμοὺς τούτους ὀφείλετε τὴν ὑπαρξιν τοῦ ὑμετέρου κράτους· ἐλπίζω δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν δε-

» σμῶν τούτων τὸ ἡμέτερον κράτος θέλει βασι-
» σει καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ. »

Δέχθητε κτλ.

Γορτσακώφ.»

Ἦρκει νὰ εἰσδύσῃ τις βαθύτερον εἰς τὴν ἔν-
νοιαν καὶ ἀναγνώσῃ ἐπισταμένως τὴν ἀνωτέρω
διακοίνωσιν ὅπως κατανοήσῃ ἐκ τοῦ περιεχομέ-
νου αὐτῆς τὴν τροπὴν ἣν ἐμελλε μετ' οὐ πολὺ
νὰ λάβῃ ἡ ἀπέναντι τῆς Ρουμανίας πολιτικὴ
τῆς ρωσικῆς διπλωματίας.

Ἐν τούτοις ὁ πρίγκηψ Γορτσακώφ δὲν ἐτόλ-
μησεν ἐν αὐτῇ νὰ διατυπώσῃ ἐπακριβῶς τὰς ἀ-
παιτήσεις τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ, καθότι μὴ
λησμονῶμεν ὅτι ἡ διακοίνωσις αὕτη ἐγγράφη τὴν
41ην Ἰανουαρίου ὁπότε οἱ Ρῶσοι δὲν εἶχον
δυνήθῃ εἰσεῖτι νὰ διέλθωσι τὸν Αἴμον· ὁ δὲ τουρ-
κικὸς στρατὸς ἐξηκολούθει γενναίως εἰσεῖτι ἀν-
θιστάμενος. Ἡ πολεμικὴ ὁμως κατάστασις εἶχεν
ὀλοτελῶς μεταβληθῇ ὁπότε ὁ στρατηγὸς Ἰγνα-
τιέφ ἀφίκετο εἰς Βουκουρέστιον. Οἱ ρῶσοι ἦσαν
ἤδη ἀπανταχοῦ νικηταί· οἱ τουρκικοὶ στρατοὶ
εἶχον διασκορπισθῇ, οἱ δὲ Τούρκοι οὐδεμίαν περὶ
ἐξακολουθήσεως τῆς ἀντιστάσεως εἶχον πλέον
ἐλπίδα. Διὸ ἡ ρωσικὴ διπλωματία οὐδόλως
πλέον ἐδίστασεν ὅπως φέρῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος ἀ-
νεπιφυλάκτως τὸ τῆς ἐπανακτῆσεως τῆς Βασσα-
ραβίας ζήτημα. Οὕτως ὁ στρατηγὸς Ἰγνατιέφ ἐ-
πέδωκε ἐκ τὸν ἡγεμόνα Κάρολον αὐτόγραφον τοῦ
Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου ἐπιστολὴν ἐν ᾗ
πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐμπεριείχοντο καὶ τὰ ἑξῆς:

« Γνωρίζεις, ἀγαπητέ μοι Κάρολε, ὅτι σὲ ἀ-
» γαπῶ ὡς υἱόν μου· σὲ παρακαλῶ δὲ νὰ μὴ ἐκ-
» πλαγῆς ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ μου παύτῃ. Ἐν ὀνό-
» ματι τοῦ ρωσικοῦ ἔθνους ἐκζητῶ παρὰ σοῦ
» ὅπως μᾶς ἀποδώσῃς τὴν Βασσαραβίαν· συναι-
» σθάνομαι ὅτι ὀφείλω νὰ ἐκπληρώσω τὸ ἀπέ-
» ναντι τῆς μνήμης τοῦ προσφιλοῦς μου πατρὸς
» ἱερὸν τοῦτο καθήκον· ἐλπίζω δ' ὅτι εἰς τὴν αἰ-
» τησίν μου ταύτην οὐδεμίαν θὰ ἐπιφέρῃς ἀντίρ-
» ρησιν· εἶμαι δὲ βέβαιος ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ ἡγε-
» μὼν τῆς Ρουμανίας οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νὰ
» δυσαρεστήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας.

Ἀλέξανδρος. »

Ἐνταῦθα δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσω-

μεν ὅτι ἂν ὁ ἡγεμὼν Κάρολος ἀνελάμβανε τὴν
ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ἱ-
στορικοῦ ἐδάφους, ἡδύνατο κάλλιστα νὰ ἀπευ-
θύνη τῷ Αὐτοκράτορι Ἀλεξάνδρῳ τὴν ἐρώτησιν·
πῶς ἡδύνατο νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς ἀναγκαζόμε-
νον ἐκ τοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς του σε-
βασμοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν Βασσαραβίαν; Μὴ
ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου ἡ
Βασσαραβία παρεχωρήθη τῇ Ρουμανίᾳ; Ὁ Αὐ-
τοκράτωρ Νικόλαος ἀπεβίωσε τὴν 2 Μαρτίου
1855, ἡ δὲ συνθήκη τῶν Παρισίων ἐν ᾗ ἐγένετο
ἡ παραχώρησις αὕτη ὑπεγράφη τὴν 30ην Μαρ-
τίου 1856.

Πλὴν ὁ ἡγεμὼν Κάρολος οὐδόλως ἠθέλησε νὰ
ποιήσῃ τὴν ἱστορικὴν ταύτην παρατήρησιν. Ἡ
Ρουμανικὴ κυβερνήσις ἀπεπειράθη κατὰ πρῶτον
νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ Τσάρου, λησμο-
νοῦσα τὸ γνωστὸν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπλοὺς
θνητοὺς λόγιον τοῦ σιδηροῦ ἐκείνου διπλωμάτου
« Ἡ Διπλωματία δὲν ἔχει σπλάγχνα. » « Μὴ λη-
σμονῇτε ἔλεγον οἱ Ρουμῶνοι ὅτι ἐχύσαμεν τὸ
αἷμά μας ὑπὲρ ὑμῶν. ἔθνος δὲ οὕτως μέγα καὶ
γενναῖον καὶ ὅπερ ἔχει τοιοῦτον γενναϊόφυχον
καὶ ἱπποτικὸν αὐτοκράτορα οὐδέποτε θὰ θελή-
σῃ ὅπως ἀφαιρέσῃ ἐν τεμάχιον ἐκ τοῦ σώματος
τοῦ Κράτους μας. »

Ἡ ρωσικὴ διπλωματία προσεπάθει νὰ πείσῃ
τὴν ρουμανικὴν ἡγεμονίαν ὅτι ὤφειλε οὐδεμίαν
εἰς τὴν παραχώρησιν τῆς ἐπαρχίας ταύτης νὰ
προβάλλῃ ἀντίρρησιν. Δὲν ἠρνεῖτο ὅτι διὰ τῆς
μετὰ τῆς Ρουμανίας συμβάσεως τῆς 16ης Ἀ-
πριλίου ἡ Ρωσσία ἡγγυᾶτο τὴν ἀκεραιότητα τοῦ
ἐδάφους τῆς ἡγεμονίας πλὴν προσέθετον ὅτι ἡ
σύμβασις αὕτη συνομολογήθη ἐπὶ τῇ ὑποθέσει
ὅτι ἡ Ρουμανία θὰ ἔμενεν οὐδετέρα. Συμμετα-
σχούσης δὲ νῦν ταύτης τῆς πάλης ἡ σύμβασις
αὕτη ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄκυρος. Ἡ Ρουμα-
νία ἄλλως, ἔλεγον οἱ ρῶσοι διπλωμάται, οὐ-
δεμίαν ἐδικαιούτο νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς Βασσαραβίας
ἀπαίτησιν καθότι ἡ ἐπαρχία αὕτη παρεχωρήθη
κατὰ τὸ 1856 οὐχὶ εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ρου-
μανίας, ἥτις οὐδόλως τότε ὑφίστατο, ἀλλ' εἰς
τὴν τῆς Μολδαβίας, ἥτις ἐπαυθεν ἔκτοτε ὑπάρ-
χουσα. Οἱ Ρουμῶνοι ὤφειλον τούναντίον κατὰ

τοὺς ρώσους διπλωμάτας νὰ εὐγνωμονῶσι τῇ Ρωσσίᾳ διότι λαμβάνουσα τὴν Βασσαραβίαν, ἥτις νομίμως τῇ ἀνήκει, παρέχει αὐτοῖς ἐπαρχίαν μεγαλητέραν καὶ πολυπληθεστέραν, τὴν Δόβρουτζαν.

Ἐν τούτοις οἱ Ρουμοῦνοι οὐδόλως ἠνόουν νὰ λάθωσιν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν τὰς εὐγλώττους ταύτας ἐκφράσεις τῆς ρωσικῆς διπλωματίας. Παρε-

τήρησαν δὲ αὐτῇ ὅτι ἂν συμμετέσχον τοῦ πολέμου οὐδόλως ἔπραξαν τοῦτο ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, πλὴν συνεπείᾳ ἐπιμόνου αὐτῶν προσκλήσεως, προσέθετον δὲ ὅτι οὐδέποτε θὰ συνήνουν ὅπως ἀνταλλάξωσι ἐπαρχίαν, ἣν σύμπασα ἡ Εὐρώπη ὁμοθύμως παρεχώρησεν αὐτοῖς, καὶ ἥς τινος ὁ πληθυσμὸς ἦτον κατὰ μέγα μέρος ρουμανικὸς ἀντὶ ἐπαρχίας ἀφόρου καὶ ἀποκλειστι-

ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΟΡΤΣΑΚΩΦ

Ἀρχικαγγελάριος τῆς Ρωσικῆς Αυτοκρατορίας.

κῶς σχεδὸν ὑπὸ Ταρτάρων καὶ Τούρκων οἰκουμένης.

Μετὰ τὴν ἔντονον ταύτην γλῶσσαν τῆς ρουμανικῆς κυβερνήσεως, οἱ Ρῶσοι ἠρνήθησαν αὐτῇ ὅπως συμμετάσχη τὴν περὶ συνομολογήσεως ἀνακωχῆς καὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεως. Εἰς δὲ τὸν συνταγματάρχην Ἀρίωνα, μεταβάντα ἀπὸ μέρος τοῦ ἡγεμόνος Καρόλου εἰς Κεζανλίκ ὅπως συμμετάσχη τῶν μετὰ τοῦ Σερβερ καὶ Ναμὴκ πασσᾶ διαπραγματεύσεων, δὲν ἐγένετο

ἐκ μέρους τῶν Ρῶσων τοσοῦτον εὐμενὴς ὑποδοχή. « Δὲν ἔχω καιρὸν δυστυχῶς νὰ σᾶς ἀκούσω », τῷ εἶπεν ἀπλούστατα ὁ κ. Νελιδῶφ. Ὁ δὲ Μ. Δοῦξ Νικόλαος τῷ ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν ἣν ἠσθάνετο βλέπων ρουμοῦνον πληρεξούσιον ζητούντα νὰ συμμετάσχη τῶν περὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεων καὶ τὸν προσεκάλεσεν ὅπως ἐπιστρέψῃ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς Βουκουρέστιον. Τὸ τοιοῦτον ἦτο τοσοῦτον μᾶλλον διὰ τὴν ρουμανικὴν ἡγεμονίαν σκληρὸν, καθόσον οἱ ἀπεσταλ-

μένοι τῆς Σερβίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου, — Ὁ κ. Ράδοβιτς καὶ ὁ συνταγματάρχης Χορβάτοβιτς — συμμετέσχον πληρέστατα τῶν διαπραγματεύσεων τούτων καὶ ἔτυχον φιλικῆς ἐν τῷ ρωσικῷ στρατηγεῖω ὑποδοχῆς.

Οἱ Ρουμοῦνοι ὁμῶς εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν ὅπως ὑπερασπισθῶσι μέχρις ἐσχάτων τὰ ἐπὶ

τῆς ἐπαρχίας ταύτης δικαιώματα αὐτῶν. Τὴν 7ην Φεβρουαρίου ὁ κ. Γκοκαλιτσεάνος ἀφηγήθη τῇ Βουλῇ καὶ τῇ Γερουσίᾳ τὸ ἱστορικὸν τῶν τελευταίων μετὰ τῆς Ρωσσίας διαπραγματεύσεων. Ὁ ρουμοῦνος ὑπουργὸς προσέθηκεν ὅτι ἡ Ρωσσία διέταττε τὴν ἐπιστράτευσιν τεσσάρων νέων στρατιωτικῶν σωμάτων· εἶχε δὲ πολλοὺς

ΜΑΡΚΟΣ ΒΕΡΒΙΤΣΑΣ (Βοεβόδας Μαυροβουνίου).

λόγους ὅπως φρονῇ ὅτι ἐν τῶν σωμάτων τούτων προώρισται ὅπως καταλάβῃ τὴν Βεσσαραβίαν. Ὁ γηραιὸς πατριώτης ἐξώρκισε τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ ὅπως σκεφθῶσιν ὠρίμως πρὶν ἢ ἐκφέρωσιν οἰανδήποτε ἀπόφασιν. Τὸ κατ' αὐτὸν ἐφρόνει ὅτι ἡ Ρουμανία ὤφειλε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταραχῶν αἱ προκάλεσαν αἱ ἐξηγήσεις αὗται τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ ἀναστὰς ὁ βουλευτὴς Καντίλης προέτεινεν ὅπως ἀνακληθῶσιν ἐκ Βιδύνης αἱ τρεῖς ρουμανικαὶ μοι-

ραρχίαι καὶ ἀποσταλῶσιν ἀμέσως νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν Βεσσαραβίαν ἀπὸ πάσης τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ ἐν αὐτῇ εἰσβολῇ. « Δὲν ἀγνοῶ προσέθηκεν ὁ φιλόπατρις βουλευτὴς — ὅτι οὔτε αἱ μοιραρχίαι αὗται, οὔτε σύμπας ὁ ρουμανικὸς στρατὸς δύνανται ν' ἀντιστῶσι κατὰ τῶν στρατιωτικῶν τῆς Ρωσσίας δυνάμεων· φρονῶ ὁμῶς ὅτι ὁ πρίγκηψ Γορτσακὼφ θὰ σκεφθῇ κάπως πρὶν ἢ παράσχῃ τῇ Εὐρώπῃ τὸ καταπληκτικὸν θέαμα φοβερᾶς εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως ζητούσης νὰ προσβάλλῃ μίαν μικρὰν ἡγεμονίαν ὅπως ἀ-

πογυμνώσει χώραν φίλην καὶ σύμμαχον καὶ ἡ-
τις μεγίστην ἐσχάτως ἔτι ἀπέδωκεν αὐτῇ ἐκδού-
λευσιν ἀπὸ μιᾶς τῶν νομιμοτέρων αὐτῆς ἰδιο-
κτησιῶν. Ἐν περιπτώσει ὁμοῦ καθ' ἣν θὰ προσ-
βληθῶμεν ὑπὸ τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ, οἱ δὲ ἡ-
μέτεροι στρατιῶται ἀποδιωχθῶσιν ἐκ τοῦ ἐδάφους
τῆς Βασσαραβίας διὰ τοῦ τηλεβόλου, τότε δὲν
ἔχομεν παρὰ νὰ διαμαρτυρηθῶμεν ἐνώπιον συμ-
πάσης τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης.»

Ἐν τούτοις τὸ ρουμανικὸν κοινοβούλιον δὲν
ἐτόλμησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἐ-
λευθερόφρονος βουλευτοῦ, ἀλλὰ περιωρίσθη νὰ
παραδεχθῇ τὴν ἐπομένην ἀπόφασιν:

« Ἡ Γερουσία καὶ ἡ Βουλὴ λαβοῦσαι γινῶσιν
» τῶν ἐξηγήσεων τοῦ ὑπουργείου περὶ τῶν ὑπὸ
» τῆς ρωσσικῆς κυβερνήσεως πρὸς ἀνάκτησιν ἐ-
» παρχίας τινος τοῦ ρουμανικοῦ κράτους καὶ
» παραχώρησιν ἀντὶ ταύτης ἐτέρας ἐκείθεν τοῦ
» Δυναστεῶς ἐκδηλοθεισῶν διαθέσεων,

» καὶ λαβοῦσαι ὑπὸ φιν αὐτῶν ὅτι ἡ ἀκεραιότη-
» τος τοῦ ρουμανικοῦ ἐδάφους διατελεῖ ἡγγυ-
» μένη ὑπὸ τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων,

» ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Ρωσσία ἡγγυήθη ὡσαύτως
» τὴν ἐνεστῶσαν τῆς Ρουμανίας ἀκεραιότητα καὶ
» τοῦ 2ου ἄρθρου τῆς συμβάσεως τῆς 3ης Ἀπρι-
» λίου 1877,

» ὅτι ἡ Ρουμανία ἐξεπλήρωσεν ἀνελλιπῶς
» τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ταύτης προκυπούσας
» δι' αὐτὴν ὑποχρεώσεις,

» ὅτι διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ
» ἐδάφους αὐτῆς καὶ ἐνίσχυσιν τῆς ἀνεξαρτη-
» σίας αὐτῆς ἡ χώρα ἔχυσεν τὸ αἷμα αὐτῆς καὶ
» ἐπέβαλεν εἰς ἑαυτὴν μεγίστας θυσίας,

» ὅτι τέλος Ρουμανία ἀνεξάρτητος καὶ ὁμο-
» γενὴς ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ συμφέροντα τῶν
» γειτόνων κρατῶν καὶ ἀπάσης τῆς Εὐρώπης,

» διακηρύττουσιν ὅτι σταθερὰν ἔχουσιν ἀπό-
» φασιν νὰ διατηρήσωσι τὴν ἀκεραιότητα τοῦ
» ρουμανικοῦ ἐδάφους καὶ ὅτι οὐδόλως ἐννοοῦν
» νὰ παραδεχθῶν ἀνταλλαγὴν ἐπαρχίας τινος
» τῆς χώρας ἀντὶ ἐτέρας.»

Ἡ γλῶσσα τοῦ ρουμανικοῦ Κοινοβουλίου ἦτον,
ὡς βλέπετε, σαφὴς καὶ εὐκρινὴς· πλὴν ἡ ρωσσι-
κὴ διπλωματία οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄφιν αὐτῆς

τὴν ζωηρὰν ταύτην τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ ἀντί-
στασιν. Οὕτως ἐν τῇ συνθήκῃ τοῦ Ἀγίου Στε-
φάνου παρενέβαλεν ὅρον τινὰ καθ' ὃν ἡ Βασσα-
ραβία παρεχωρεῖτο τῇ Ρωσίᾳ εἰς ἀνταλλαγὴν
τῆς Δόδρουτσας ἣν παρεχώρει αὕτῃ τῇ Ρουμα-
νίᾳ. Ἐνταῦθα δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσω-
μεν ὅτι ὁ περὶ Βασσαραβίας οὗτος ὅρος λίαν πα-
ραλόγως παρενεβλήθη ἐν τῇ τοῦ Ἀγίου Στεφά-
νου συνθήκῃ, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἡ
συνθήκη αὕτη συνωμολογήθη μεταξὺ Ρωσσίας
καὶ Τουρκίας· ἡ δὲ τελευταία αὕτη δὲν δυνάμε-
θα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα νὰ
διαθέσῃ ἐπαρχίαν, ἣτις οὐδόλως τῇ ἀνῆκε, τὴν
Βασσαραβίαν.

Ἄλλος ὅρος ὡσαύτως τῆς τοῦ Ἀγίου Στεφά-
νου συνθήκης καθ' ὃν ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν
ἔτη αἱ συγκοινωνίαι τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ θέ-
λουσι διενεργεῖσθαι διὰ τοῦ ρουμανικοῦ ἐδάφους,
κατέστρεψε προφανῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ρου-
μανίας καὶ ἔθετε ταύτην εἰς τὴν ὀλοσχερῇ τῆς
Ρωσσίας διάκρισιν.

— — —

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΥΛΙΣΜΟΣ

(Ἰδε τεῦχος ΙΑ').

Ἐρ. Εἰπέ τὸ ὄνομα, ἐπίθετον, ἡλικίαν, θέσιν,
καὶ καταγωγὴν.

Ἀπ. Ὀνομάζεται Κλαυδία, θυγάτηρ Ἰαννακ-
τίνου, Ἰατὸς ἐπικαλούμενου, χήρα τοῦ ἀποθανόν-
τος Κλαυδίου Κομόν Χονδρὸ-Ἰωαάννου ἐπονομα-
σθέντος ἀπὸ Σωμὸν, ἄγουσα περίπου τὸ 63ον
— 64ον ἔτος τῆς ἡλικίας.

Ἐρ. Πῶς εὐρέθη ἐν τῇ δημογραφίᾳ καὶ τίς ὁ
ὁδηγήσας αὐτὴν ἐκεῖσε;

Ἀπ. Ὁδηγήθη ἐκεῖσε θεῖα βουλήσει καὶ ὑπὸ
τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὅτι ἴσως αἱ ἀ-
μαρτίαι αὐτῆς εἰσὶν αἰτία τούτου.

Ἐρ. Τί ἀμαρτίαι ἐπραΐεν;

Ἀπ. Ἀγνοεῖ ἂν ἐπραΐε ἄλλο ἀμάρτημα ἐκ-
τός τοῦ προσφθέντος αὐτῇ πρὸς τῶν δαιμονια-
κῶν, καὶ τοῦ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ὠδήγησεν
εἰς τὴν σιταποθήκην τοῦ Μαιζὸν ἐν τρεδαγιάρ.

Ἐρ. Ποσάκις μετέβη ἐκεῖσε;

Ἀπ. Δίς τὴν ὠδήγησεν ἐκεῖ.

Ἐρ. Διατί ὁ πατὴρ τῆς τὴν ὠδήγησεν ἐκεῖσε;

Ἄπ. Τῇ ἔλεγεν νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ ὅτι δὲν θέλει λάβει οὐδόλως οἶκτον δι' αὐτήν.

Ἐρ. Ποῦ σὲ ὠδήγησε;

— Εἰς Τρε-Βεγγιάρ εἰς τὴν σιταποθήκην τοῦ Μονίς δὲ Μαιζόν.

— Διὰ τί τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν σιταποθήκην ταύτην;

— Διὰ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸ κακὸν καὶ νὰ τὴν ἀπωλέσῃ· ἀλλ' αὐτὴ ἐπέστρεψεν πρὸς τὸν Θεόν.

— Πῶς ἦτο τὸ Κακόν;

— Κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ζῶον. Μὴ ἔχον ὅμως βραχίονας ἅμα τὴν εἶδεν ἤρχισε νὰ γελά, καὶ ἠθέλησε νὰ τῇ δώσῃ χρήματα, ἀλλ' αὐτὴ δὲν τὰ ἐδέχθη.

— Εἰς ποῖον μέρος εὔρε τὸ Κακόν;

— Μεταξὺ τῆς κρήνης Σαιντουγιάν, καὶ τῆς ἐν λόγῳ σιταποθήκης.

— Τί τῇ εἶπε τὸ Κακόν;

— Τῇ ἐπρότεινε νὰ παραδωθῇ, ὅπερ ἐπὶ τέλους αὐτῇ ἐπραξε πισθεῖσα.

— Τὴν ἐβίασεν νὰ ἀποκυρήξῃ τινά;

— Μάλιστα· τὴν ἐβίασε νὰ ἀποκυρήξῃ τὸν Θεόν· αὐτὴ δὲ τὸ ἔκαμε μόνον ἐκ στόματος οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ καρδίας. Ἐπειτα προσέθηκεν ὅτι τὸ Κακόν, ἠθέλησε νὰ τῇ δώσῃ χάρτην τινα τὸν ὅποιον αὐτὴ ἀπέριψε.

— Τί εἶδους χάρτης ἦτο;

— Ἦτο χάρτης, ἀλλ' ἄγνοεῖ ἂν ἦτο ἄγραφος ἢ οὐ. Εἶτα δὲ βιασθεῖσα ἀπήντησεν μὲν ὅτι ἦτον ἔγγραφον περιέχον τὴν ἀποκύρηξιν τοῦ Θεοῦ τε καὶ βαπτίσματος, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ δὲν ἀπεκύρηξεν εἰμὴ μόνον ἐκ στόματος οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ καρδίας.

— Τίς ἔγραψεν τὸ ἔγγραφον;

— Ἄγνοεῖ· διότι τὸ Κακόν δὲν εἶχε βραχίονας ἀλλὰ μόνον πόδας ζώου.

— Τί ἀπέγεινε τὸ ἔγγραφον;

— Ἐμεινεν ἐν τῇ σιταποθήκῃ δὲν θὰ δυνήθῃ δὲ νὰ τὸ ἐπανεύρῃ εἰὰν ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ.

— Τὴν ἐγνώρισε σαρκικῶς;

— (Μετὰ πολλὰς περιστροφάς). Μόνον τὰς δούω-φοράς, καθ' ἃς εἶχε πορευθεῖ ἐκεῖσε.

— Τὸ Κακόν. . .

Σημ. Τὸ πρακτικὸν τῆς ἀνακρίσεως ἀναφέρει ἐνταῦθα λεπτομερείας τινὰς παραδόξους καὶ διαβολικὰς αἱ ὁποῖαι νομίζομεν δὲν πρέπει νὰ δημοσιευθῶσι. Κατὰ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἀληθὴς ἀθωότης κατεῖχε τὰς καρδίας ὄλων ἐσυνείθιζον νὰ ἐκθέτουν τὰ πάντα ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν μορφήν, ἀλλὰ κατὰ τὴν διεφθαρμένην ἡμῶν ἐποχὴν κορύπτωσι τὰ θειώ-

δη ὁσμὴν ἀποφέροντα τῆς ἀδικίας βάραθρα ὑπὸ τὸ ψιμιθιωμένον προσωπεῖον τῆς γλώσσης τῆς ὑποκρισίας. (4)

Τὰς ἐν λόγῳ λεπτομερείας τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν δύνανται οἱ περίεργοι ἀναγνώσται νὰ τὰς εὔρωσιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ε. Βογγιὰ (Κεφ. XI. XII. XIII.) τοῦτου λεγθέντος ἑξακολουθοῦμεν τὰ τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐρ. Τί ἔκαμνον ἐν τῇ ρηθείᾳ σιταποθήκῃ;

— Μόλον ὅτι ποτὲ ἐκεῖ δὲν ἔφαγε κρέας, κατακλινομένη ὅμως ἐν τῇ ἐπιστροφῇ τῆς οἴκαδε τῇ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε φάγει αὐγὰ καὶ σάρκας.

— Τί ἔκαμνον ἐκεῖ;

— Ἠσπάζοντο.

— Τίνα ἡσπάζοντο;

— Ἠσπάζοντο τὸ ρηθὲν τέρας τὸ ὅποιον ἐπροσπάθησε πολὺ νὰ τὴν κερδίσῃ ἀλλ' αὕτη ἀντέστη πάντοτε.

— Ποῦ τὸ ἡσπάζοντο τὸ τέρας;

(Ἡ ἀπάντησις εἶναι πολὺ ἀφελὴς διὰ τὴν ἐποχὴν ἡμῶν).

— Τί ἔκαμνον ἐκτὸς τῶν ἀσπασμῶν.

— Νομίζω ὅτι ἐπρόσφερον κηρία;

— Τίνος χρώματος;

— Νομίζει ὅτι ἦτο χρώματος κυανοῦ οὐχὶ ὡς τοῦ παρ' ἡμῖν γνωστοῦ.

— Τί σχῆμα εἶχεν ὁ δαίμων;

— Κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ ζῶον. Ἐνταῦθα ἡ ἀνακρινόμενη προσέθηκεν ὅτι τὸ Κακόν ἠθέλησε νὰ τὴν καθέξῃ ὅτι ἐχόρευον ἐκεῖ εἶδος χοροῦ ἐν χρήσει κατὰ τὰς ἀρχάς τῆς Τεσσαρακοστῆς, ὅτι οἱ πάντες ἦσαν μετεμφισμένοι ἄλλοι μὲν φέροντες μαῦρα ἄλλοι δὲ λευκὰ καλύμματα ἔχοντες διὰ τὸ στόμα καὶ τὸν πῶγωνα κεκρυμένους.

— Τὸ κηρίον τὸ ὅποιον αὐτὴ ἐκράτει ἦτο πολὺ χονδρὸν;

— Ἦτο λεπτὸν ὡς γραφίς.

— Εἰς ποῖον μέρος τὸν ἡσπάσθη;

— (Ἡ ἀπάντησις ἐπίσης ἀφελὴς.)

— Μὲ ποίου εἶδους ράβδου ἐκτύπων τὸ ὕδωρ;

— Δὲν εἶδε· ἀμέσως ὅμως προσέθετο ὅτι ἐτυπτεν τὸ ὕδωρ μὲ λευκὴν ράβδον, ὅτι αὕτη δὲν τὸν εἶδε ποτὲ ἰδίῳις ὄμμασι, καὶ ὅτι οἱ ἐκεῖ παρόντες ἐκράτουν ἐν χειρὶ ράβδους.

— Ποσάκις παρευρέθη ἐκεῖ;

— Δίς· ὁ δὲ Θεὸς τὴν ἐφύλαξεν τοῦ νὰ παρευρεθῇ καὶ τρίτην

(4) Μετεφράσαμεν αὐτὰς τὰς λέξεις τοῦ συγγραφέως νομίζοντες ὅτι θὰ χάσῃ πολὺ ἡ ἐλευθέρα μετάρρασις. Σ Μ.

- Πότε παρευρέθη;
- Τὸ πρῶτον πρὶν τῆς Ἀγίας Δωρεᾶς.
- Τίνα ἀνεγνώρισε ἐν τῇ συναγωγῇ ἐκείνῃ;
- Ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλοὶ ἄλλ' αὕτη δὲν ἀνεγνώρισε εἰμὴ μόνον τὸν πατέρα της καὶ τὴν πωλήτριαν.
- Τίνα ἄλλον;
- Τὴν Μονστροῖλ καλουμένην Φραγκίσκαν μετὰ τῆς θυγατρὸς της.
- Ἐπρόσφερον καὶ οὗτοι εἰς τὸν διάβολον κηρία;
- Μάλιστα.
- Ἐχόρευσαν;
- Μάλιστα.
- Ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλοὶ δαίμονες;
- Δύο μόνον· εἶτα ὁμῶς εἶπεν ὅτι ὑπῆρχον τόσοι δαίμονες ὅσαι καὶ γυναῖκες αἰτίνες ἦσαν μόναι ἄνευ τῶν συζύγων των.
- Τί ἔκαμνον οἱ δαίμονες οὗτοι μετὰ τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας;
- Ἐχόρευον καὶ ἐπήδων.
- Πῶς ὠνομάζετο ὁ δαίμων της;
- Νομίζει ὅτι ὠνομάζετο Φραγκίσκος.
- Πῶς ἦτον ὁ δαίμων της οὗτος;
- Κατ' ἀρχὰς κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ζῶον, ἔχων ὀφθαλμοὺς φλογεροὺς ὡς φλόγα λυχνίας· ἔπειτα δὲ ὁμοίαζεν ὡς πρόβατον.
- Ἐνταῦθα λήγει ἡ πρώτη ἀνάκρισις τῆς Κλαυδίας Ἰανκατίνης.

Ἀπόσπασμα σύμφωνα τοῖς πρακτικοῖς τῶν ἀνακρίσεων.

6. Ἐνθα ἡ ἄνω Κλαυδία Ἰανκατίνου δεικνύει τὸν πατέρα της Κλαύδιον Ἰανκαττῖνον, γόνετα, ἄγοντα τὸ ἐξηκοστὸν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτους.

Μετὰ ταῦτα τὴν ἕκτην ἡμέραν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Κλαυδία Ἰανκατίνου ἀνακριθεῖσα ἀπῆντησεν ὡς ἔπεται·

- Ἐρ. Ποσάκις μετέβη εἰς τὴν συναγωγὴν;
- Δίς.
- Ποῦ ἦτο ἡ συναγωγὴ;
- Πρὸς τὴν σιταποθήκην Βλανσῶ, ἐν Τρέ-Βεγιάρ.
- Τίς τὴν ὠδήγησε ἐκεῖ;
- Εἰς οὐδένα ἄλλον ὑποπτεύεται εἰμὴ εἰς τὸν πατέρα της. . . .
- Κατὰ ποίαν ἐποχὴν μετέβη εἰς τὴν συναγωγὴν;
- Τὸ πρῶτον περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου, ἔ-

πειτα δὲ τὴν πέμπτην πρὸ τῆς Ἀγίας Δωρεᾶς.

— Πῶς μετέβη εἰς τὴν συναγωγὴν ἐκείνην;

— Οὐδὲν ἄλλο γνωρίζει εἰμὴ τὴν κατάραν τοῦ πατρὸς της ὅστις κατηράσθη ποτὲ τὸν υἱὸν της Κλαύδιον οὗτος δ' αἰφνης ἐγένετο χολὸς τὸν ἕνα πόδα.

Σημ. Μετὰ ταῦτα ἀφηγήθη σειρὰν γεγονότων διὰ μεθοδικῆς πείρας συνηρμολογημένων, καθ' ἃ οἱ γόνετες δύνανται νὰ βλάψουν διαφοροτρόπως, δι' ἀπλῶν λόγων, συχνάκις δὲ καὶ διὰ μόνης τῆς πνοῆς, νὰ φονεύσουν, ἢ νὰ παράξουν ἀσθενείας. Οὕτως ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ὅμηρον τὴν Κίρκην ἣτις διὰ λόγων μετέβαλλεν τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς χοίρους.

Ἐνθα ὁ γέρων γόνε Κλαύδιος Ἰανκεττῖνος κατησχύνθη ἀντιπαραστάς πρὸς μίαν παῖδα γόνετα περίπου ἑπταετῇ καλουμένην Γουλλιέλμα Βελερμόζ καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Κλαυδίου.

Ἡμεῖς Ἑρρίκος Βογιέ, Καθηγητὴς τῆς νομικῆς, μέγας δικαστὴς ἐν Σαιντουάν γνωστοποιούμεν ὅτι σήμερον τὴν ὀγδόην Αὐγούστου χιλιοστοῦ ἐξακοσιοστοῦ ἐβδόμου ἔτους, πληροφορηθέντες ὅτι ὁ Κλαύδιος Ἰανκεττῖνος ἀπὸ Φούρ-τε-Πλάν συνηντήθη μετὰ τινων γυναικῶν καὶ κορασίων ὑπὸ τοῦ δαίμονος κατεχομένων αἰτίνες ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ· καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τούτου ἤρχeto ἡδὴ πρὸς ἐξομολόγησιν τὸν προσεκαλέσαμεν ἐνταῦθα καὶ ἀνεγνώρισamen ὅτι ἤρξατο ἡδὴ τῶν καταθέσεων του. Ἐπειδὴ δὲ ἐκτὸς τούτου κατηγγέλθη ἡδὴ παρὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλαυδίου Ἰανκεττίνου, ὑπὸ κράτησιν οὔσης ἐν τούτῳ τῷ διοικητηρίῳ, τὸν ὠδηγήσαμεν ἐκεῖσε, ὁρκίσαντες δ' αὐτὸν νομίμως ἀνεκρίναμεν ὡς ἔπεται:

Ἐρ. Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, ἡλικία, ἐπάγγελμα, καὶ καταγωγὴ σου;

— Ὀνομάζομαι Κλαύδιος Ἰανκεττῖνος Ἰαντιζ ἐπικαλούμενος, υἱὸς τοῦ ἀποθανόντος Κλαυδίου Ἰανκεττῖνα ἀπὸ Φούρ-τε-Πλάν, γεωργός, ἑκατὸν ἐτῶν.

— Μετέβης ποτὲ εἰς τὴν συναγωγὴν;

— Ποτὲ, εἰμὶ ἐν πνεύματι νομίζω δὲ ὅτι καὶ ἐχόρευσα.

— Ὑπῆρχον πολλὰι γυναῖκες;

— Οὐδεμία ἄλλη εἰμὴ ἡ θυγάτηρ μου Κλαυδία, τὴν ὁποίαν νομίζω ὅτι εἶδον ἐκεῖ.

— Ποίου χρώματος ἦτο τὸ πῦρ;

— Νομίζω ὅτι ἦτο κηρίον.

— Ἐχόρευσαν ἐπὶ πολὺ;

— Ὁχι· ὁ χορὸς ἔπαυσεν ἀμέσως.

— Ἡσπάσθησαν ἐπὶ πολὺ;
 — Οὐτε τὸν ἡσπάσθη, οὐτε τὸν εἶδον.
 — Τίς εἶναι οὗτος τὸν ὁποῖον μήτε ἡσπάσθης μήτε εἶδες;
 — Ὁ διάβολος τὸν ὁποῖον δὲν εἶδον ποτὲ κατὰ πρόσωπον, (μετ' ὀλίγον) τὸν εἶδον μόνον εἰς μίαν στενωπὸν ἢ ἐφ' ἐνὸς τοίχου ἀλλ' ἀμέσως ἐποίησα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ὁ διάβολος ἐγένετο ἄφαντος.
 — Εἶναι πολὺς καιρὸς;
 — Τὸ θέρος θὰ γίνῃ ἔτος.
 — Κατὰ ποῖον μέρος;
 — Εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ Βιέν.
 — Ἦσουν μόνος;
 — Μόνος.
 — Πότε ἐπῆγες εἰς τὴν συναγωγὴν;
 — Πέρυσι ὅτε ἐθέριζον.
 — Πῶς ἔκαμνον οἱ ἄλλοι ὅτε ἡσπάσθησαν;
 — Ἀγνοῶ τί συνέβη μετ' ἐμέ, διότι ἤμην ὁ πρῶτος.
 — Ἐφαγον ἐκεῖ;

— Ἐγὼ δὲν ἔφαγα τίποτε οὔτε εἶδον τοὺς ἄλλους τρώγοντας, αἴφνης εὐρέθην ἐντὸς τοῦ ὡματίου μου εἰς Μολέν. Ἐκεῖ εἶπον εἰς τὴν θυγατέρα μου ὅτι νομίζω ὅτι εὐρέθην ἐν πνεύματι εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐχόρευσα· ἡ θυγάτηρ μου μοὶ ἀπήντησεν ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ ὅτι ὁμιλῶν τὴν ἐμποδίζω τοῦ νὰ κοιμηθῇ. . .

— Σὲ ὠμίλησεν ὁ διάβολος εἰς τὴν στενωπὸν ἐκεῖνην;

— Ὅχι· δὲν τὸν εἶδον ποτὲ κατὰ πρόσωπον.

— Ἡ στενωπὸς ἐκεῖνη ἦτο μαύρη ἢ λευκή;

— Μαύρη.

— Ὡδήγησες ποτὲ τὴν Κλαυδίαν ἐκεῖ;

— Ὅχι· δὲν τὴν εἶδον εἰμὴ ὅτε εὐρέθην ἐν τῇ συναγωγῇ.

— Διατί δὲν ἐγνώρισες τοὺς ἄλλους;

— Ἀγνοῶ.

— Ἐβίασας ποτὲ τὴν Κλαυδίαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν συναγωγὴν;

— Ὅχι.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΛΕΓΚΩΜΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΦΕΝΔΗΣ ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΟΥΣ.

(Πρῶτότυπος Σκιαγραφία).

Διὰ τοῦ Ἐγχωρίου Ταχυδρομείου ἀπεστάλη ἡμῖν ἡ ἐπομένη ἐπιστολὴ ἣν καὶ αὐτολεξεῖ καταχωρίζομεν:

« Κύριε Συντάκτα τοῦ «Γραφικοῦ Κόσμου».

» Εἰμὶ εἰς τῶν τακτικῶν τοῦ περιοδικοῦ σας ἀναγνώστῳ· κατὰ συνέπειαν ἀναγινώσκω τὰς σκιαγραφίας τῶν διαπρεπῶν ὁμογενῶν καὶ λοιπῶν ἐξόχων τῆς ἡμετέρας κοινωνίας πρῶτων ἃς ἐν ἐκάστῳ τεύχει δημοσιεύετε.

» Πλὴν ὡς Μικρασιανὸς ἐννοῶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου διότι περὶ οὐδενὸς συμπατριώτου μας ἠθελήσατε νὰ ποιήσητε μέχρι τοῦδε λόγον, μολονότι δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαίωσω ὅτι καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ὑπάρχουσι πλεῖστοι τοιοῦτοι οἵτινες ἠδυνήθησαν λίαν ἐντίμως ἐκ τοῦ μηδενὸς νὰ σχηματίσωσι περὶ εὐσίας καὶ χρησιμοποίησωσιν εἰτα μέγα μέρος αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἢ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν πατρίδος.

» Δημοσιεύσαντες τὴν σκιαγραφίαν τοῦ Γεωργίου Ζαρίφη κατεδείξατε τὸ τί δύναται νὰ

» πράξῃ εἰς Βυζαντινὸς ὁπότε ἐστὶ πεπρωκισμένος δι' εὐγενοῦς καρδίας καὶ ἐπιτρέπει αὐτῷ τούτῳ ἡ χρηματικὴ αὐτοῦ κατάστασις· διὰ τῆς σκιαγραφίας τοῦ Χρηστάκη Ἐφένδη ἀνελάβετε νὰ καταδείξητε τὸ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ εἰς Ἡπειρώτης ὁπότε δι' ἐκτάκτου ἐνεργητικότητος δυνήθη νὰ σχηματίσῃ σημαντικὴν περιουσίαν καὶ ἐμπορεῖται ὑπ' ἀκράτου πρὸς τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἄλλους πόθου· διὰ τῆς σκιαγραφίας τέλος τοῦ σεβαστοῦ ἐκείνου γεροντος, τοῦ Ζαννῆ Στεφάνοβιτς, κατεδείξατε ὅτι καποτε εὐεργετεῖ τις τὴν κοινωνίαν ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ στόμφου ὡς ἐπραξε καὶ πράττει ὁ Χρῖς οὗτος φιλόανθρωπος (α). Ἀλλὰ μετὰ τὸν Βυζαντινόν, τὸν Ἡπειρώτην καὶ τὸν Χρῖον θέον νὰ ἀφιερώσητε

(α) Σημ. Γραφ. Κόσμου. — Αἰσθανόμεθα εὐλεκερῶς εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ κύριος οὗτος ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὰς ἀληθεῖς προθέσεις ὑφ' ὧν ἐμπορούμενοι προέβημεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν σκιαγραφιῶν τούτων.

» ὀλίγας γραμμὰς καὶ ὑπὲρ ἑτέρου γνησίου ἐπί-
» σης τῆς Ἀνατολῆς τέκνου, τοῦ Μικρασια-
» νοῦ.

» Μολονότι δὲ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ὀρίσω ὑμῖν
» πρόσωπον, πλὴν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι προκει-
» μένου νὰ καταδείξητε τὰ προσόντα καὶ τὰς ἀ-
» ρετὰς τοῦ Ἀνατολίτου θὰ ἐκλέξητε ἐκεῖνον τὸν
» συμπολίτην μας ὅστις ὑπερέχει πάντα ἡμᾶς
» ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην, ἥτοι τὸν Ἰωάννην ἐ-
» φένδην Σισμάνογλου.

» Λάβετε δὲ ὑπ' ὄψιν σας, Κύριε Συντάκτα,
» ὅτι γράφοντες ὀλίγας γραμμὰς περὶ αὐτοῦ θὰ
» εὐχαριστήσητε οὐχὶ αὐτὸν διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν
» ἀγαπόντων τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ θὰ ἱκανοποιηθῇτε
» τὴν φιλοτιμίαν ἀπάντων τῶν ἐν Κωνσταντινου-
» πόλει ἀνατολιτῶν οἵτινες βλέπουσι νὰ ὁμο-
» σιεύηται τὸν βίον πολλῶν, οὐδενὸς ὁμῶς συμ-
» πατριώτου των.»

«Διατελῶ δὲ μετὰ τῆς προσηκούσης πρὸς ὑμᾶς
ὑπολήψεως.

Εἰς Μικρασιανός.»

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 20 76ρίου, 1880.

Υ. Γ. «Ἄν δὲν ἔθεσα τὴν ὑπογραφήν μου ἐ-
πραξα τοῦτο διότι τὸ ἐθεώρησα ὅλως περιττόν.»

Εἰλικρινεῖς ὀφείλομεν εὐχαριστεῖσαι τῷ ἀξιό-
τίμῳ τούτῳ ἀνταποκριτῇ μας, ὅστις ἀγνοοῦμέν-
τούς λόγους δι' οὓς ἠθέλησε νὰ κρυβῇ καὶ δι' ἡ-
μᾶς ὑπὸ τὸν τοῦ ἀνωνύμου πέπλον. Ἐπεδοκι-
μάζομεν πληρέστερα τὰ περιεχόμενα τοῦ ἀ-
νωτέρω ἐπιστολίου του καὶ παραδεχόμεθα ὅτι
πολλοὶ τῶν Ἀνατολιτῶν λίαν ἐνεργὸν ἔλαβον
πράγματι εἰς τὴν πρόοδον καὶ ὑλικὴν τῆς ἡμε-
τέρας κοινότητος ἀνάπτυξιν μέρος· διὸ μετὰ πολ-
λῆς τῆς εὐχαριστήσεως καὶ προθυμίας σπεύδο-
μεν ὅπως τὸ Παγκόσμιον Λεύκωμα τοῦ παρόντος
τεύχους τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἀφιερῶσωμεν
εἰς τὸν πράγματι διαπρεπῇ ἐκεῖνον Μικρασια-
νὸν ὅστις ἀνκνιρρῶτως τὴν μᾶλλον ὑπέροχον
μεταξὺ ἀπάντων τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ κα-
τέχει θέσιν, ἥτοι τὸν ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΦΕΝΔΗΝ
ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΟΥΝ· πράττομεν δὲ τοῦτο μετὰ το-
σαύτης μᾶλλον προθυμίας καθόσον ἀρκούντως
γνωρίζομεν τὸν ἀξιότιμον τοῦτον ὁμογενῆ.

Πιστεύομεν ὅτι θὰ εἴπομεν ἀλήθειαν γνωστὴν
εἰς πολλοὺς τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἂν εἴ-

πωμεν αὐτοῖς ὅτι ἐκ πάντων τῶν Ἀνατολιτῶν
οἱ Ἀγκυραῖοι εἰσὶν ἀκριβῶς ἐκεῖνοι οἵτινες διε-
κρίθησαν ἐπὶ ἐμπορικῇ ἐμπειρίᾳ καὶ κατέδειξαν
πάντοτε πλεῖστα πολύτιμα διὰ τὸν ἐνεργὸν βίον
συστατικά. Κατὰ συνέπειαν ὡς γεννηθεῖς ἐν τῇ
ἐμπορικῇ ταύτῃ πόλει, τῇ Ἀγκύρᾳ, καὶ ὁ ΙΩ-
ΑΝΝΗΣ ΕΦΕΝΔΗΣ ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΟΥΣ εὐρέθη
ἐκ φύσεως πεπροικισμένος διὰ τοῦ δραστηρίου
καὶ ἐμπορικοῦ ἐκείνου πνεύματος καὶ ἐπιχειρη-
ματικῆς ἐκείνης ἱκανότητος ἣτις ἐστὶ τὸ ἰδιάζον
ἀπάντων τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ συστατικόν.
Ἐλθὼν δὲ καὶ ἐγκατασταθεὶς εἰς Κωνσταντινου-
πολιν δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐμπορικόν
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ στάδιον καὶ διὰ συνετῆς διευ-
θύνσεως καὶ λελογισμένης ἐπιχειρηματικότητος
ἐπεκτείνῃ μάλιστα τὸν κύκλον αὐτοῦ. Ὁ ἐμπο-
ρικὸς οἶκος, οὗ τινος εἶχε τὴν διεύθυνσιν, διεξή-
γαγε μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτυχίας τὸ τῆς ἐξα-
γωγῆς τῶν προϊόντων τῆς Μ. Ἀσίας, ἰδίᾳ δὲ
τὸ τῶν τιφτικίων, ἐμπόριον· διὰ δὲ τῆς ἐ-
ξαίρετικῆς συνέσεως καὶ ἐκτάκτου φιλοπονίας τοῦ
διευθύνοντος αὐτὸν δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ ὁ
πρώτιστος τῶν ἐμπορικῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως
οἰκῶν τῶν ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῶν προϊόντων τῆς
Μ. Ἀσίας συναλαττομένων.

Ἐπεκτείνας τὸν κύκλον τῆς ἐμπορικῆς αὐτοῦ
ἐνεργείας ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΦΕΝΔΗΣ καὶ ἀναλα-
βὼν νὰ παρέχῃ τὰς προμηθείας τῆς Αὐτοκρ.
Κυβερνήσεως, παρέσχε μεγίστας πράγματι εἰς
τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπηρεσίας, ἐπιδείξας με-
γίστην ἀκεραιότητα — ὅσῃν δυστυχῶς πολλοὶ
ὀλίγοι ἐπεδείξαντο — ἐν ταῖς μετ' αὐτῆς σπου-
δαίαις ἐμπορικαῖς συναλλαγαῖς.

Ἡ ἀκεραιότης δὲ τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἡ
ἐντελής αὐτοῦ νοημοσύνη ἐξετιμήθησαν μέγालως
ὅφ' ἀπάντων τῶν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑπουρ-
γῶν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους. Ἄπαντες δὲ οἱ
ἀρχαῖοι, ὡς καὶ οἱ τελευταῖοι, Βεζίροι ἐπε-
δείξαντο πάντοτε πρὸς τὸν ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΙΣ-
ΜΑΝΟΓΛΟΥΝ μεγίστην καὶ εἰλικρινῆ ὑπόληψιν
βλίνουσιν μέχρις ἀληθοῦς διὰ τὸν ἄτομον αὐτοῦ
ἐκτιμήσεως. Ἡ δὲ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος λαβὼν
ὅφ' ὅψιν τὰς σπουδαίας καὶ πολυτίμους ὑπηρε-
σίας αὐτοῦ ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ ὡς προμηθευτῆς

τῆς Αὐτοκράτορ. Κυβερνήσεως εἰς τὸ κράτος Αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης ἐφένδης παρέσχε προήγαγεν αὐτὸν κατὰ τὸ παρολθὸν ἔτος εἰς τὸν βαθμὸν οὐλιᾶ σέϊφ-ἐβέλ ὄν, ἃν δὲν ἀπατώμεθα, οὐδεὶς ἐκ τῶν μὴ ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως ὁμογενῶν — ἐκτὸς τῆς Α. Ε. τοῦ Χρηστάκη ἐφένδου τιμηθέντος διὰ τοῦ βαθμοῦ Βαλῆα — κατέχει.

Οἱ κάτοικοι δὲ τῆς ἡμετέρας πρωτευούσης ἐπιθυμοῦντες ὅπως παράσχῃσι τῷ ἀξιότιμῳ τούτῳ ὁμογενεῖ τρανὴν ἐνδειξὴν τοῦ ζωηροῦ σεβασμοῦ καὶ ἀκραιφνοῦς ἥν πρὸς τὸ ἄτομον αὐτοῦ αἰσθάνονται ὑπολήψεως ἐξέλεξαν αὐτὸν ἀντιπρόσωπόν των ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κοινοβουλίου περιόδῳ.

* *

Διὰ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ φιλοπονίας καὶ λοιπῶν πολυτίμων αὐτοῦ ὑπὸ ἐμπορικὴν ἔποψιν προσόντων σχηματίσας σημαντικὴν περιουσίαν ὁ Ἰωάννης ἐφένδης Σισμάνογλου εἶχε καὶ τὴν εὐγενὴ θέλησιν ὅπως προσέλθῃ πάντοτε ἀρωγὸς τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων συμπατριωτῶν του ὅτινες κατατρεχθέντες ὑπὸ τῆς τύχης ἐξέπεσαν τῆς προτέρας αὐτῶν ἐμπορικῆς περιωπῆς καὶ ἀπώλεσαν ἅπασαν σχεδὸν τὴν περιουσίαν των. Οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι εὗρον πάντοτε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Σισμάνογλου — καὶ πιστεύομεν ὅτι οὐδεὶς ἐννοεῖ νὰ ἀρνηθῇ τοῦτο — εἰλικρινῇ φίλον, ἀφοσιωμένον συνάδελφον, γενναῖον τέλος συμπατριώτην ὅστις μετ' ἀξιοπαίνου προθυμίας ἐσπευσε κατὰ τὰς λυπηρὰς ταύτας τοῦ βίου αὐτῶν περιπετείας νὰ παράσχῃ αὐτοῖς πολύτιμον ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἀρωγὴν καὶ κατὰ μέγα μέρος ἀνακούφισῃ τὴν δυστυχίαν αὐτῶν.

* *

Ἐν ἑτέρᾳ δεινῇ, οὐ μόνον δι' ἓνα ἄτομον, διὰ μίαν οἰκογένειαν, ἀλλὰ διὰ σύμπασαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἐποχῇ, ὅποτε ὁ δεινὸς ἐκεῖνος λιμὸς ἐμάστιζε τοὺς πληθυσμοὺς αὐτῆς ὁ Ἰωάννης ἐφένδης Σισμάνογλου εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας του καὶ μόνην ὑπέικων τὸ ἐνεργητικότερον ἔλαβε μέρος ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν λιμοκτονούντων ἀδελφῶν αὐτῶν ἐνεργείαις ἀπάντων τῶν

διαπρεπῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνατολιτῶν. Εἰς τὰς πολυτίμους δὲ αὐτοῦ ἐνεργείας ὀφείλονται κατὰ μέγα μέρος τὰ σπουδαῖα ἐκεῖνα χρηματικὰ ποσὰ ἅτινα συνεισέφερον οἱ τῆς ἡμετέρας πόλεως φιλάνθρωποι καὶ ἅτινα ἀνεκούφισαν ἀπεριγράπτως τὴν θέσιν τῶν πολυαριθμῶν τοῦ λιμοῦ τούτου θυμάτων καὶ παρέσχον αὐτοῖς τὴν ἀπαιτουμένην ἐγκαρτερείαν ὅπως ὑπομένωσι τὰ δεινὰ τῆς φρικώδους ταύτης μάστιγος. Ἀπαντες οἱ οὕτωσι σκληρῶς ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας δοκιμασθέντες πληθυσμοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δὲν ἐπαυσαν ἔκτοτε τὴν ἐνθερμοτέραν διατρέφοντες πρὸς τὸν Ἰωάννην Σισμάνογλου εὐγνωμασύνην, ὅστις ἀπέδειξεν αὐτοῖς ἐν οὕτωσι σκληρᾷ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν περιόδῳ ὅτι, καίτοι μακρὰν τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἐπαύσατο προνοῶν καὶ ὑπὲρ τῶν πατριωτῶν αὐτοῦ σκεπτόμενος.

* *

Ὑπὸ οἰκογενειακὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενος ὁ Ἰωάννης ἐφένδης Σισμάνογλου ἀποτελεῖ τὸ πρότυπον φιλοστόργου πατρὸς καὶ ἀγαστοῦ οἰκογενειάρχου. Εἰς τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς — Ἀλέξανδρον, Κωνσταντῖνον καὶ Ἀναστάσιον — ἐφρόντισεν ὅπως παράσχῃ λίαν ἐπιμεμελημένην ἀγωγὴν· οὕτω δὲ ἀπολαύουσιν ἐκ μέρους ἀπάντων μεγίστης καὶ εἰλικρινοῦς ὑπολήψεως· διὰ δὲ τῶν ἀβροφρόνων αὐτῶν τρόπων καὶ τῆς λεπτῆς αὐτῶν συμπεριφορᾶς προσεκλήσαντο τὰς ζωηρὰς τῆς ἡμετέρας κοινωνίας συμπαθείας.

Ἡ πατρικὴ τοῦ ἀξιότιμου τούτου ὁμογενοῦς καρδία ὑπέστη πρὸ δύο ἐτῶν δεινὴν προσβολήν, ἐξ ἐκείνων αἰτίνες ὁσάκις πλήττουσι τὴν ἀνθρώπινον ὑπαρξιν αἰσθάνεται αὕτη τὴν καρδίαν αὐτῆς πάντοτε αἰμάσσουσιν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει αὐτῶν. Ἡ ὑστερότοκος αὐτοῦ θυγάτηρ, νεαρὸν μὲν πλὴν πλήρες λαμπροῦ μέλλοντος κοράσιον, ἀφ' ἡρπάγῃ αἰρνηθῆναι ἀπὸ τῶν ἀγκαλῶν τῶν γονέων αὐτοῦ ὑπὸ σκληρᾶς καὶ ὀξείας νόσου· ἡ δὲ σκληρὰ αὕτη ἀπώλεια ἐπροξένησε σπαραξικάρδιον λύπην εἰς πάντας τοὺς πολυαριθμοὺς τῆς οἰκογενείας Σισμάνογλου φίλους καὶ συγγενεῖς. Ἡ στέρσις τῆς ἀξιαγαπήτου ταύτης θυγατρὸς ἦτο διὰ τὸν Ἰωάννην Σισμάνογλου ὀδυνηρὰ

πράγματι συμφορά, ἥτις ὅμως ἐμετριάσθη χάπως ἀπὸ τῆς ἐξαιρετικῆς ἣν πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτοῦ τέκνα τρέφει φιλοστοργίας.

Τοιοῦτος λοιπὸν ὁ διαπρεπὴς οὗτος ὁμογενὴς ὅστις οὕτως δικάϊας παρὰ τῷ ἐμπορικῷ τῆς ἡ-

μετέρας μεγαλοπόλεως κόσμῳ ἀπολαύει ὑπόληψως· τοιοῦτος ὁ ἀξιοπρεπὴς οὗτος ὁμογενὴς πρὸς ὃν οὕτως ζωηρὰν ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις τρέφει ὑπόληψιν, τοιοῦτος τέλος ὁ **ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΦΕΝΔΗΣ ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΟΥΣ**.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ (Ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου).

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ «Tannhäuser.»

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΒΙΕΝΝΗΣ ὑπὸ **Θ. Μ.**

(Ἴδε τεύχος ΙΔ΄.)

— «Βλέπετε τὴν περικαλλῆ ἐκείνην νόμην, τὴν κυανοστόλιστον ἀριστοκράτιδα; ἐρωτῶ.

— «Εἶναι ἡ κόμησσα τοῦ Ο. . . .» ἀποκρίνεται ἡ κόρη.

— «Ἔστω! — ἀνταποκρίνομαι. — Ἐν οἷα ἀναλγησία καὶ ἀδιαφορία κρατεῖ ἐν ταῖς ἀλαβαστρίναις χερσὶ τὸν «Τανχάουζερ» χωρὶς νὰ ἀνα-

λογίζηται οἷον κρατεῖ βάρος. . . . Ἐὰν ὁ Βάγνερ ἐκράτει ἐν χερσὶ τὴν κόρην ἐκείνην, θὰ ἀπέδιδεν ἅπα-γε αὐτῇ τὰ ἀντίποινα τῆς ἀναλγησίας; θὰ ἐθεώρει αὐτὴν ἀπαθὴς οὕτω;»

Καὶ λέγων τὰς ὑπέρτατας ταύτας λέξεις ὑπέβλεπον περιπαθῶς τὴν ἐν ταῖς χερσὶ τῆς περικαλλοῦς μοι γείτονος νότταν, τοῦθ' ὅπερ οὐδαμῶς διέφυγε τὸ δευδερκέας αὐτῆς ὄμμα. . . .

—«Καὶ ὅμως ὁ Μότσαρτ (1) ἀποκρίνεται προσποιουμένη ὅτι δὲν ἐννόησε τὸ ἀστεῖον—ὁ δαίμονιος λέγω Μότσαρτ, ἔσχε ὑψηλοτέραν τύχην τῆς ἣν ἤδη βεμβάζετε περὶ τοῦ Βάγνερ. . . . Τὸ πενιχρὸν καὶ ἐνδεὲς ἐκεῖνο τοῦ Σαλτζβούργου μαιράκιον, κατελθὼν εἰς Βιέννην μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἑπταετὲς μόλις, μὲ μόνας ἀποσκευὰς τὰ μουσικὰ αὐτοῦ τετράδια καὶ τὴν ὑπερανθρώπινον ἐκείνην μεγαλοφυΐαν, ἐν σμικρῷ διαστήματι χρόνου εἰς τοιαύτην ἀνῆλθεν ἐπιζήλον δόξαν, ὥστε ἀδιαφόρως ἐθεώρει παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον αὐτοῦ τὸν αὐτοκράτορα Φραγκίσκον ἐκ θαυμασμοῦ σπαίροντα, τὴν δὲ μεγάλην ἀνασσαν Μαρίαν Θηρισίαν στρέφουσιν τῶν τετραδίων του τὰς σελίδας. . . . Ὁ μόνος τῶν θνητῶν ὅστις αὐτοκράτειρας ἐδέξατο ἀσπασμὸν, ὁ μόνος ὅστις ἐν τῇ

ΜΙΑΙΕΒΝΑ ΠΕΤΡΟΒΝΑ (Ἡγεμονίς τοῦ Μαυροβουνίου).

ἀγκυρία αὐτοῦ μεγαλαυχία ἐρέμβασε χεῖρα αὐτοκρατορικὴν, τὴν χεῖρα τῆς ἀρχιδουκίσσης Ἀντωννέτης. . . . »

.
Τὸ πλήθος ἐξεκένωσε μετὰ μικρὸν τὴν αὐλὴν, ἡμεῖς δὲ ἐξήλθομεν ἄφωνοι ἐπὶ τοῦ ἐξωθεν θαλοσκεποῦς τοῦ θεάτρου νάρθηκος. Ἐνταῦθα τὸ θέαμα ἦν οὐχὶ τερπνὸν ὡς ἐν τῇ αὐλῇ, ἀλλὰ τρα-

(1) Τίς ὁ τὸν μυθώδη βίον τοῦ δαιμονίου τούτου καὶ ὄντως ὑπερφυσικοῦ ἐπὶ εὐφυΐα νοδὸς ἀγνοῶν; Γεννηθεὶς ἐν Salzburg τῆς Αὐστρίας τῷ 1756 ἐκ πατρὸς μουσικοῦ ὁ Βόλφαγκ Ἀμεδαῖος-Μότσαρτ, τετραετὴς μόλις ἤρξατο διδασκόμενος τὴν μουσικὴν, ἐν ᾗ προώδευε μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος, πρωτοφανοῦς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐπιστημῶν. Ἐξαιετὴς ἐπαιζεν ἐν δημοσίαις συναυλίαις, καὶ ἑπταετὴς ἐνώπιον τοῦ αὐ-

τοκράτορος καὶ τῆς αὐλῆς. Δεκατριέτης διορίσθη ἀρχιμουσικὸς τῶν ἀνακτόρων. Διῆλθε διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης ἀφίνων πανταχῇ ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις. Ἀπέθανε τῷ 1791. Τὸ μελοδραματικὸν αὐτοῦ ἀριστούργημα ἐστὶν ὁ « Don Juan », τὸ δὲ ἐκκλησιαστικὸν (oratorio) εἶναι ἐν θεσπέσιον "Requiem", ὅπερ ὀλίγου πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ συντεθὲν ἐπέπρωτο νὰ ψαλῇ τὸ πρῶτιστον ἐν τῇ κηδείᾳ του.

χὺ καὶ ἄγριον, καὶ ἐν τῇ ἀγριότητι αὐτοῦ ἄξιον
θέας. Ὁ βορρᾶς ἐμαίνεται καὶ ἐβρυχάτο καθ' ὅλην
τῆς λέξεως τὴν σημασίαν, ἡ δὲ λεπτή καὶ νεφε-
λώδης χιὼν ὑπὸ τὴν τρομερὰν ἐκείνου ἐπίρροιαν
ἐφέρετο τῇ δε κακεῖσε ἐπὶ τῆς λεωφόρου κατὰ
στίφη καὶ χειμάρρους. Τὸ ὥραϊον Ring
παρίστα θέαμα ἀγριωπὸν καὶ μεγαλοπρεπές. Τὸ
εὐθὺ καὶ λεῖον αὐτοῦ ἔδαφος ὁμοίαζε καθ' ὅλα
λευκῷ τήπητι. . . . Τὰ δένδρα ἐκροτάλιζον τοὺς
ἐν εἶδει πεπηγυῖας ζακχάρεως κεκρυσταλλωμέ-
νους κλάδους αὐτῶν. . . . Αἱ δὲ οὐρανομήκεις ἐ-
κεῖναι οἰκοδομαὶ ρίπτουσαι τὰς σκιάς αὐ-
τῶν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοῦ λιθοστρώτου τάπητος,
παρίστων τι ἀπερίγραπτον ἐν ἀγριότητι καὶ με-
γαλοπρεπείᾳ· θέαμα σπανίως ὁρώμενον ἐν ταῖς
μυσημβριναῖς χώραις. . . .

Ἡ Γερμανὶς καλύψασα τὴν μικρὰν κεφαλὴν
διὰ πλεκτῆς ἐξ ἐρίου καλύπτρας, ἔστη ὥσει
προτιθεμένη νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ· ἡμεῖς δὲ πρὶν
ἢ ἀκούσωμεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῆς τὴν σκλη-
ρὰν «Καλὴν νύκτα. . . .» προὔτεινομεν ὅσον ἔ-
νασσι ἀδροφρόνως ἵνα συνοδεύσωμεν αὐτὴν ἄκρι-
τινος ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου. . . . Ἄλλ' ἐκείνη ἐν-
χαριστήσασα τὸν φίλον δι' εὐγενοῦς ὑποκλίσε-
ως, ἐμέ δὲ καθὰ οἰκειότερον διὰ χειραψίας, εἶ-
πεν ὅτι ἡ ἀκολουθία ἦν πάντῃ περιττή, διότι
θὰ ἐπέβαιναν αὐθωρεὶ τῆς τροchioδρομικῆς ἀ-
μάξης. . . .

Ἡρώτησα τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τούτου
ἠρνήσατό μοι ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἐλισα-
βετ» κρυφθεῖσα. . . . Ἐζητήσαμεν συνέντευξιν
— εἰ δυνατόν — τὴν ἐπαύριον ἐν τῷ θεάτρῳ, ἡ
ἀλλαχοῦ τῆς πρωτευούσης, ἀλλὰ. . . . δὲν ἀπην-
τησε προσποιηθεῖσα ὅτι δὲν ἤκουσε. . . . Ὁ παρὰ-
δοξος αὐτῆς τρόπος κατὰ τὰ ὕστατα μάλιστα,
ἀπεγοήτευσέ πως ἡμᾶς, ἐφ' ᾧ καὶ συνεστάλημεν
μὴ τολμήσαντες προβῆναι περραιτέρω οὐδ' ἐπὶ
βῆμα. . . .

Καὶ μόνον δι' ἐνὸς χαρίεντος «*Am Revoir!*»
ὅπερ ἐκτάκτως Γαλλιστὶ ἐψιθύρισέ μοι ἐπιθαί-
νουσα τῆς ἐκ Döbling κατερχομένης τροchioδρο-
μικῆς ἀμάξης τοῦ Πράτερ ἔδωκέ μοι ἐλπίδα δευ-
τέρας πιθανῆς συνεντεύξεως. . . .

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐν οἷᾳ θέσει καρδιακῇ ἢ ψυ-
χικῇ εὐρισκόμην ἀναχωροῦντος τοῦ τροchioδρό-
μου. . . . Τανχάυζερ, Βάγνερ καὶ ἡ κόρη ἐκείνη
ἀνεκκυῶντο ἐν τῷ ἐμῷ ἐγκεφάλῳ ὥς ὀπτασίαι
διαλυθεῖσαι, ἀλλ' ὧν ἡ ἐκπληξὶς μένει παρ' ἡμῖν
ἔτι, καὶ οὐδὲν ἡδυνάμην περὶ ἐκατέρου τῶν τρι-
ῶν ἀποφανθῆναι, διότι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν κατὰ βά-
θος ἐννόησα. Καὶ ὥς ἀναίσθητος διέτρεχον τὸ
Kolowrat-ring, ἀναισθητὴ δαχόμενος ἐν τῷ

προσώπῳ τὰ τρομερὰ τοῦ βορρᾶ καὶ τῆς χιόνος
ράπισματα, ἐν καὶ μόνον σημείον ἀπενίζων ἐν τῷ
κλύδονι καὶ τῷ τυρῶνι. . . . τὸν κίτρινον φανὸν
τοῦ τροchioδρόμου σθεννόμενον ἐν τῷ στροβίλῳ
καὶ τῷ γνόφῳ τῆς χιόνος. . . .

Μετ' ὀλίγον εἰσελθόντες εἰς τὴν ὁδὸν Joha-
nesgasse διέβημεν τὴν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βιέν-
νης Τεγετόφειον γέφυραν κατευθυνόμενοι εἰς τὸ
Πλεον τῆς πόλεως τμήμα τὸ Landstrasse, ὅτε ἡ
φωνὴ τοῦ ὁμογενοῦς φίλου σκωπτικωτέρα ἤδη τῆς
Γερμανίδος ἠχίστασα, μὲ ἀφύπνισα τοῦ ληθάργου.

— «Πῶς σοὶ ἐφάνη ὁ Βάγνερ;» μοὶ λέγει...

— «Ἀγνοῶ!!» ἀπήντησα θυμωδῶς ἀντὶ πά-
σης ἀπαντήσεως.

— «Ἄλλ' ἢ συγκίνησις, ἢ ταραχὴ σου;»

Ἡγνῶσυν πράγματι τί ὤφειλον ἀπαντῆσαι τῷ
ἀγαθῷ ἐκείνῳ φίλῳ. Τὸ βέβαιον ὅμως ὅτι καὶ
αὐτὸς ὁ Μόζαρτ ἔαν—ἐκ θαύματος—ὥς Λάζα-
ρος ἐγειρόμενος ἐψάλλεν, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην
ἐν τῷ Βιενναίῳ θεάτρῳ, τὴν αὐτὴν θὰ προὔξεναι
ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν θύελλαν, μεθ' ὅλην τὴν με-
λίρρειτον αὐτοῦ μελωδίαν. . . .

«Καὶ ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐπανεύρωμεν αὐτήν...»
κραυγάζω λυσσωδῶς τῷ φίλῳ.

— «Μὴ ἀνησύχει!» ἀποκρίνεται ἐκεῖνος
κρούων ἡρέμα τὸν πυλῶνα τοῦ οἴκου του — καὶ
θὰ εὕρωμεν αὐτήν. . . .»

Καὶ εὐγενῶς καλονυχτίζων μοι εἰπήρχετο οἱ-
κάδε, ἐν ᾧ ἐγὼ ἐν τῷ φύχει καὶ τῇ καρδιακῇ θυ-
έλλῃ ἐτρεπόμην τὴν πρὸς τὸ L. . . . Gasse ἄγου-
σαν καταρώμενος τὸν Βάγνερ καὶ τὰ ἐπεισὸδιά
του. . . .

XI.

Μάτην ἐζητήσαμεν τὴν Βαγνερομανῆ ἐκείνην
κόρην τὰς τρεῖς ἀκολουθούς ἐσπέρας ἐν τῷ αὐτῷ
θεάτρῳ· εἰς μάτην ἐν τῷ ἐπὶ δραματικῇ τέχνῃ
πεφημισμένῳ ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης ἀνά-
κτορικῷ (Hofburgtheater), ἐν τῷ τοῦ Ἀ-
στρεως (Stadtheater) ἐν τῷ ὥραίῳ θεάτρῳ τοῦ
Κωμικοῦ μελοδράματος (Ringtheater)
ἐνθα μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπληξέως ἠκούσαμεν
ἀπὸ τοῦ στόματος τρομεροῦ ἐπὶ δραματικῇ τέ-
χνῃ ὑποκριτοῦ, τοῦ περιπόσπου Ἰταλοῦ Θωμᾶ
Σαλβίνῃ (2) τὸ ἀριστούργημα τοῦ Σακεσπέρου,
τὸν Ὁθέλλον. . . . Εἰς μάτην ἐζητοῦμεν αὐτήν

(2) Ὁ Σαλβίνης θεωρεῖται ἀνώτερος καὶ αὐτοῦ
τοῦ Rossi. Τὸν τελευταῖον εἶδομαι πρὸ δύο ἐτῶν
ἐν Ρουμανίᾳ θυματουροῦντα ἐν τῷ "Ὁθέλῳ" καὶ
Πολιτικῷ Θανάτῳ (morte civile), ἀλλ' ὁ Σαλ-
βίνης δὲν κατ' ἀγαθὴν μετράν συνετόχουεν σὺν τῇ Ἀ-
δελίνᾳ Πάττῃ ἐν Βιέννῃ, κατὰ λήξαντα Νοέμβριον,
ἀρῆκεν ἡμῖν ἀδείαλείπτους ἐντυπώσεις.

μεταξύ τῶν ζοφερῶν στοῶν τοῦ ἀρχαίου θεά-
τρου τῆς Βιέννης (Theater an der Wien) ὅ-
που τὸ μελόδραμα «Τὰ τέκνα τοῦ πλοιά-
ρχου Γράντ.» ὑπόθεσις ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ὁμωνύ-
μου ἐπιστημονικοῦ μυθιστορήματος τοῦ διασήμε-
του Γάλλου Ίουλίου Βέρν προσείλκυεν ἐπὶ ἐδδομά-
δας ὁλοκλήρους καὶ σμηνηδὸν καθ' ἐσπέραν τοὺς
Βιενναίους ἔνεκα τῶν ζωγραφικωτάτων ἐπιστη-
μανικῶν σκηνῶν, λαμπροῦ χοροῦ, διατμήτων χο-
ρευτριῶν καὶ ὑψηλῆς ἐπιστημονικῆς ὑποθέσεως.
Μάτην ἠρευνῶμεν τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τοῦ
Ἀστεως καὶ τοῦ Λεοπολδείου (Leopoldstadt)
ζητοῦντες πανταχοῦ τὴν ποθητὴν κορασίδα. . .
Οὔτε καθ' ἅπασαν τοῦ ὀκταγώνου Ring τὴν
λεωφόρον, οὔτε ἐν ταῖς κεντρικωτάταις καὶ Βα-
βυλωνεαῖς ὁδοῖς Karthner καὶ Rothehürme
εὔρομεν ἐκείνην, οὔτε ἐν τοῖς τερψιθύμοις τοῦ
Landstrasse παγοδρομίοις (skating) ἐν-
θα τσαῦτα τὰ ἀξιοθαύμαστα καὶ ἀπερίγρα-
πτα μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῶν πάγων οἰκὴν ἀβρῶν
Νηρηίδων παιζουσῶν χαριτοβρύτων ἐκείνων Γερ-
μανίδων, ὧν ἡ περιγραφή ἰδιαιτέρας ἡδύνατο
πληρῶσαι σελίδας προσφιλῶν ἀναμνήσεων. . .

Οὐδαμῶς εὔρομεν τὴν κόρην!

Ἀπηλπισμένοι διεσχίζομεν τὴν μεγάλην ἐ-
κείνην καὶ κατάχρυστον αἶθουσαν τοῦ ἐν ταῖς
ὁδοῖς Ἐπιστημῶν καὶ Κανόθα πολυτελοῦς κτι-
ρίου τοῦ μουσικοῦ Συλλόγου (Music-
verein) ἢ Κοντερβατορίου, ζητοῦντες τὴν τοῦ
θεάτρου γείτονα μεταξὺ τῶν ἀβρῶν καὶ αἰ-
σθηματικωτάτων ἀκροατριῶν τοῦ τοσοῦτον δη-
μοφιλοῦς καὶ ἐρασμοῦ ταῖς Βιενναῖαις Καίσα-
ροδρασιλικῶν ἀρχιμουσικοῦ Ἐδουάρδου Στράους,
οὗ ἡ μαγικὴ βάρβιτος αὐτόχρημα Ἀρίονος λύρα
ἀντὶ δελφίνων βλέπει περὶ ἑαυτὴν μαγευομένην
ἐκάστοτε ὁλοκλήρον τὴν Βιέννην, οὗτινος δὲ οἱ
περίπυστοι στρόβιλοι (valse) καὶ εἰς τὰς ἀ-
πρωτάτας τῶν δύο ἡμισφαιρίων γωνίας ρίπτουσι
τοὺς θνητοὺς εἰς χοροὺς καὶ γλυκεῖαν λήθην. . .
Στράους!! τίς πώποτε δὲν ἤκουσε τὸ ὠραῖον
τοῦτο ὄνομα! τίς νεάνις, τίς νεαρὸς δὲν ἐστρε-
βίλησέ ποτε ὑπὸ τοὺς μαγικωτάτους ἐκείνους
κελαρυσμούς τῶν ἔργων τῆς ἐνδόξου ἐκείνης τῶν
μουσικῶν τετράτος ἥτις ἀπὸ ἡμίσεως ἤδη αἰῶ-
νος ἐνεθρόνισεν ἐν Βιέννῃ ἀγαπητὴν ἀρχιμουσι-
κῶν δυναστείαν; τίς δὲ τῶν εὐτυχισάντων τοῦ
ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον τὸν Ἐδουάρδον ὁδηγοῦντα
τὴν σπουδαίαν αὐτοῦ ὀρχήστραν, δὲν ἀναμιμνή-
σκεται τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ ὄφους, τῆς
μαγικῆς ράβδου, τῶν μανιωδῶν του κινήσεων,
τοῦ ἐναερίου ἐν τῷ μουσικῷ ἐνθουσιασμῷ φρά-
κου του, τοῦ οὐρανίου αὐτοῦ βιολίου; . .

Οὐδὲ αὐτόθι εὔρομεν τὴν κόρην!

Καὶ τέλος; τέλος μάτην κατηντῶμεν εἰς τὸ
ὑστατον καὶ ἀπόνενοημένον—ἡμῖν τοῦλάχιστον
τοῖς ἀνατολίταις—μέτρον τῶν Βιενναίων, ζη-
τοῦντες τὴν ποθητὴν γείτονα διὰ τῆς καταλλή-
λου ἐπὶ τὰ τοιαῦτα δημοτικωτάτης ἐφημερίδος
Τάγβλατ (Ἡμερήσιον φύλλον.) ἀληθοῦς ἀγίου
Μηνᾶ, τῶν ἀφελῶν Βιενναίων. . .

Ὁ Μοντέσκιος ἠρώτα ποτε «Τί ἐστὶ Πέρσης;»
Ἡμεῖς ἐρωτῶμεν «Τί ἐστὶ Τάγβλατ;» καὶ βέ-
θαιοι ἐσμέν ὅτι οἱ ἀγνοοῦντες τῶν ἀναγνωστῶν
ἡμῶν καγχάσουσι σφόδρα μανθάνοντες τὰ κατὰ
τὴν ἀρλεκινεῖαν καὶ παράδοξον ταύτην ἐφημερί-
δα, ἥς τὸ ὄνομα γνωστὸν ἐν Εὐρώπῃ ἐπὶ ἐκκεν-
τρικότητι, ἥς δὲ ἡ ἀνάγνωσις ἐν Βιέννῃ ὑπῆρξε
ἡμῖν οὐ μικρὰ τέρψις καὶ ἡδονή.

Ἡ ὑστάτη τοῦ Τάγβλατ σελὶς εἶναι ἐπι-
θεώρησις ἠθικὴ τῆς κλεινῆς μεγαλουπόλεως· αὐ-
τῇ δὲ ἀναλυομένη καὶ οἰχολιαζομένη ὑπό τινος
ἠθικολόγου ἡδύνατο πληρῶσαι τόμους ὅλους ἡ-
θικῶν μελετῶν ἐπὶ τῆς ἐσχάτης κοινωνίας τῆς
Βιέννης. Αἱ ὑπὸ τὴν εὐγενῆ προσωπίδα τῶν ἀγ-
γελιῶν ἐρωτι καὶ προσήσεις, καὶ τὰ μυστήρια,
εἰσὶν ἀπερίγραπτα· αἱ δὲ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ἐ-
κάστοτε γράφουσαι, ὁλοκλήρους θὰ ἐπλήρουν τῶν
χιλίων καὶ μιᾶς νυκτὸς τοὺς γυναικωνίτας. . .
Ὁ Τάγβλατ εἶναι τὸ τηλεγραφεῖον—οὕτως
εἶπεῖν,—τῶν Βιενναίων πραγματικωτάτων ἐργο-
λαβιῶν, καὶ τῆς ἀσχημίας, ὁ γενικὸς ἔφορος
τῶν Βιενναίων ἐρώτων, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὁ . . .
εὐγενὴς τοσοῦτων ἀτυχῶν θυμάτων προαγωγός...

Καὶ ταῦτα ἐν μέσῃ κοιτίδι πολιτισμοῦ, καὶ
μεγαλουπόλει σπουδαιοτάτῃ ἐν τῇ ὑψηλῇ ἐπὶ
τέχναις καὶ ἐπιστήμαις.

Ὁ ἐραστὴς πρὸ πολλοῦ δὲν εἶδε τὴν ἐρωμέ-
νην αὐτοῦ. . . Καταφεύγει εἰς τὸν passepar-
tout τῆς Βιέννης, εἰς τὸν ἐξ ἀπορορήτων Τάγ-
βλατ καὶ δι' αὐτοῦ—ἐπὶ φλωρινίου ἀμοιβῇ—
ἐρωτᾷ τὰ κατὰ τὸν ἀπολωλότα αὐτοῦ ἀ-
μνόν. (Sic). . .

Τὴν ἐπαύριον πάλλων καὶ ἐν δάκρυσιν ἐρωτος
ἀναγιγνώσκει προσφιλῇ ἀπάντησιν, παραπλη-
σίου ὄφους. . .

«Εἶμαι καλὰ. . . Ταῦτά ἐπεύχομαι σοὶ γλυ-
κεῖα μου αὖρα, γλυκύτατέ μοι Ζέφυρε! Χίλια
φιλήματα! Ἡσὴ. . . (δεῖνα).»

Ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν τῷ ὠδείῳ, ἐν τῷ Κολοσ-
σαίῳ, ἐν τῷ τροchioδρόμῳ, ἐν τῷ Bing, ὁ Βιεν-
ναῖος εἶδε περικαλλῇ τινα κορασίδα· ἤσθάνθη
ἐκτακτον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ κτύπον, καὶ μάλι-
στα ὅταν—οὐχὶ κατὰ σπανίαν μοῖραν—ἡ κόρη
μειδιάσῃ, ἡ ὠρῆσθι αὐτῇ ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων
βλεμμάτων ὧν τὸ προνόμιον ἔχουσι μόνον τὰ
Βιενναῖα ὄμματα. . . Μὴ δυνάμενος δὲ μαθεῖν

τὸ πόθεν ποῦ καὶ πῶς τῆς περικαλλοῦς ἐκείνης κόρης, παρόντος φοβεροῦ τινος Ἀργου ἢ μορμουλκείου, καταφεύγει εἰς τὸν παντεπόπτην Τάγβλατ καὶ ἐρωτᾷ(1).

« Ἐν τῷ τροchioδρόμῳ, ἐπὶ τῆς γραμμῆς Ἀλσεγροῦνδ, ἀπὸ τῆς πλατείας Μαξιμιλιανοῦ ἄχρι τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας. — Ἡμέρα τετάρτη, μὴνός (δεῖνα) ὥρα (δεῖνα). Ἡ κόρη ἐκείνη ἦν ἡκολούθει διοπτροφόρος καὶ προβεβηκυῖα γυνή, ἥτις εἶχεν ὄμματα γαλανὰ, ξανθὴν τὴν κόμην, καὶ πάλλευκον τὸ πρόσωπον, ἥτις ἐφόρει μέλανα πῖλον μετ' ἐρυθροῦ πτηνοῦ ἀντὶ πτεροῦ . . . παρὰ καλῆς τῆς θερμῆς ὑπὸ τοῦ νεαροῦ αὐτῆς συνταξειδιώτου, (λεπτομέρειαι μορφῆς καὶ ἐνδυμάτων) νὰ γράψῃ διὰ τῆς συντάξεως τῆς Ἐφημερίδος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀπόλλων, ἐὰν καὶ ποῦ δύναται μετ' αὐτῆς νὰ συναντηθῇ . . . Ὁ ἀξιωθεὶς εὐνοικοῦ μειδιάματος. — (!)

ὦ χρόνοι, ὦ ἦθη!!!

Τὸ «Ὅχι» οὐδαμῶς καθορᾶται ἐν ταῖς στήλαις τῶν Ταγβλατείων εἰδοποιήσεων, διότι τις συνετὴ νεᾶνις θὰ ἡξίου ἀκροάσεως, εἰς προπετεῖς προσκλήσεις, καὶ παρόμοια ληρήματα; ἀλλὰ τὸ ἀναίει τὸ στυγερόν καὶ ἀποτρόπαιον ἀναίει τὴν ἐπαύριον ὠραίζει τὸν Τάγβλατ πρὸς χαρὰν τοῦ ἀνυπομόνου ἐραστοῦ, διότι ἡ Βιέννη μετ' ἀπαντα αὐτῆς τὸν νοῦν, τὴν Γερμανικὴν ἐμβέλειαν, καὶ τὴν ἀκμαίαν σπουδὴν, ἐστὶν ἡ μόνη πόλις ἥτις προκειμένου περὶ ἠθικῆς τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ καταπτώσεως, δύναται καυχῆσθαι — τῇ ἀληθείᾳ — ὡς μόνη ἡ τοῦ V. Hugo τὸ ἀπόφθεγμα κατὰ γράμμα πραγματοποιοῦσα.

«Τὸ αὐτοῦ!» ἐν τῷ στόματι γυναικὸς, ἐστὶν ὁ πρωτοβάθμιος ἀδελφὸς τοῦ . . . ἀναίει!»

Ἀλήθεια φορικτοτάτη, καὶ μάλιστα ἐν Βιέννῃ διεθνεῖ πρωτευούσῃ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ καὶ γυναικείας ἐξαχρειώσεως καὶ ἐξευτελισμοῦ.

Ἄλλ' αἱ ἱεραὶ — λεγόμεναι — νύκτες τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Ἑτους παρὰ καθολικοῖς, ἃς δε κατ' εὐτυχίαν ἐωρτάσαμεν ἐν Βιέννῃ, ἐὰν ἀλλαχοῦ πάροχοι ὁρῶν εἰσὶ τοῖς παισὶ καὶ τοῖς μεираκείοις, ἐν Βιέννῃ ἐξαιρετικῶς τοῦ Τάγβλατ πληροῦσι τὰ βαλάντια, διότι δι' αὐτῶν οἱ πτωχοὶ οἰκογενειάρχαι αἰτοῦσιν ἀωνόμως τὸν ὀβολὸν τοῦ πλουσίου, αἱ πτωχαὶ κόραι τῶν πλουσίων τὰ παλαιὰ ἐνδύματα, οἱ ἐρασταὶ ἐρωτῶσι τὰ κατὰ τὰς ἐρωμένας αὐτῶν καὶ τὰνάπαλιν, καὶ οἱ πάντες ἐπεύχονται ἀλλήλοις ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς, τὰ εὐφρόσυνα καὶ θυμῆρη . . .

(3) Τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς ἠρύσθημεν σὺν τοσούτοις ἄλλοις δελτίοις ἐκ τῶν συγχρόνων τῇ Βιενναίᾳ διατριβῇ ἡμῶν. φύλλον. — Τιθέμεθα δ' αὐτὰς ὥς ἀπλῶς ὡς παραδείγματα.

« Ἀγαπητέ μοι ἀμνέ! — ἔγραφε τῷ ἐραστῇ αὐτῆς ἐρωμένη. — Ἐπεύχομαί σοι τὸ ἔτος εὐδαίμον! Εἴθε τὸ νέον ἔτος νέαν νὰ δώσῃ ζωὴν τῷ ἐρωτῇ ἡμῶν! Ἡ σὴ . . . (ὑπαγρ.) Τρυγών. (!) »

Ὅποια σχέσις μεταξὺ Ἀμνοῦ καὶ Τρυγόνος! ἀλλὰ — Κύριος οἶδε — οἶα γόητρα, οἶα εὐγενῆς καρδίᾳ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς τρυγόνος κρύπτεται ἀπὸ τῶν βλοσυρῶν βλεμμάτων πατρὸς ἢ ἀδελφοῦ ἢ οἰκείου, ἐν ἀποκρύφῳ ἐνεργοῦσα . . .

Καὶ οὕτω πίπτουσιν ἐν Βιέννῃ τὰ θύματα! Ὁ Τάγβλατ παίζει ἀνέτως καὶ ἀμερίμνως τὸ πρόσωπον θρασέως Μεφιστοφίλου· χωρὶς οὐδεμίᾳ κυδέρνησις ἢ νόμος αὐτὸν νὰ κωλύῃ.

Ἔτερον ἄγγελμα τοῦ Τάγβλατ ὅπερ πλειστάκις ἐν αὐτῷ καὶ διαφοροτρόπως ἀνέγγων, καὶ ὅπερ βλέπων τις ἀπορεῖ ὄντως ἐὰν ἡ ἐφημερίς αὕτη δημοσιεῖται ἐν χώρᾳ Καννιδάλων ἢ ἐν Βιέννῃ.

« Νέος τις ποθεῖ σχέσεων στενωτάτων μετὰ νεανίδος ὠραίας καὶ νεαρᾶς Ἀπάντησις μετὰ φωτογραφίας εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος . . . »

O tempora o mores!

Ὁ V. Tissot ἔσχε τὸν κόπον νὰ γράψῃ πολλὰ περὶ τοῦ τραγελάφου Τάγβλατ, πολλὰς καὶ ποικίλας αὐτοῦ ἀγγελίας ἀντρίφων. Ὁ ἀσθενὴς ἡμῶν κάλαμος ἀδυνατεῖ παραφράσαι τὰς ἀμεταφράστους ἐπὶ Γερμανικῇ λεπτότητι καὶ ποιήσει ἐρωτικὰς ἐκείνας προσρήσεις, ἃς ἔχομεν — περιεργείας ἔνεκεν — ἐναποτεταμιευμένας ἀνὰ σωρούς ἐν τῷ Βιενναίῳ ἡμῶν χαρτοφυλακείῳ ἵνα μὴ φέρῃ εἰς γνῶσιν τῶν ἀγνωσυστῶν ἐπὶ ἀναγνωστριῶν ἡμῶν τὰ παρατράγωδα ἦθη τῶν ὁμοφύλων αὐτῶν Βιενναίων αἵτινες καὶ μόναι εἰσὶν ἀτυχῶς αἱ — κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον — παθοῦσαι, καθὼς ὑπὲρ τὸ δέον ἀγαπήταται . . .

Ἀρκούμεθα εἰς τὴν διὰ τοῦ Τάγβλατ πρόσκλησιν ἣν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Γερμανίδα ἡμῶν ὁ δεινὸς ἐπὶ Γερμανικῇ γλώττῃ ὁμογενὴς φίλος, ἦν καὶ παραφράζομεν ὡς ἄμεσον ἔχουσαν σχέσιν τῇ ἡμετέρᾳ ἀφηγήσει.

« Ἐσπέρα τοῦ Τανγλύξερ (ἡμερομηνία) ὠραία Βαγνερίστρια! Σὲ ζητοῦμεν πανταχοῦ οὐδαμοῦ εὐρομέν σε . . . Μὴ ὡς Ἐλισάβετ ἀνελήρθης εἰς οὐρανούς; Θὰ σὲ ἡκολουθῆμεν ἀσμένως ἐὰν εἴχομεν πτέρυγας . . . ἀλλὰ δεῖξον ἡμῖν καθὼς ἀπτεροὶς θνητοῖς γωνίαν τινα γῆς, ἐν ᾗ δυνάμεθα νὰ σὲ εὐρωμεν. — Οἱ φίλοι τῆς τετάρτης στοᾶς. »

Εἰς μάτην προσεμένομεν ἀπάντησιν ἐν τῷ Τάγβλατ ἐπὶ δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ἡ ποθητὴ Γερμανὶς ὑπὲρ ποτε ποθητοτέρα ἀπηξίου ἡμᾶς ἀπαντήσεως ἐν ἄλλοις λόγοις ἐφευγε ἡμᾶς

καὶ τὰ πανταχοῦ ἐγειρόμενα δίκτυα, ὅπως συλλάβωμεν αὐτήν.

Ἀπελπισία πανταχόθεν!

Μυστηριώδης ἡ κόρη ὡς τὸ δάκρυ καὶ ὁ στόνος της. Καὶ ὅμως οὐδαμῶς ἐπαύσαμεν γῆν καὶ θάλατταν κινουντες ἐν ἀενάῳ θήρᾳ. . . .

Καὶ τέλος εὕρομεν αὐτήν. . . .

Ποῦ;

Φοβούμεθα νὰ τὸ εἴπωμεν. . . .

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐν τῷ δεκάτῳ τρίτῳ τεύχει τοῦ Γραφικοῦ Κόσμου εἶδομεν ἐν ὀλίγοις ὁποῖα ἐστὶν ἡ ἐπὶ Γῆς ζωὴ καὶ ὁποῖα ἡ διηνεκὴς τάσις τῆς ἐν γένει ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ἄρα γε ὁ τόπος οὗτος τῆς τοῦ ἀνθρώπου διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς προόδου ἐστὶ τι σταθερὸν καὶ μόνιμον ἢ ὑπέστη, ἐν τῇ φορᾷ τοῦ χρόνου, μεταβολὰς καὶ μεταμορφώσεις, ἅς ἡ γονιμιωτέρα καὶ ἡ μᾶλλον ὑψιπέτις φαντασία δὲν δύναται ἴσως πιστῶς νὰ ἐξεικονίσῃ καὶ ἂν ὑπέστη μεταβολὰς, ἄρα γε αὐτὰ, ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα αὐτῶν, ἢ νέαι τύχαι καὶ νέαι μεταμορφώσεις περιμένουσι κατὰ νόμους ὠρισμένους καὶ φυσικοὺς, τὴν ἡμετέραν κατοικίαν; Ἐπιστήμη καὶ Θρησκεία, αἱ δύο αὗται στερραὶ βακτηρίαι τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀποδεικνύουσι καὶ διαβεβαιῶσιν, ἡ μὲν διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς παρατηρήσεως, ἡ δὲ δογματικῶς «Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.» (Ματθαῖος κεφ. ΚΔ. §. 29), ὅτι ἡ Γῆ μεθ' ἀπάντων τῶν ἐπ' αὐτῆς οἰκούντων ὄντων τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα μεθ' ἀπάντων τῶν λοιπῶν ἡλιακῶν συστημάτων καταστραφήσονται ποτε καὶ σκοτισθήσονται, ἀλλ' οὐ μὴδενισθήσονται, διότι ἡ Πάνσοφος Δημιουργικὴ δύναμις, ἡ αἰωνίως ἐνσκόπως δημιουργοῦσα διὰ τῶν ἐντοῖς οὐρανίοις σώμασι νόμων, οὗς αὐτὴ αὕτη ἐν αὐτοῖς ἔθετο, ἀνακαινίσκει αὐτὰ διὰ νέας σφριγώσης καὶ θαλε-

ρᾶς ζωῆς. Παλιγγενεσία καὶ καταστροφή εἰσὶ δύο ἀκρότητες, αἵτινες, ἐκ περιτροπῆς, κατὰ φαντασιώδη χρονικὰ διαστήματα, ἀναφαίνονται ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τῆς αἰωνιότητος.

Περιοριζόμενοι ὅμως ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἐρεύῃ τοῦ ζητήματος τούτου ἴδωμεν ὁ Κ. Φλαμαριῶν τί λέγει περὶ αὐτοῦ.

«Ἡ φυτικὴ, ἡ ζωϊκὴ καὶ ἡ ἀνθρώπινος αὕτη ἐξαισία ζωῆ, ἥτις ἀκμάζει καὶ διατηρεῖται διὰ τῆς γενέσεως καθ' ἅπασαν τὴν ἡμετέραν σφαῖραν ἀπὸ τῶν πόλων μέχρι τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ ἥτις ἐμψυχοῖ τ' ἀπροσπέλαστα βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπως τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἡπείρων, ἡ πολλαπλασιαζομένη καὶ ἀπαύστως ἀναγεννωμένη αὕτη ζωὴ δὲν ὑπῆρξε πάντοτε τοιαύτη, ὁποῖαν βλέπομεν αὐτὴν σήμερον. Ἀνὰ διαφοροὺς ἐποχὰς μετεβλήθη αὕτη καὶ μετεμορφώθη. Οἱ τῆς οἰκησιμότητος ὅροι αὐτῆς μετεβλήθησαν καὶ μετ' αὐτῶν καὶ τὰ αὐτὰ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ὄντων. Ὑπῆρξε στιγμή τοῦ χρόνου, καθ' ἣν οὐδὲν τῶν νῦν ζώντων εἰδῶν ὑφίστατο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς, ὑπῆρξε στιγμή τοῦ χρόνου, καθ' ἣν καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ ὑπ' οὐδεμίαν μορφήν ὑφίστατο. Τὸ σχῆμα τῆς γῆινου σφαίρας, ὁ κατὰ τοὺς πόλους πιεσμός αὐτῆς, ἡ ταξιθέτησις τῶν ξηρῶν, ἡ μεταλλικὴ φύσις τῶν κατωτέρων πρωτογόνων στρωμάτων, τὰ ἡφαίστεια ἅτινα εἰσέτι καπνίζουσι καὶ ἐξερεύγονται τὴν φλογερὰν αὐτῶν λάβαν, οἱ σεισμοί, ἡ τῆς θερμοκρασίας κανονικὴ ἀνύψωσις καθόσον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Γῆς εἰσδύομεν, ἅπαντα ταῦτα τὰ γεγονότα ἐκ συμφώνου διασαλπίζουσιν, ὅτι ἐν προγενεστέραις ἐποχαῖς ἡ Γῆ ἦτο οὐ μόνον ἀκατοίκητος, ἀλλὰ καὶ ἀνεπίδεκτος κατοικισιμότητος καὶ δεικνύουσιν, ὅτι πιθανῶς κατ' ἀρχὰς καὶ αὐτὴ εὕρισκετο ἐν καταστάσει θερμοῦ, φωτεινοῦ καὶ πεπυρακτωμένου ἡλίου. Πρὸς τούτοις, ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν ἐνιαιύσιον περὶ τὸν ἥλιον περιφορὰν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ὡς καὶ τὰς τροχιάς τῶν ἄλλων πλανητῶν παρατηροῦμεν, ὅτι ἅπαντες οὗτοι στρέφονται περὶ τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἡλιακοῦ Ἰσημερινοῦ, ἅπαντες ἔχουσι τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἥτις ἐστὶν ἀκριβῶς ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ ἥλιος περὶ ἑαυτὸν στρέφεται (τινὲς τῶν μικρῶν πλανητῶν μᾶλ-

λον ἀπομακρύνονται τοῦ γενικοῦ τούτου ἐπιπέδου τῆς κινήσεως, ἀλλ' ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ζώνῃ ὑπάρχων ἀριθμὸς καὶ ἡ παράδοξος αὐτῶν σμικρότης ἀποδεικνύει, ὅτι οὗτοι ὑπέστησαν ἰδιαιτέρας διαταράξεις.) Ἐκ τούτων ἀναγκαζόμεθα καὶ ἄκοντες νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ καταγωγή τῶν ἡμετέρων κόσμων στενῶς ἐστὶ συνδεδεμένη, κατὰ τινὰ οἰονδήποτε τρόπον μετὰ τῆς τοῦ ἡλίου, περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφονται ὡς τέκνα εὐπειθῶς περὶ τὸν ἑαυτὸν πατέρα μένοντα.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐσχηματίσθη κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα ἐν τῇ νῆ τοῦ Μπύφον, τοῦ Κάντ καὶ τοῦ Λαπλάς· ἡ αὕτη ὑπόθεσις ἐστὶν ἐσχηματισμένη καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, καίτοι παρουσιάζει ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα, δυσκολίας τινὰς μὴ διασαφηνισθείσας εἰσέτι ἀκριβῶς. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤμεθα προσωπικῶς παρόντες κατὰ τὴν ὀημιουργίαν τοῦ Κόσμου, τούτου ἕνεκα ἡ ἐπ' αὐτῆς ἄμεσος παρατήρησις δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ· ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν οὐδεμίαν ἰδέαν περὶ αὐτῆς παρὰ στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ὀρθοῦ συλλογισμοῦ ἐξαγομένων συμπερασμάτων. Ὅθεν ἡ πιθανώτερα ὑπόθεσις, ἡ ἐπιστημονικώτερα θεωρία ἐστὶν ἐκείνη, ἥτις διδάσκει, ὅτι ὁ ἥλιός ἐστὶ συμπεπυκνωμένη νεφελότης, ὅτι ὑπάρχει ἄγνωστος ἢ ἐποχή, καθ' ἣν ἡ νεφελότης αὕτη κατελάμβανεν ἅπαντα τὸν νῦν κατεχόμενον χώρον ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος καὶ ἔτι πλέον, ὅτι ἐσχημάτιζεν ἄπειρον ἀεριώδη φακόν, στρεφόμενον βραδέως περὶ ἑαυτὸν καὶ ἐκτείνοντα τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ περιφέρειαν μέχρις αὐτῆς τῆς τοῦ Ποσειδῶνος τροχίας . . . καὶ ἔτι ἀποτέρω, ἔάν, ὅπως πιθανόν ἐστίν, ὁ Ποσειδῶν δὲν σχηματίζει τὸ ἀληθές ὄριον τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος.

Φαντασθῶμεν λοιπὸν ἄπειρόν τινα ἀεριώδη μάζαν, αἰωρουμένην ἐν τῷ διαστήματι καὶ πεπρσιτισμένην δι' ἐμφύτου τινὸς δυνάμεως, ἐνυπαρχούσης ἐν ἅπασιν τοῖς ὑλικοῖς ἀτόμοις, ἥτοι τῆς ἑλξεως. Τούτων τεθέντων, τὸ πυκνότερον μέρος τῆς μάζης ταύτης ἔλξει ἀνεπαίσθητως πρὸς ἑαυτὸ ἅπαντα τὰ λοιπὰ τῆς αὐτῆς μάζης

μέρη· κατὰ δὲ τὴν βραδείαν ταύτην πτώσιν τῶν μᾶλλον μεμακρυσμένων ἀτόμων πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἐνοικεῖ ἡ κεντρομόλος δύναμις παράγεται γενικὴ τις κίνησις, ἀτελῶς διευθυνομένη πρὸς τὸ κοινὸν κέντρον καὶ συμπαρασύρουσα μετ' ὀλίγον ἅπασαν τὴν μάζαν κατὰ τινὰ ὁμοιόμορρον περιστροφικὴν κίνησιν. Τὸ φυσικὸν σχῆμα, ὅπερ ἐκ τῆς κινήσεως ταύτης παράγεται ἐστὶ τὸ σφαιρικόν, ὅπως τοῦτο παρατηρεῖται ἐπὶ ρανίδος ὕδατος, ἢ ὕδραργύρου καθ' ἑαυτὴν ἀφιεμένης.

Διὰ τῶν νόμων τῆς μηχανικῆς ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ περιστροφικὴ κίνησις τῆς νεφελότητος ἐπιταχύνεται καθ' ὅσον αὕτη συμπυκνοῦται καὶ ἐπομένως σμικρύνεται καὶ ὅτι, στρεφόμενη περὶ ἑαυτὴν, πιέζεται κατὰ τοὺς πόλους καὶ λαμβάνει σχῆμα ὑπερμεγέθους ἀεριώδους φακοῦ. Συνέβη λοιπὸν ποτε νὰ περιστρέφεται ἡ νεφελότης αὕτη τοσοῦτο ταχέως, ὥστε ν' ἀναπτυχθῇ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς ἐπιφανείας κεντρόφυξ δυνάμεις ἀνωτέρα τῆς γενικῆς κεντρομόλου δυνάμεως τῆς μάζης, ὅπως τοῦτο τεχνητῶς κατορθοῦται διὰ τῆς σφενδόνης· ἐκ δὲ τῆς ὑπερβολικῆς ταύτης ταχύτητος προῆλθεν, ὡς ἀναπόφευκτος συνέπεια ἡ καταστροφὴ τῆς τέως ὑπαρχούσης ἰσορροπίας καὶ ἐκ ταύτης ἡ ἀπόσπασις καὶ σχηματισμὸς ἐξωτερικοῦ ἀεριώδους δακτυλίου ἐκ τῆς ὅλης νεφελότητος. Ὁ οὕτω σχηματισθεὶς ἀεριώδης δακτύλιος ἐξηκολούθει στρεφόμενος ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς καὶ ἡ πρωτόγονος νεφελότης, ἥτις τοῦ λοιποῦ διατελοῦσα ἀποκεχωρισμένη τοῦ δακτυλίου ἐξηκολούθει συνεχῶς συμπυκνουμένη καὶ ἐπιταχυνόμενη· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἀναπαράγεται ὁσάκις ἐκ τῆς περὶ τὸν ἄξονα περιστροφικῆς κινήσεως γεννᾶται κεντρόφυξ δυνάμεις ἀνωτέρα τῆς κεντρομόλου.

Ὁ διαδοχικὸς σχηματισμὸς τῶν πλανητῶν, ἡ θέσις αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἡλιακοῦ ἰσημερινοῦ καὶ ἡ μεταθετικὴ αὐτῶν κίνησις περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον ἐξηγοῦνται πληρέστερα κατὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν θεωρίαν· ὁ μᾶλλον ἀπομακρυσμένος τῶν γνωστῶν πλανητῶν, ὁ Ποσειδῶν, ἀπεσπασθῇ ἐκ τῆς πρωτογόνου νεφελότητος, καθ' ἣν ἐποχὴν αὕτη ἐξετείνετο μέχρις αὐτοῦ, ἥτοι μέ-

χρῆς 4 δισεκατομμυρίου λευγῶν (4,000,000, 000,000 μέτρων) καὶ ἐστρέφετο κατὰ τὴν βραδεῖαν περὶ ἑαυτὴν κίνησιν συμπληρουμένην ἐν διαστήματι 165 ἔτων. Ὁ οὕτω παραχθεὶς δακτύλιος ἠδύνατο νὰ μένῃ ἐν τῇ δακτυλιοειδεῖ αὐτοῦ μορφῇ, ἂν ἦτο ἐντελὴς ὁμογενὴς καὶ κανονικός· ἀλλ' ἐπειδὴ τοιοῦτός τις ὅρος ἐστίν, οὕτως εἶπεῖν, ἀπραγματοποίητος, ὥς ἐκ τούτου δὲν ἐβρόδυνε νὰ συμπυκνωθῇ καὶ προσλάβῃ σφαιροειδῇ μορφήν. Οὕτω διαδοχικῶς ὁ Οὐρανός, ὁ Κρόνος, ὁ Ζεὺς, τὸ σύστημα τῶν Τηλεσκοπικῶν Πλανητῶν καὶ ὁ Ἄρης ἀπεσπάρθησαν ἐκ τῆς πρωτογόνου ἐκείνης νεφελώτητος. Ἀκολουθῶς παρήχθη ἡ Γῆ ἥς ἡ γένεσις ἀνέρχεται μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ μάζα τοῦ ἡλίου ἐφθανε μέχρι ἐνταῦθα καὶ ἐστρέφετο περὶ ἑαυτὴν ἐν διαστήματι 365 ἡμερῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον βραδύτερον παρήχθησαν ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρμῆς. Ἀλλ' ἄρά γε ἐκ τοῦ Ἡλίου θὰ παραχθῇ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἕτερος νέος κόσμος; τοῦτο οὐκ ἐστὶ πιθανόν, διότι διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο κατορθωτόν, δεόν ἢ περὶ τὸν ἄξονα αὐτοῦ κίνησις ν' ἀποβῇ λίαν ταχεῖα νὰ γίνῃ δῆλον ὅτι 249άκις ταχύτερα ἑαυτῆς.

Ἡ Σελήνη ἐπίσης τοιοῦτοτρόπως ἐσχηματίσθη, ὅτε ἡ Γῆ εὐρίσκομένη εἰσέτι ἐν τῇ νεφελαιοειδεῖ αὐτῆς καταστάσει καὶ στρεφόμενη περὶ ἑαυτὴν ἐν διαστήματι 27 ἡμερῶν καὶ 7 ὥρων ἐξετείνετο μέχρι τῆς τροχίᾳς ἐκείνης.

Ἡ σχετικὴ πυκνότης τῶν πλανητικῶν κόσμων ἐνισχύει ἐτι μᾶλλον τὴν ἀνωτέρω θεωρίαν· οὕτως ἡ Σελήνη παραχθεῖσα, οὕτως εἶπεῖν, ἐκ τῶν ἐπιπλεουσῶν ὑλῶν τῆς γήινης νεφελώτητος, ἐστὶ ἐλαφροτέρα τῆς Γῆς· οἱ ἀνώτεροι πλανῆται, ἥτοι ὁ Ποσειδών, ὁ Οὐρανός, ὁ Κρόνος καὶ ὁ Ζεὺς εἰσὶν ἥττον πυκνότεροι τῶν κατωτέρων, ἥτοι τοῦ Ἄρεως, τῆς Γῆς, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Πρὸς τοῦτοις εὐρίσκομεν ἐν τῇ χημικῇ συνθέσει τῶν διαφόρων τούτων κόσμων καὶ ἐν αὐτῇ τῶν Κομητῶν, τῶν διαττόντων ἀστέρων καὶ τῶν ἀερολίθων τὰ αὐτὰ χημικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν καὶ αὐτὴ ἡ Γῆ συντίθεται, καὶ ἅτινα ἐπίσης ὑπάρχουσιν, ἐν ἀτμώδει καταστάσει, ἐπὶ τοῦ ἡλίου.

Οὕτως ἐσχηματίσθη ἡ Γῆ διὰ τῆς βραδείας

συμπυκνώσεως ἀεριώδους τινὸς δακτυλίου ἀπὸ σπασθέντος ἐκ τοῦ ἡλίου, ὅστις συνεχῶς συστελλόμενος καὶ συμπυκνούμενος παρήγαγε βραδύτερον τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἑρμῆν. Ἐκτοτε ἡ γήινος νεφελότης κατέστη ἀνεξάρτητος ὑπαρξίς φερομένη ἐν τῷ διαστήματι· βραδύτερον δὲ μετεσχηματίσθη εἰς παμμέγιστον ἀεριώδες σφαιροειδὲς σῶμα, στρεφόμενον περὶ ἑαυτό. Οὕτως ἡ παραχθεῖσα Γῆ συμπυκνουμένη, θερμαινομένη διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα προστριβῆς τῶν μορίων αὐτῆς καὶ μονιμοποιούσα ἐν ἑαυτῇ ἅπαντα τὰ ὑλικά στοιχεῖα, ἅτινα αὐτὴν ἀπαρτίζουν ἐλαμπε διὰ τινος ἀμυδροῦ φωτός ἐν τῷ μέσῳ τῆς ζοφώδους νυκτὸς τοῦ διαστήματος. Ἐκ τῆς ἀεριώδους ταύτης καταστάσεως ἡ Γῆ μετέβη εἰς ὑγρὰν, ἀκολουθῶς εἰς τὴν στερεὰν καὶ ἀναμφισβόλως ἐξακολουθεῖ εἰσέτι ψυχομένη καὶ συστελλομένη· ἀλλ' ὁ ὄγκος αὐτῆς αὐξάνει ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα ὥς ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἀκαταπαύστου πτώσεως τῶν ἀερολίθων καὶ τῶν διαττόντων ἀστέρων (ὁ ἀριθμὸς τῶν πιπτόντων τούτων σωμάτων ἀνέρχεται εἰς ἑκατοστῆς δισεκατομμυρίων ἀνὰ πᾶν ἔτος).

Οὕτως οὔτε δι' ἔτων, οὔτε δι' αἰώνων δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν ἀναγκαῖον χρόνον, ἐν ᾧ φύσις μετεχειρίσθη πρὸς διαπόνησιν τῆς γενέσεως τοῦ κοσμικοῦ συστήματος, διότι ἑκατομμύρια ἔτων προστιθέμενα εἰς ἑκατομμύρια μόλις μετροῦσι τὰ δευτερόλεπτα τοῦ ὥρολογίου τῆς αἰωνιότητος!!! Ἀλλὰ τὸ ἡμέτερον πνεῦμα, ὅπερ περιλαμβάνει τὸν χρόνον ὅπως τὸ διάστημα βλέπει τοῦ λοιποῦ τοὺς κόσμους γεννωμένους διαλάμποντας κατ' ἀρχὰς δι' ἀμυδροῦ νεφελώδους φωτός, καὶ φωτοβολοῦντας ἀκολουθῶς ὡς ἡλίους ψυχομένους, καὶ καλυπτομένους διὰ κηλίδων καὶ, τοῦ χρόνου παρερχομένου, διὰ μονίμου κελύφους, ὑφισταμένους ἀνατροπὰς καὶ τρομεροὺς κατακλυσμοὺς ἕνεκα τῶν συνεχῶν καταβυθίσεων τοῦ σχηματισθέντος κελύφους ἐν τῇ κεντρικῇ πυρίνῃ καμίνῳ, σχηματίζοντας πολυαριθμοὺς ἐπουλώσεις τῶν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς σχηματισθέντων διαρρήξεων τοῦ κελύφους αὐτῶν στερεοποιουμένους βραδέως διὰ τῆς διαδοχικῆς συμπυκνώσεως καὶ λαμβάνοντας

τοῦ λοιποῦ ἐξωτερικῶς, ἐκ τοῦ ἡλίου, τὴν θερμότητα καὶ τὸ φῶς, κατοικουμένους ὑπὸ ζώντων ὄντων καὶ ἀποκαθισταμένους ἔδραν τῆς φιλοπόνου ἀνθρωπότητος, ἥτις καὶ αὐτὴ διὰ τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης μετασχηματίζει τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν, ἀπολλύντας βραδέως τὴν γονιμότητα αὐτῶν, ἀφοῦ προηγουμένους ἐχρησίμευσαν ὡς ἐνδiciτήματα τῆς ἀνωτέρας ζωῆς καὶ τῆς σκέψεως, φθειρομένους ἀνεπαισθήτως, ὅπως καὶ αὐτὸ τὸ ζῶν ὄν, καταλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ γήρατος, τοῦ ἐσχατογήρατος καὶ τοῦ θανάτου καὶ στρεφομένους τοῦ λοιποῦ ὡς φορητοὺς τάφους ἐντὸς τῶν σιγαλέων ἐρήμων τῆς αἰωνίου νυκτός!!!

Μεταμόρφωσις αἰωνία τῶν κόσμων καὶ τῶν ὄντων!! Ποσάκις ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς δὲν ἀνε-

ΜΙΛΑΝ (Ἡγεμὼν τῆς Σερβίας).

καινίσθη ἀπὸ τῆς ἀπομεμακρυσμένης ἐκείνης ἐποχῆς τῆς διαπύρου γενέσεως αὐτῆς ὅτε εἰσέτι εὗρίσκετο παρὰ τὰ ἰσημερινὰ σύνορα τῆς ἡλιακῆς νεφελοτότης! Ἀπὸ πόσων ἤδη αἰώνων στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον; Ἀπὸ πόσων ἤδη αἰώνων ὁ ἥλιος λάμπει καθ' ἑαυτόν; Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἡ νεφελοειδὴς ὕλη εἶχε κατ' ἀρχὰς λεπτοτάτην ὕφην, ὑπολόγισαν τὴν παραχθεῖσαν θερμότητα ὡς ἐκ τῆς πρὸς τὸ κέντρον καταπτώσεως ἀπάντων τῶν μορίων, ἅτινα αὐτὴν ἀπὸ τῆς συμπακνώσεως αὐτῆς, ἐν ἣ ὀφείλεται ἡ γένεσις τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Πράγματι ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ εἰδικὴ θερμότης τῆς συμπακνουμένης ἐκείνης μάζης ἦτο ἡ τοῦ ὕδατος, ἡ ἐκ τῆς συμπακνώσεως παραχθεῖσα θερμότης ἦτο τοιαύτη ὥστε ἡδύνατο ν' ἀνυψώτῃ τὴν θερμοκρασίαν μέχρις 28 ἑκατομμυρίων βαθμῶν ἑκατομβάθμου θερμομέτρου (Χέλμχολτς καὶ Τυντάλ.) Ὁ καταναλωθεὶς χρόνος διὰ νὰ συμπακνωθῇ ἡ πρωτόγονος νεφε-

λότης καὶ σχηματισθῇ οὕτω τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα ὑπεκφεύγει τὴν ἡμετέραν φαντασίαν. Οὐδόλως δὲ γινόμεθα ὑπερβολικοὶ ἂν ὑπολογίσωμεν αὐτὸν ἴσον πρὸς δισεκατομμύρια αἰώνων. Κατὰ τὰ γενόμενα πειράματα, τοῦ Μπισχόφ ἐπὶ τοῦ βασανίτου λίθου, διὰ νὰ μεταβῇ ἡ Γῆ ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς εἰς τὴν στερεάν κατάστασιν, διὰ νὰ κατέλθῃ ἡ θερμοκρασία αὐ-

τῆς ἀπὸ τῶν 2,000 βαθμῶν μέχρι τῶν 200 παρῆλθον 350,000,000 ἐτῶν, ἐνῶ πρὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων αἰώνων ὁ ἥλιος ὑφίστατο!! Ἡ δ' ἔστιν ἅπασα ἡ ἀνθρώπινος ἱστορία ἀπέναντι δμοίων περιόδων!; "Εν κύμα ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ.

(ἀκολουθεῖ.)

Μετάφρασις Ν. Κ. ΜΑΚΑΡΟΥ.

ΝΑΘΑΛΙΑ (Ἡγεμονίς τῆς Σερβίας).

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ.

Ὑπὸ Η. Γ. Βαλσαμάκη.

Α'.

Ὁ Καλλικλῆς ἦτο δεκάοκταετής ὅτε τὸ πρῶτον ἀνεχώρησεν ἐκ Κων]πόλεως δι' Ἀθήνας ὅπως ἀκολουθήσῃ σειρὰν μαθημάτων ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Γνωρίζετε ἅπαντες, ὅσοι ἔχετε

διέλθει τὴν ἡλικίαν ταύτην, πόσον ἡ ἐποχὴ αὐτῆ τοῦ βίου μας εἶνε ἐξαιρετική. Ὁμοιάζει μὲ τὸν πρῶτον ἡδὺν χρωματισμὸν τοῦ οὐρανοῦ τὸν προαγγέλλοντα τὴν παρουσίαν τοῦ φωστῆρος τῆς ἡμέρας. Ὅπως δὲ τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα μετέχει καὶ τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς καὶ τῆς φω-

τιυχίας τῆς ἡμέρας, οὕτω καὶ ἡ δεκαοκταετής ηλικία τοῦ νέου εἶνε μίγμα παιδὸς καὶ ἀνδρός· εἶνε δ,τι καλεῖται ἔφηβος. Πόσον γλυκεῖα εἶνε ἡ ἐποχὴ αὕτη, πόσον ὁ ἄνθρωπος κατ' αὐτὴν εἶς εὐτυχής, ἀλλὰ πόσον πικρὰς ἀφίνει ἀναμνήσεις! . . .

Δυστυχῶς, ὅπως εἰς πάντα τὰ ἀνθρώπινα, δὲν λαμβάνομεν ἰδέαν τοῦ θησαυροῦ ἡμῶν ἢ ἀποὺ τὸν σπαταλήσωμεν, ἀποὺ τὰς ροδοχρόους παρεῖς ἀντικαταστήσῃ ἡ ὠχρότης τῆς ἐξαντλήσεως, ἀποὺ τὴν ἐβενίνην κόμην βάψῃ διὰ χιόνος ὁ καμωτὴς χρόνος! . . . Ἀλλὰ διατί νὰ ἀναμνησκώμεθα ματαίως τῆς παρελθούσης εὐτυχίας; Διατί νὰ φθείρωμεν τὸ παρὸν, ὅπερ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ βίου, διὰ τῆς ἀναμνήσεως παρελθόντος ὅπερ καλὸν ἢ κακόν, δὲν ἀφίνει ἔγνη τῆς διαβάσεως τοῦ ἡμετέριου; — Διότι ἀκριβῶς τὸ παρὸν ἐν εἶνε ἡ ἀναμνήσεις. Εἶνε γλυκὺ τὸ νὰ ἀναμνησθῇ τις παρελθόντος ἡδέος ὅπως ὁ πεινῶ εὐχαρίστως συλλογίζεται γλυκεῖαν τροφήν. Ἀλλ' ἡ φρόνησις ὅταν ἐργηται, ὡς συνήθως συμβάνει, παρακαίρως, ὁμοιάζει μὲ τὰ οικονομικὰ μέτρα ἅτινα λαμβάνει τις ἀποὺ κατασπατάλησιν ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν τῷ ἔμεινε πλέον ὁβολός.

Ἄλ' ἴσως, ἀναγνώστα, νὰ ἀγῆσας ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε λεγθέντα καὶ νὰ με κατέταξας μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες αἰωνίως θρηνοῦν ὑπάρχοντος ἢ μὴ ὑπάρχοντος λαοῦ πρὸς τὺτο. Ἀπαξ διὰ παντός σε εἰδοποιῶ ὅτι εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς δὲν ἔτυχον ὑπὸ τῆς φουρῆς τοῦ ὁῦρου τῆς ποιήσεως, πολὺ δ' ὀλιγωτέρον τῆς μερικότητος ἐκείνης τῆς ποιήσεως, ἥτις τὰ πάντα χρωματίζει μέλανα, ἥτις προαισθανομένη τὴν σφοδρότητα παγετώδους χειμῶνος, ριγοῖ ἐν μέσῳ θέρει. Εἶμαι θετικὸς καὶ διὰ τοῦτο ἀπολαμβάνω τοῦ παρόντος, ἐν ὅτῳ τοῦτο μοὶ παρέχει εὐχαρίστησιν, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι τὴν αὐριον. Ἐὰν ἡ αὐριον εἶνε ἡμέρα λύπης, ἡμέρα θλίψεως, ὑφίσταμαι τὴν λύπην ταύτην, μετὰ καρτερίας, ἀνευ γογγυσμοῦ. Αὕτη εἶνε ἡ φιλοσοφία τοῦ βίου καὶ ταύτην ἀπέκτησα διὰ πολυετοῦς ἀγῶνός κατ' ἐμοῦ αὐτοῦ.

Ἀλλὰ περιαυτολογῶν τοσοῦτω, ἐλησμόνησα ἴσως πρὸς στιγμὴν τὸν πραγματικὸν δράστην τῆς παρούσης διηγήσεώς μου. Ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ τὸν ἐλησμόνησα, ἐκεῖνος ὁμῶς με ἀνακαλεῖ εἰς τὰ καθήκοντά μου ἐπικαλούμενος τῆς συνδρομῆς μου, ὅπως ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου ἀποχωρισθῇ παντὸς ὅ,τι εἶχε προσφιλέστερον εἰς τὸν κόσμον, τῆς οἰκογενείας του. Ὁ ἥρωας μας εἶχεν εὐαίσθητον δεκαοκταετὴ καρδίαν· ἄλλως τε δὲ ἐκπαιδευθεὶς ἐν σχολῇ σεμνυνομένη διὰ

τὸ σοβαρὸν καὶ πῶς ἀρχαῖκόν τῆς παιδεύσεώς της, ἐν δὲ τῷ ἰδιωτικῷ αὐτοῦ βίῳ περιορισμένος ὑπὸ τῶν σιδηρῶν δεσμῶν πατρὸς αὐστηροῦ, δὲν εἶχεν ἀγαπήσει ἢ ὀλίγα ὄντα ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο τὰ ἡγάπα καὶ περισσότερον.

Οὐδὲν παραβάλλεται πρὸς τὴν κατάκτησιν ἣν κάμνει ἡ λύπη ἐπὶ καρδίας πολὺ ἀγαπησάτης καὶ ἀναγκαζομένης νὰ ἀποσπασθῇ παντὸς ὅ,τι ἡγάπα. Μαρτύρομαι ἐκείνων, οἵτινες πρῶτην φορὰν ἀπεσπάρσθησαν τῆς θερμῆς τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγκάλης. Καὶ ὁ Καλλικλῆς ἦτο πολὺ τρυφερός, πρῶτην φορὰν ἀνεχώρει, καὶ ἄρηνεν ὀπισθὲν τοῦ ἀναχωρῶν πᾶν ὅ,τι ἡγάπα. Ἐὰν ὁ νοῦς ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον, ἡ καρδία ὁμῶς οὐδέποτε. Ἐὰν ἐγνωρίζῃ τις ὅτι ὅπουδήποτε καὶ ἂν ὑπάγῃ θὰ ἀγαπήσῃ, θὰ ἀγαπηθῇ, δὲν θὰ ἐθλίβεται διότι ἐγκαταλείπει πᾶν ὅ,τι τῶς κατεῖχε τὴν καρδίαν του. Ἀλλ' ὡς εἶπον ἡδὴ ἡ καρδία ἐννοεῖ τὴν πλήρωσιν μόνον εἰς τὸ ἐνεστώς, φοβεῖται τὸ κενὸν τοῦ ἀσφαροῦς μέλλοντος καὶ ἰδοὺ διατί λυπεῖται καιρίως. Ἄλλως διατί δευτέρως ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τῶν αὐτῶν προσφίλων ὄντων, δὲν φέρει τὴν αὐτὴν λύπην εἰς τὴν ψυχὴν; — Διότι αὕτη συνηθίζει, εὐρίσκει ἀναγκαῖον τὸ γινόμενον, διδάσκειται. Ἡ καρδία ἀναγκάζεται νὰ ρυθμίσῃ τοὺς παλμούς της κατὰ τὸν χρόνον τοῦ κοινωνικοῦ ρυθμοῦ. Ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ κόσμου πολλὰς πρέπει νὰ κάμῃ ἡ καρδία ὑποχωρήσεις. Εἶνε ἵππος ἀγαλίνωτος, ἀνίκανος διὰ πᾶσαν χρῆσιν· πρέπει νὰ χαλινωθῇ, νὰ περιστείλῃ τὰς παραφοράς της, νὰ ἀποβῇ χρήσιμος. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ πάλιν νὰ ἀποκτηνωθῇ, νὰ ὑποταγῇ ὁλ. τοσοῦτον εἰς τὸν νοῦν ὥστε νὰ μὴ πάλλῃ ἢ ἀποὺ ὁ νοῦς σκεφθῇ καὶ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ πάλλῃ. . . .

Νομίζω ὁμῶς ὅτι καὶ δευτέραν φορὰν ἀπῆκα τὸ κύριον τοῦ θέματος μου πρόσωπον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν λαβύρινθον κοινωνικῶν σκέψεων. Καὶ ἂν σὺ, ἀναγνώστα, ἐξ ἀδρότητας δὲν με ἀνακαλεῖς εἰς τὴν θέσιν μου, ἐγὼ, ὡς φιλότιμος στρατιώτης, πρὶν ἢ ἐπιπληχθῶ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων μου, ἐπιστρέφω εἰς τὴν σκοπιάν μου.

Ποῦ ἀπῆκα τὸν Καλλικλῆν; — Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐνὸς πλοίου αἶροντος τὴν ἀγκυραν, εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ψυχικοῦ ἐκείνου κενοῦ, ὅπερ αἰσθάνεται τις μετὰ τὸν ἀποχαιρετητήριον ἀσπασμὸν προσφίλων ὄντων.

Ἦτον ἡ δεκάτη πρὸ μεσημβρίας ὥρα ὅτε τὸ ἀτμόπλοιον, παρακάμφαν δι' εὐρείας στρωφῆς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀκρὰν τῶν ἀρχαίων Βυζαντινῶν ἀνακτόρων, ἐστρέψε τὴν πρῶραν Ν. Δ. καὶ ἤρξατο νὰ αὐλακῶνῃ τὰ βαθυκύανα τῆς Προποντίδος κύματα. Ὁ ἀὴρ εἶχε χλιαρὰν θερμότητα, ὁ δὲ

Ἡλιος πλησιάζων εἰς τὸ μεσουράνημά του, ἐπάλαψε θριαμβευτικῶς κατὰ τῆς θαλασσίας πάχνης, ἣν διεσκόρπιζεν εἰς ἀσράτους ἀτμούς. Οὐδὲν νέφος ἐκάλυπτε τὸ γέλοον τοῦ οὐρανοῦ πρόσωπον, οὐδεὶς πέπλος παρενέβαινε μεταξὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ ἀπείρου. Ἦσαν ἀρχαὶ Σεπτεμβρίου.

Ὁ Καλλικλῆς ἦτο μόνος. Πρώτην ἤδη φοράν δὲν ἐδίδεπε περὶ ἑαυτὸν ἢ πρόσωπα ξένα. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἀναχωροῦσα τῶν οἰκείων του λέμβος ἐπαυσε φαινόμενη, ὁ Καλλικλῆς ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖαν ὄνειροπόλησιν. Πρώτην φοράν ταξιδεύων δὲν ἐγνώριζεν ὅτι οἱ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου ταξιδεύοντες, καὶ ἂν εἴνε ὅλως ἀγνωστοὶ ἀλλήλοις, ἐντὸς ὀλίγου συνωχαιοῦνται, συσχετίζονται. Ἡ ἐθιμοταξία, στενὸν δίκτυον δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος οἰκισθελῶς ἐδέσμευσεν τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων, ἀναχωρεῖ πενήθοῦσα ἅμα τὸ πλοῖον ἄρῃ τὴν ἄγκυραν. Ἡ ἰσότης τῶν κινδύνων, ἡ ἰσότης τῆς τύχης, ἐξισοῖ τὸν πλούσιον μετὰ τοῦ πένητος, τὸν εὐγενέστερον τὴν καταγωγὴν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ. Πλοῖον ἐν πορείᾳ, εἶνε δημοκρατία ἐν χρόνῳ· λέγω ἐν χρόνῳ, διότι ἅμα τὸ πλοῖον φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἢ τέως ἐκλείψασα κοινωνικὴ διαίρεσις ἐπανέρχεται χαίρουσα καὶ ἐγκαθιδρύεται ὑπερηφάνως ἐν τῇ καρδίᾳ, ἧς πρότερον ἐδέσποζε. Διὰ τοῦτο δὲν εἶνε παράδοξον νὰ ἴδῃ τις τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ὅστις τῷ ἦτο φίλος κατὰ τὸν διάπλουν, ὅστις συνδιελέγετο μετ' αὐτοῦ ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, μὴ καταδεχόμενον μετὰ τὸ πέρας τοῦ πλοῦ οὐδὲ λόγον νὰ τῷ ἀποτείνῃ, ἀποστρέφοντα τὸ πρόσωπον ὡς ἐνώπιον δίσκου εὐσπλαγγνίας. Τοιοῦτος ὁ ἄνθρωπος! Μίγμα ὑποκρισίας καὶ εἰλικρινείας. Ἡ ἰδέα τῆς ἰσότητος δὲν ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν του ἢ ἐν τῷ κινδύνῳ· ἐκεῖ μόνον συναισθάνεται τὸ γελοῖον τῆς ὑπεροφίας του, ἐκεῖ μόνον τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἐκεῖ μόνον εἶνε πράγματι ἄνθρωπος. . . .

Ἄλλ' ὁ Καλλικλῆς, ὡς ἀνωτέρω ἐσημείωσα, ἠγνόει τὴν μαγικὴν ταύτην δύναμιν τοῦ πλοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἦγνόει καὶ διὰ τοῦτο ἔμενε μόνος, δὲν ὠμίλει εἰς κανένα, ὅπερ καθίστα τὴν λύπην αὐτοῦ καιριωτέραν. Ἡ ἐξάντλησις, ἣν φέρει εἰς τὸ πνεῦμα πᾶσα διαρκὴς σκέψις, ὁ στεναγμὸς τοῦ διασχιζομένου ὑπὸ τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου ἀγερώχου στοιχείου, ἡ μουσικὴ τῆς μηχανῆς, ἧς ἡ κανονικότης τοῦ ρυθμοῦ ἐνεργεῖ ὡς βαυκάλισμα καὶ ἡ ἐγερθεῖσα αὖρα, ἧτις ἀνελίκνυε τὸ πλοῖον ἡδουπαθῶς, ἐπενέργησαν ὡς ναρκωτικὸν εἰς τὰς κεκαμηκυίας ἡδῇ ὑπὸ τῆς συγκινήσεως αἰσθήσεως τοῦ ἥρωός μας καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὁ ὕπνος του ἦτον ἀνάλογος τῆς ἀκαταδαμάστου ἡλικίας του, ἧτις πλεονεκτεῖ πάσης ἄλλης διότι, μεθ' οἰονόηποτε πάθημα, δις δὲν ἐπικαλεῖται εἰς μάτην τὸν Μορφέα. Ἐκοιμᾶτο τόσον ἐλαφρῶς, ἐνῷ ἦτο τόσον λυπημένος! Ἄλλ' ὁ ὕπνος του δὲν ἦτον, ὡς ἄλλοτε, ἐμαλὸς, τὸ στόμα του ἠνοιγέτο συχνὰ ἵνα δώσῃ διέξοδον εἰς βαθὺν στεναγμὸν, ἡ ἐπιδερμὶς του ἔφρισεν ὑπὸ τὴν ἐπίρροιν συγκινήσεως τρυφεράς. Ὁ ὕπνος του ἦτο συνέχεια τῶν πρὸ ὀλίγου συμβάντων αὐτῷ· ὠνειρεύετο τὴν μητέρα του! Αἰφνης συγκίνησις ἰσχυροτέρα τῶν ἄλλων τὸν ἐξήγειρε τοῦ ληθάργου καὶ μετὰ κόπου ἠνέωξε τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡλίου βαρυνθέντα βλέφαρά του. Τὸ πλοῖον καταβροχθίζον τὴν ἀπόστασιν ἀπλήστως ἐπλησίαζεν εἰς τὴν βραχώδη Προκόννησον. Ἡ νῆσος αὕτη κειμένη εἰς τὸ ἥμισυ τῆς μεταξὺ Κων]λεως καὶ Καλλιπόλεως ἀποστάσεως, εἶνε ὁ πρῶτος σταθμὸς ξηρᾶς ἐφ' οὗ, μετὰ ἐξάωρον πλοῦν, εὐχαρίστως ἐπαναπαύεται ὁ ὀφθαλμὸς, ἂν καὶ κατ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν παύει τις μακρόθεν βλέπων τὴν ξηράν. Οὐδέποτε ἐταξίδευσεν ἐν ἀνοικτῷ πελάγῃ, ἐν πελάγῃ ἀπολείποντι πᾶσαν ἑτέραν ὄψιν ἢ τὴν τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ φανταζόμενος τὸ πρᾶγμα, τὸ εὐρίσκω πολὺ πληκτικόν· ὅθεν καὶ δικαίῳ ἐν μέρει τὴν μετὰ μακροχρόνιον πλοῦν ἀπογοήτευσιν τῶν ναυτῶν τοῦ τολμηροῦ Γενουαίου.

Τὸ πρῶτον ταξείδιον τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν πρῶτον ἔρωτά του· καὶ κατὰ τὰς δύο περιστάσεις πλέει τις εἰς χώραν ἀγνωστον, εἰς χώραν ἧς ἰδανικὴν μόνον ἔχει συλλάβει ἐν τῷ νῷ ἰδέαν. Προπαίδια τοῦ πρώτου ταξειδίου εἶνε τὰ διηγήματα τῶν θαλασσοπόρων· προπαίδια τοῦ πρώτου ἔρωτος εἶνε τὸ μυθιστόρημα καὶ ἡ διήγησις ἄλλων ἐρώτων. Αἱ συγκινήσεις τοῦ πρώτου ταξειδίου ἔχουν μεγίστην ὁμοιότητα μὲ τὰς συγκινήσεις τοῦ πρώτου ἔρωτος. Δὲν παραδίδει τις εἰς τὴν πρώτην του θαλασσοπορίαν οὔτε τὴν παραμικρὰν ἐξοχὴν γῆς, οὐδὲ τὸ μικρότερον κῦμα, οὐδὲ τὸν ἀσημότερον λοφίσκον. Τὰ πάντα δι' αὐτὸν, ὡς ἀγνωστα, ἔχουσι τὸ θέλητρον των, ὅπως αἱ παραμικρότεραι κινήσεις, τὰ ἀσημότερα νεύματα τοῦ ἁγίου ὄντος, ὅπερ καλεῖται πρώτη ἐρωμένη. Ὅπως δὲ δι' ἀγνωστον χώραν ἔχει τις πάντοτε ἐσχηματισμένην ἰδέαν χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδῇ τὴν χώραν ἐκείνην, οὕτω καὶ ὁ τύπος τῆς πρώτης ἐρωμένης εἶνε ἰδανικός. Λατρεύει τις οὐχὶ τὴν δεῖνα ἢ τὴν δεῖνα γυναῖκα, ἀλλὰ τὸν ἰδανικὸν τύπον τῆς γυναικός. Δι' αὐτὸ ἅμα ἡ πείρα ἀνοίξῃ εἰς τὸν ἐρώντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πραγματικῆς ὁρά-

σεως, εκπλήσσεται πλάκας δι' ὅ,τι προηγουμένως ἐλάτρευεν...

Ἄλλ' εἰς τὸ προκείμενον. Ἐπρόκειτο περὶ ταξιδίου καὶ οὐχὶ περὶ ἔρωτος. Ἡ φιλοσοφία τοῦ ἔρωτος εἶνε ἢ μᾶλλον ἄγονος φιλοσοφία. Ὁ ἔρωτος, ὡς αἴσθημα, δὲν υποβάλλεται ὑπὸ τὸν ἡθμὸν τῆς κρίσεως καὶ ἂν ποτε ὑπάρξῃ ἔρως συνωδευόμενος ὑπὸ κρίσεως, θὰ χάσῃ ὁ ἔρως ἐκεῖνος τὸ οὐσιωδέστερόν του μέρος, τὴν ἀκρισίαν....

Δὲν θὰ σᾶς κουράσω μὲ τὴν διήγησιν τῶν πορθμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν, οὓς διέσχισεν ἡ τρόπικος τοῦ φέροντος τὸν Καλλικλῆ σκάφους, διότι εἶνε πλοῦς τόσοσύντομος, τόσοσύνγνωστός, ὥστε οὐδεὶς πιστεύω ἀγνοεῖ ταύτας. Θὰ κάμω λοιπὸν μικρὸν χρονικὸν πῆδημα καὶ θὰ ἀκολουθήσω τὴν διήγησίν μου ἀπὸ τοῦ τέματος τοῦ ταξειδίου τοῦ Καλλικλέους. Σᾶς πληροφορῶ μόνον ὅτι ὁ καθαρὸς ἀὴρ τοῦ Αἰγαίου ἐπενήργησεν ἐπὶ τῆς νεανικῆς κεφαλῆς του καὶ ἀπεδίωξεν ἀπ' αὐτῆς ἀτμούς τινας ἰδανικότητος, σκοτίζοντας τέως τὴν νοητικὴν του διαύγειαν. Ὁ Καλλικλῆς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πλοῦ, ἔτρωγε, παρετῆρει, ἐκοιμάτο ὀλίγον, ἐχασμάτο, ἐπλητέν· ἐν συνόψει εἰσήγετο εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ βίου.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΓΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΑ

(Συνέχ. ἴδε τεύχος IB'. σελ. 380.)

ὑπὸ τῆς θλίψεως ταύτης κατεχόμενος ὁ Γάστων, ἔμαθε διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν τάφον. Σκεφθεὶς δὲ ὅτι οὐδὲν ἔχει πλέον νὰ πράξῃ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πατέρα του καὶ περιποιηθῇ αὐτὸν κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς.

Πάραυτα ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν καὶ χωρὶς οὐδὲ στιγμῆς νὰ ἀπωλέσῃ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πατρὸς του καὶ προσελθὼν παρὰ τὴν κλίνην αὐτοῦ τῷ ἔλεγε: Πάτερ, ἰδοὺ ὁ υἱός σου ἀσπαζόμενος τὴν χειρά σου καὶ ἐπικαλούμενος τὴν συγχώρησίν σου.

Ὁ μαρκίων ἐθεώρησε τὸν υἱὸν του μετὰ προσοχῆς ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν ἦτο τῆς πυρεσσοῦσης κεφαλῆς του ἀπάτη· καὶ ὅταν εἶδεν, ὅτι δὲν ἦτο πλάνη ἢ παρουσία του,

— ὦ τέκνον μου, εἶπε μὲ φωνὴν ἄτονον, πῶς φαίνεσαι, ὅτι καὶ σὺ ἐπίσης ὑπέφερες.

— Ναί, πάτερ μου, ὑπέφερα πολὺ, συγχώρησόν με! Ἄφες με τοῦ λοιποῦ νὰ μένω πλησίον

σου, καὶ ζῇθι, πάτερ μου, διότι ὁ υἱός σου ἀπεδόθη σοι.

Ὁ γέρων ἐφαίνετο ἀποπνέων μετ' ἀγαλλιάσεως ἐκάστην τῶν λέξεων τοῦ Γάστωνος. Ὁ φίλτατος οὗτος ἤχος τῆς φωνῆς ἀπετέλει μαγικὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐνέργειαν. Ἡ καρδιά του διεττέλλετο, ἡ κεφαλὴ του ἐλαφροῦτο. Μειδίαιμα ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν ἀχρῶμων χειλέων του. Ἡ συγκίνησις αὕτη τὸν ἔσωσε· μέχρι τοῦδε δυσχερῶς ἐπεΐθετο εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν ἱατρῶν, τῷ ἦτο τόσοσύντομος τὸ νὰ ζήσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ· τοῦ λοιποῦ ὁ Γάστων τῷ προστήνεγκε μετὰ βλέμματος ἱκετηρίου τὰ διατεταγμένα φάρμακα, καὶ ὁ μαρκίων δὲν ἀντίστη πλέον. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦτο ἐκτὸς κινδύνου.

Κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ πατρὸς, ὁ Γάστων ἐν ὀλίγαις λέξεσι τῷ ἱστορήσε πάντα τὰ κατ' αὐτόν. Ὁ μαρκίων ἐθλίψε τὴν χειρά τοῦ υἱοῦ του, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Οὐδέποτε τῷ ἀπέτεινεν ἐρώτησιν περὶ τοῦ ἀλγεινοῦ ἐκείνου παρελθόντος οὐδ' ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννης, εὐλαβούμενος τὴν μεγάλην ἐκείνην συμφορὰν. Ἦδη ὅτε ὁ πατὴρ του τῷ ἀπεδόθη, ὁ Γάστων δὲν θέλει ἔχει ἄλλον διαλογισμὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ πρὸς τὸν πατέρα του στοργὴ θέλει πληρώσει πᾶσαν τὴν ζωὴν του... Ἡ ἐλαχίστη ἐπιθυμία τοῦ πατρὸς ἔσται δι' αὐτόν προσταγὴ· τὴν εὐτυχίαν τοῦ μαρκίωνος, ὅχι τὴν ἰδικήν του ἐπιζητεῖ εἰς τὸ ἔξῃς.

Ἐὰν πιστῶς περιεγράψαμεν τὸν χαρακτῆρα τοῦ μαρκίωνος, ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ βεβαίως τίνες σκέψεις ἐπῆλθον ἐν τάχει εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ εὐπατρίδου. Δὲν ἐβράδυνον νὰ ἀναγεννηθῶσι ἐν τῇ καρδίᾳ του αἱ εὐρεῖαι ἐλπίδες, αἱ ἄλλοτε προσαγορευθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ· ὁ Γάστων ἦτο μόλις τριακοντούτης· ὑπάρχει εἰσέτι ἀνοικτὸν τὸ στάδιον εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὅταν μάλιστα ὑποβοηθῇ καὶ ἡ τοῦ γένους εὐγένεια. Τὸ παρελθὸν ἦτο εὐεπανόρθωτον, καὶ ὁ Γάστων ἐλευθερὸς ἦδη, ἡδύνατο νὰ ἐπανακτῇ τὴν τάξιν, ἀφ' ἧς τὸν ἱμάκρυνε συνοικέσιον ἄφρον, καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ μεγάλα σχέδια τοῦ πατρὸς του. Οὕτω λοιπὸν ὁ μαρκίων ἐπανεφερε βαθμυδὸν τὸν Γάστων εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα καὶ μετὰ ἐνιαύσιον διαμονὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐδήλωσε τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ὑπάγῃ καὶ διαμείνῃ τὸν χειμῶνα εἰς Παρίσιους. Ὁ Γάστων συναπῆλθεν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα του.

Ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὸν κόσμον σοβαρὸς, αἰθυμὸς, καὶ σιωπηλός. Ἡ κομψότης του ἦτο ψυχρά, ἀλλ' εὐγενὴς ἐνταυτῷ καὶ ἀπλῇ. Δείγματα σεβασμοῦ δικαίου καὶ συμπαθείας περιστοίχισαν τὸν μαρκίωνα. Τὰ βλέμματα ἐστράφησαν ἐπίσης ἐπὶ

τοῦ υἱοῦ του, τοῦ νέου, ἐπὶ τὸ παρελθὸν τοῦ ὁποῦ μυστηριώδες προκάλυμμα περιέκειτο, καὶ τὸν ὁποῖον εἶδαν νὰ γίνῃ ἀφανῆς αἰφνιδίως καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ στάδιον, ἀρχίσαν ἐντίμως. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἡ περιουσία, ἡ εὐφυΐα του, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ περιλύπου ἤθους του προκατελάμβανον ὑπὲρ αὐτοῦ. Καίτοι δὲ ἐφαίνετο πρὸς πάντας ψυχρὸς καὶ πεφυλαγμένος, ἕκαστος ὁμῶς προσέκλινεν ἐνώπιον θλίψεως, ἀτελῶς μὲν γνωρίζομένης, ἀλλ' ἥτις βεβαίως ἦτο βαθυτάτη.

Κατ'ὅσον τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Δομνίκου εὐρὺ μέγαρον τοῦ Μαιλλάν, ὅπερ ἐγένετο ταχέως τὸ ἐντευκτήριον ὅλων τῶν διασήμεων ἀνδρῶν, πολιτικῶν, φιλολόγων καὶ σοφῶν. Ὁ Γάστων ἤκουε τὰς ὁμιλίας, χωρὶς νὰ μετέχῃ αὐτῶν παρὰ καθόσον ἠναγκάζετο πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ πλειστάκις, ἡσθάνθη, τὰς διαλέξεις ταύτας ἀκαύων, ἀναζωπυρούμενον ἐντὸς τοῦ τὸν σπινθῆρα τῆς ἀτελῶς σθεσθείσης φιλοδοξίας. . . .

Ὁ πατήρ αὐτοῦ τὸν περιήγαγεν εἰς τοὺς χοροὺς εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὰ μουσεῖα, εἰς τὰς μουσικὰς συμφωνίας, ὅπως τὸν εἰσαγάγῃ πάλιν εἰς τὸν βίον τῶν πρὸ πολλοῦ λησμονηθέντων πραγμάτων. Ἐφερε τὸν Γάστων εἰς τὴν Αὐλὴν καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Βασιλέα. Κάρολος, ὁ Γ', διεβεβαίωσε τὸν μαρκίωνα, ὅτι ἀπέναντι θέλει ἀνταμείψῃ ἐν τῷ υἱῷ τὰς ἀφρωσιμένας καὶ πραγματικὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ πατρός.

Ὁ Γάστων ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐξημμένην, τὴν φαντασίαν διακαῆ. Αἱ λέξεις τοῦ βασιλέως τὸν ἐγοήτευσαν. Δὲν ἐκοιμήθη, καὶ τὴν ἐπαύριον ὅτε ὁ Κ. Μαιλλάν ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τοῦ ὑπουργοῦ, ἔβαινε μὲ βλέμμα ἐμψυχωμένον, μὲ μέτωπον ὑπερήφανον.

Διατί, διελογίζετο, νὰ μὴν πασχίσῃ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ὁποίαν τῷ προσέφερον ἀκόμη θέσιν; Ποῖον σκοπὸν ἄλλον εἶχε τοῦ λοιποῦ, ἢ τὴν εὐτυχίαν τοῦ πατρός του; ἢ μήπως διὰ τοῦτο κατεπάτει τὸ θρήσκευμα τῶν ἀναμνήσεών του, τὴν αἰωνίαν θλίψιν του; Καὶ αὐτὴ ἡ Ἰωάννα, ἐκ τῶν οὐρανῶν δὲν θέλει ἐνθαρρύνει εἰς τοῦτο τὸν ἀγαπητὸν της; καὶ ὁ Γάστων ἐπεχείρησε τῇ ἐργασίᾳ μετ' ἀναλλοιώτου ἐπιμονῆς. Ἐν τάχει διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐξωτερικῶν. Διὰ τῶν γνώσεών του, τῶν τρόπων του ἡδυνήθη ν' ἀνέλθῃ πανταχοῦ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει... Ἀλλ' ὁμῶς ἔφερε πάντοτε ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ εἰς τὴν καρδίαν του τὸ πένθος τῆς μὴ ὑπαρχούσης πλέον γυναικός, καὶ οὔτε αἱ ἀσχολίαι, οὔτε οἱ θρίαμβοι ἡδυνήθησαν νὰ τὴν ἐξαλείψωσι τῆς μνήμης του.

Ἀπαξ εἰσελθὼν εἰς τὰ πράγματα, ὁ Γάστων δὲν ἐσταμάτησε πλέον, Κάρολος ὁ Γ' τὸν ὕψω-

σεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὁμοτίμου. Ἐν τῇ Βουλῇ, ἡ λέξις του ἦτο εὐγενής, ζωηρά, ραγδαία, καὶ πολλὴν βαρύτητα, εἰς τὴν πλάστιγγα τῶν ἡμερησίων ἀποφάσεων εἶχεν. Εἰς τὰ συμβούλια τοῦ βασιλέως εἰσαγόμενος, ἐλάλει μετ' ἀνεξαρτησίας καὶ μετριοφροσύνης, ἄνευ ψευδοῦς ἀλαζονείας ὡς ἄνευ κολακείας. Τέλος, ἔλεγον ὅτι τὸ ὄνομα του ἔμελλε νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ νέου ὑπουργείου.

Ἀλλ' αἱ ἐργασίαι αὗται καὶ αἱ ἀγρυπνίαι ἐβλάψαν τὴν ὑγίαν τοῦ Γάστωνος. Ὁ πατήρ του παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ, κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν Βουλῶν, εἰς Ἀνζού. Ἐδῶ δὲ, ὁ Κ. Μαιλλάν ἠθέλησεν, ὡς ἄλλοτε, νὰ ἐορτάσῃ λαμπρῶς τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου. Προσεκάλεσε τοὺς εὐγενεῖς τοὺς διασημοτέρους ἄνδρας εἰς πάντα κλάδον. Ὁ μαρκίων, ἀλαζὼν διὰ τὸν υἱόν του, καὶ δοξολογῶν τὸν Θεὸν ὅτι τὰς πολιὰς αὐτοῦ τρίχας ἐπέστεψε διὰ τῆς δόξης, ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ εἰς πάντας ὅτι ὁ υἱὸς του οὗτος, ἀπολωλὼς ἐπὶ στιγμὴν, ἔζη ἀκόμη καὶ ἔζη ἄξιός τοῦ ὀνόματός του.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Γάστωνος πολλὰς ἀναμνήσεις. Ἐν τοιαύτῃ νυκτί, πρὸ δεκαετίας, μόνος πλησίον τῆς Ἰωάννης, ἐδέχθη τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῆς καὶ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτός της. Ἀνεπόλει τὰ συμβάντα, ὅσα ἀλληλοδιαδόχως ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ συνέβησαν, καὶ βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς πολυώρου ἐκείνης ἐπιστήμου συναναστροφῆς καὶ αἰσθανόμενος ἀνυπερέβλητον ἀνάγκην μονώσεως καὶ ρεμ-
βασμῶν, κατέβη εἰς τὸ δῶμα ν' ἀναπνεύσῃ τὸν ὁροσερὸν τοῦ κήπου ἄνεμον.

Ὡς πρὸ δέκα ἐτῶν, ἡ νύξ ἦτον εὐφρόσυτος, οἱ ἀστέρες φωτοβόλοι, ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου εὐώδης. Ὁ πύργος ἐλαμπεν ἐκ τῶν φώτων, ἡ μουσικὴ ἐπροκάλει πάντα εἰς τὸν χορὸν καὶ τὸν ἔρωτα. Ἀλλ' ὁ ἔρως ἦτον ἐξωστραχισμένος ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ Γάστωνος. Ὁ Κ. Μαιλλάν εἶδε τὸν υἱόν του πλησίον του. Ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονά του καὶ τὸν εἴλλυσσε πρὸς τὴν λίμνην. Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων, ὅσα ἐπέτυχεν, ὁ Κ. Μαιλλάν ἔτρεφε τελευταίαν τινὰ ἐλπίδα. Ἦθελε νὰ μὴ ἀπωλεσθῇ ἡ γενεά του, νὰ πείσῃ τὸν Γάστων εἰς τὸ νὰ γίνῃ σύζυγός. Τῷ προητοίμασε λαμπρὸν συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον μάλιστα πολλάκις ἀνήγγειλον αἱ ἐφημερίδες. Ἀλλ' ὁ μαρκίων εἶχε μάθει ἐκ πείρας, πόσον ἦτο δύσκολος ἡ πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου του. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὁ Κ. Μαιλλάν, εἶδε μετὰ μέθης τινός τοὺς προσφερθέντας εἰς τὸν υἱόν του σεβασμούς καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν πα-
ρακινήσῃ μετὰ μείζονος ἐπιμονῆς.

— Υἱέ μου, τῷ εἶπεν, ἀποκατέστησας τὸν πατέρα σου τρισευδαίμονα! τὸ γῆράς του εἶναι ὑπερήφανον καὶ γλυκύ! σ' εὐλογεῖ, καὶ ὁ Θεὸς σ' εὐλογεῖ. Ἐπραξας πολὺ ὑπὲρ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁμῶς ὁ πατήρ σου πρέπει νὰ σ' ἀπειθύνῃ μίαν ἀκόμη τελευταίαν παράκλησιν.

Ὁ μαρκίων καὶ ὁ Γάστων ἐκάθησαν πλησίον τῆς λίμνης.

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ Γάστων, εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ δώσω τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ ὁμιλήσῃς περὶ συνοικεσίου, ἄφες με, πάτερ μου, σὲ καθικετεύω, μὴ ἀπαιτήσῃς παρ' ἐμοῦ θυσίαν, ἣν οὐδέποτε θέλω ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κάμω.

— Ἐννοῶ τὴν ἀπάντησίν σου, Γάστων, σέ τιμῶ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ρίψῃς κάλυμμα ἐπὶ παρελθόντος, ὅπερ δὲν εἶναι πλέον σόν; ὁ Θεὸς αὐτός, ὅστις σ' ἔδωκε τὴν ἰσχὺν νὰ ὑποστηρίξῃς

ἀξίως τὸ ὄνομά σου, δὲν ἀπαιτεῖ ὥστε νὰ συμπληρώσῃς τὸ ἔργον σου; Ἐὰν ἀκούσῃς τὴν δέησίν μου, τέκνον μου, θέλω ἀποθάνει ἡσυχαίτερος, Γάστων, θέλω ἀποθάνει εὐδαίμων.

Ὁ Μαιλλὰν ἐπέμενεν ἐπὶ πολὺ.

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ Γάστων, ἐὰν πρέπη τοῦτο, θέλω ὑπακούσει. Πιστεύεις τώρα, πάτερ, ὅτι ὁ υἱός σου σὲ ἀγαπᾷ! πιστεύεις ὅτι μετανοεῖ, διότι μίαν ἡμέραν κατέβληψε τὴν καρδίαν σου!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ ὄπισθεν αὐτῶν πύκνωμα· ὁ Μαιλλὰν καὶ ὁ Γάστων ἀπέσυρον τοὺς κλάδους, ἐπλησίασαν. Γυνὴ ἔκειτο ἐκτάδην καὶ ἀκίνητος κατὰ γῆς. Ὁ μαρκίων ἐκλινε νὰ ἰδῇ.

— Ἡ Ἰωάννα! ἐκραύγασεν, πάλιν αὐτὴ ἡ γυνὴ, πάντοτε αὐτὴ!

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ ΚΑΙ ΧΡΕΩΓΡΑΦΩΝ.

Οὐδεὶς πιστεύομεν ἐννοεῖ νὰ παραγνωρίσῃ τὴν δεινὴν ταύτην κρίσιν ἣτις ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν μετὰ σκληρᾶς ἐπιμονῆς μαστίζει τὴν ἡμετέραν ἀγορὰν, ὡς καὶ τὴν ὀδυνηρὰν ἐπίδρασιν ἣν αὕτη ἐξήσκησε καὶ ἐξασκεῖ ἐφ' ἀπάντων τῶν τραπεζητικῶν τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσας καταστημάτων. Θεωροῦμεν λίαν δυσχερὲς καὶ κινδυνώδες μάλιστα τὸ νὰ θελήσωμεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα πάντα τὰ αἷτια ἃτινα προὐκάλεσαν καὶ ἐπέφερον τὴν λυπηρὰν ταύτην κατάστασιν· γνωρίζομεν ἄλλως ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐξέρχεται τῶν στενῶν ὁρίων ἀπλῆς «Οἰκονομολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως.»

Ἐνθυμούμεθα ὅτι ὑπῆρξε μία ἐποχὴ καθ' ἣν ἐν Γαλατᾷ ἐπεκράτει ἀκριβολεκτικῶς πυρετώδης κίνησις. Αἱ τράπεζαι, νεωστὶ ἰδρυόμεναι, ἐπετύγχανον κολοσσιαῖα πράγματι κέρδη. Αἱ δὲ μετοχαὶ τῶν ὑφίσταντο καθ' ἐκάστην καταπληκτικὰς ὑπερτιμήσεις. Ὁ χρυσὸς ἔρρεε ποταμῶδ· ὁ λαὸς ἐνεθουσία καὶ ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ αὐτοῦ ἐθεώρει τοὺς διευθυντὰς τῶν καταστημάτων τούτων ὡς ἄλλους ἡμιθέους. Τὰ δὲ ὀνόματα ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ, ΚΟΡΩΝΙΟΣ καὶ λοιπῶν ὁμογενῶν τραπεζητῶν ἀπαγγέλλοντο μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ οὕτινος ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν τὰ ὅρια.

Τὴν ἐποχὴν ὁμῶς ταύτην, ἣν οὐδέλως δι-

τάζομεν νὰ ἀποκαλέσωμεν «Χρυσὸν τοῦ Γαλατᾷ αἰῶνα», διεδέξατο ἑτέρα, ἣν δέον νὰ ὀνομάσῃ τις ἐποχὴν μαρasmus καὶ φθίσεως. Ἡ ζωηρότης τῶν συναλλαγῶν ἤρξατο ἐκλείπουσα· αἱ μορφαὶ τῶν συναλλαττομένων ἤρξαντο προσλαμβάνουσαι τὸ κιτρινοειδὲς ἐκεῖνο χρῶμα ὅπερ οἱ ἡμέτεροι Ἀσκληπιάδαι θεωροῦν ὡς προάγγελον τῆς φθίσεως· ὁ δὲ λαὸς ἐν τῇ ἀμέτρῳ αὐτοῦ ἀπελπισίᾳ, ἐν τῇ ὀδυνηρᾷ αὐτοῦ ἀπογνώσει, ἠθέλησε νὰ ρίψῃ μέλανα κατὰ τῶν τραπεζητῶν λίθον, ὡσανεὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ αἷτιοι τῆς καταστάσεως.

Πλὴν τὴν πρώτην ταύτην ἐξαψὶν διεδέξατο ψυχροτέρα κρίσις καὶ ὁ λαὸς οὗτος δὲν ἤργισε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οἱ τραπεζίται τοῦ εἰσὶ πάντοτε οἱ αὐτοὶ, ὅτι ὁ ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ, καὶ ὁ ΚΟΡΩΝΙΟΣ εἰσὶ πάντοτε οἱ δραστήριοι, οἱ ἐνεργητικοὶ ἐκεῖνοι διευθύνται τραπεζητικῶν καταστημάτων οἱ κατέχοντες στοιχεῖα ἱκανότητος καὶ οἰκονομολογικοῦ πνεύματος προὐκαλέσαντος οὐχὶ μόνον παρὰ τῶν ἐπιτοπίων ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Εὐρωπαϊῶν εἰλικρινῇ ἐκτίμησιν· ὁ λαὸς ἀπαθέστερον τέλος σκεφθεὶς ἐνόησεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οὐδέποτε ἐπαύσαντο ὑπερασπιζόμενοι τὰ συμφέροντα αὐτοῦ καὶ ὅτι ἂν ἐπῆλθεν ἡ δυσάρεστος αὕτη μεταβολή, ἂν ἔπαυσε ρέων ἐν Γαλατᾷ ὁ Πακτωλός, διὰ τοῦτο οὐδέλως αὐτοὶ εἰ-

σὶν ἔνοχοι, πλὴν ἈΛΛΟΥ δέον νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εὕρῃ τὰ αἷτια καὶ τοὺς ἐνόχους.

Κατανοοῦντες ὅτι ἡ ἐπιφυλακτικότης ἐστὶν ἡ πολυτιμωτέρα τῶν ἀρετῶν κατὰ τὰς παρούσας μάλιστα περιστάσεις, δὲν ἀναλαμβάνομεν ἡμεῖς νὰ καταδείξωμεν τῷ δημοσίῳ τὴν διεύθυνσιν ἣν δέον νὰ ἀκολουθήσῃ ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν τῆς μαρασματικῆς ταύτης καταστάσεως· ἡ νοημοσύνη του καὶ μόνη δύναται νὰ καθοδηγήσῃ ἄλλως αὐτὸν πρὸς τοῦτο.

Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι τὸ ἡμέτερον δημόσιον ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐν τῶν τραπεζητικῶν καταστημάτων τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσας ὅπερ ἐξεπλήρωσε πάντοτε λίαν ἐντίμως τὰς πρὸς τοὺς μετόχους αὐτοῦ ὑποχρεώσεις του καὶ οὕτως οἱ διευθύνται κατέδειξαν ἐν κρίσει μάλιστα περιστάσεσιν ὅτι εἰσὶν ἄξιοι νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ἐστὶν ἡ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ ΚΑΙ ΧΡΕΩΓΡΑΦΩΝ ἢ καὶ ἄλλως Société Ottoman λεγομένη.

Δέον νὰ ᾗ τις ὁλοσχερῶς τετυφλωμένος ὑπὸ ἀχαρκτηρίστου ἐναντίον τῆς Ἐταιρίας ταύτης προκαταλήψεως ὅπως μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁπότε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φρικώδους τούτου μαρασμοῦ, τῆς ἀπελπιστικῆς τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς στασιμότητος, ἡ Τράπεζα αὕτη κατορθώνει νὰ πληρώνῃ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους 49 1/2 γρ. κατὰ μετοχὴν ὡς τόκον καὶ κερδομέρισμα, ὁπότε δηλονότι τὰ χρήματα τῶν μετόχων αὐτῆς ὕστερον ἀπὸ τὴν τρομερὰν οἰκονομολογικὴν καταστροφὴν ἀποφέρουσι δι' αὐτοὺς 90% ἐτήσιον τόκον, ὅπως μὴ ὁμολογήσῃ, λέγομεν, ὅτι οἱ θερμότεροι ὀφείλονται εἰς τοὺς διευθυντὰς τῆς Τραπεζῆς ταύτης ἔπαινοι, τῶν εὐχαιρῶν εἰς συγχαρητηρίων ἄξιοι ἐπὶ τῷ θαυμασίῳ τούτῳ ἀποτελέσματι.

Χωρὶς νὰ θελήσωμεν νὰ φανῶμεν ἀποκλειστικοὶ καὶ ἐπιδείξωμεν ἄκαιρον ἐθνολογικὸν φανατισμὸν, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ προσθέσωμεν ὅτι τὸ καθ' ἡμᾶς ἡ ἀξιοθαύμαστος αὕτη ἐπιτυχία ἣτις ἔσπευε τὰς ἐνεργείας τῆς διαχειρίσεως τῶν κεφαλαίων τῆς Τραπεζῆς ταύτης ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν πολύτιμον πείραν, εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ὁξύνοian καὶ ἐπαινετὴν τέλος δραστηριότητα τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐκείνου τῆς Τραπεζῆς ταύτης διευθυντοῦ, ὅστις δὲν λέγομεν ὑπερβολὴν ἂν εἴπωμεν ὅτι ἀληθῆς κέκτηται ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τραπεζητικῶν καταστημάτων εἰδικότητα, τὸ θαυμάσιον τοῦτο ὁποτέλεσμα κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται, λέγομεν, εἰς τὸν ΕΥΣΤΑΘΙΟΝ ΕΥΓΕΝΙΔΗΝ.

Δὲν ἀναλαμβάνομεν ἡμεῖς ἀσήμενοι χρονικογράφοι τοῦ Οἰκονομολογικοῦ δελτίου τοῦ «Γραφικοῦ Κόσμου» νὰ καταδείξωμεν εἰς τὸ δημό-

σιον τῆς Κων]πόλεως τὴν πολύτιμον τοῦ τραπεζίτου τούτου ἱκανότητα· τὸ δημόσιον τὸν ἐγνώρισε, τὸν ἐσπούδασε καὶ τὸν ἐξετίμησε. Ὁ Εὐστάθιος Εὐγενίδης, ἔχων πάντοτε πιστὸν συνεργάτην τὸν ἀφοσιωμένον αὐτοῦ ἀδελφὸν Δημοσθένην Εὐγενίδην, κατέδειξε ἐν ἀπάσαις ταῖς οἰκονομολογικαῖς αὐτοῦ ἐνεργείαις ὅτι κατέχει τὸ σπουδαῖον προσὸν τοῦ νὰ κανονίζῃ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ συμφώνως τῶν περιστάσεων, προσὸν ὅπερ ὀλίγιστοι δυστυχῶς τῶν ἡμετέρων οἰκονομολόγων κατέχουσι.

Εἰς τοὺς κακεντρεχεῖς αὐτοῦ ἀντιπάλους — ἂν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ ἀντιπάλους ἀέργους τινὰς τῶν καφενείων τοῦ Γαλατᾶ θαμῶνας διασύροντας συστηματικῶς ἐκ φθόνου τὰ ὀνόματα ἀπάντων τῶν πλουσίων ὁμοεθνῶν αὐτῶν — οἱ ΑΔΕΛΦΟΙ ΕΥΓΕΝΙΔΑΙ μίαν μόνην ἔχουσιν ἀπάντησιν: νὰ ρίψωσι πρὸ αὐτῶν τὸ καίμενον τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀναγνωτθείσης ἐν τῇ ἐτησίᾳ γενικῇ συνελεύσει τῆς 17 ἀπριλίου 1880 τῆς Τραπεζῆς αὐτῶν καὶ ἐν ἣ ὁι φλύαροι οὗτοι τρίβοντες βεβαίως τὰ ὑπὸ τῆς πείνης ἀμαυρὰ ὄμματά των θέλουσιν ἰδεῖ ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁδυνηροῦ τούτου μαρασμοῦ ἡ Τράπεζα τῶν Ἀδελφῶν Εὐγενίδῃ ἐποίησατο καθαρὰ κέρδη τὸ ποσὸν 37, 627, 62 λιν. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 29, 700 διένειμεν εἰς τοὺς μετόχους αὐτῆς.

Δίδοντες πέρας εἰς τὴν μικρὰν ταύτην οἰκονομολογικὴν ἡμῶν ἐπιθεώρησιν, ἣν ὁμολογοῦμεν ὅτι ὑπὲρ οὐδεμιᾶς ἀτομικῆς συμπαθείας ἐπήρειαν ἐγράψαμεν, θεωροῦμεν καθήκον ἡμῶν ὅπως ἀπανεμώμεν τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ εἰς τοὺς συνετοὺς καὶ πεπειραμένους ἐκείνους τοῦ κ. Εὐγενίδου συνεργάτας, τοὺς κ.κ. J. La Fontaine, A. Barker καὶ Δ. Ἀνδρέαν, οἵτινες μεγάλως ἐπίσης συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχίᾳ ταύτῃ τῶν τῆς Τραπεζῆς κεφαλαίων διαχείρησιν.

ΦΥΛΛΑΣ

Β.

ΔΙΟΣ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΙ ΝΥΜΦΑΙ.

Ἡ Ἥως, ἀφαιρέσασα τοὺς μελανοὺς πέπλους δι' ὧν ἐκαλύπτετο τὸ σύμπαν, περιέμενε ροδὰς τὸν μακρὰν ἀναφανέντα Φοῖβον, ψιλὴ δὲ αὖρα καὶ ἀρωματώδης ἐπιπνέουσα ἐτάρασεν ἐλαφρῶς τὰ φύλλα τῶν θάμνων κλιτύος τινὸς τοῦ

όρους Ὀρθρουοῦ, ὅπου ἡ Διοπάτρη, ἡ τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένη, ἡ Εἰδοθέα ἡ τὸν Τέραμβον γεννήσασα, ἡ Δρυόπη, ἡ ἀπὸ θνητῆς δι' εὐνοίαν καὶ ἀγάπην Νύμφη καταστᾶσα ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἡ ἀθυρόστομος καὶ λάλος Ἡχώ, ἡ τὰς ἄλλας διὰ τῆς ἀεικινήτου γλώσσης τῆς κατάθορυβίζουσα, ἡ Αἴγειρος, ἡ Πτελέα καὶ πολλὰ ἄλλα Νύμφαι κοιμώμεναι πρὸ μικροῦ τῆδε καχεῖσε ἀνὰ τὰς λόγχας καὶ τὰ φυλλώματα, ἐξεγείροντο ἤδη θελκτικά.

Ἦσαν τὰ μέσα Μαίου, τοῦ μηνὸς δηλονότι ἐκείνου, καθ' ὃν τὰ ἐν τῇ φύσει ἡμῖσιν ὄντα, κατὰ τινὰ σοφὸν τῆς ἀρχαιότητος, φύσει τείνουσι νὰ εὐρωσι καὶ ἀποτελέσωσιν ἐν ὅλῳ μὲ τὸ ἄλλο ἡμῖσιν των. Καὶ ἀληθῶς· δὲν ἀκούομεν κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον καὶ τὴν Ἀπρίλιον τὰς ἐπὶ τῶν στεγῶν ἐρωτικὰς μελωδίας τῶν γαλῶν; δὲν ψάλλει τότε μᾶλλον εὐφώνως καὶ τὸ εὐγενὲς τετράπουν;

Ὁ Ζεὺς ὁ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε εἶχεν ἐξυπνήσει πρὸ πολλοῦ καὶ καθήμενος εἰς παράθυρόν τι (1) τῶν οὐρανίων τοῦ δόμων διένεμε τὰς ἡμερησίας διατάξεις τοῖς λοιποῖς θεοῖς. Ποιήσας ὁμῶς ἐν τῷ μεταξύ διὰ μιᾶς ριπῆς ὀφθαλμοῦ γενικὴν ἐπιθεώρησιν τῆς σφαίρας ἡμῶν συνήντησε πρόσκομμα ἐν τῇ περαιτέρω πρῶτῃ τὸ βλέμμα τοῦ τὴν ἀνωτέρω κλιτὸν τῶν Νυμφῶν. Ἦτο δι' αὐτὸν σπουδαῖοι. Ἡ γλυκεῖα ἐκείνη ὥρα ἔπειτα, (τὸ μαρτυροῦσιν οἱ ποιηταί), ἡ μυροβόλος αὖρα, τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν συνένεινον ὅπως μεγάλως ἐξερεθισθῶσι τὰ νευρά του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ κάμῃ ἓνα πρωϊνὸν περίπατον ἕως ἐκεῖ, μάλιστα ἄφ' οὗ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τὴν Ἥραν, ἥτις, ὡς κυρία, μόλις περὶ τὸ γεῦμα νὰ ἐγερθῇ ἐμελλεν. Ἠσύχως δὲ καταλιπὼν τὰ δώματα δι' ἑνὸς πηδήματος εὐρέθη ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν Νυμφῶν αἵτινες πολλάκις τιμηθεῖσαι διὰ τοιοῦτων ἐπισκέψεων παρὰ τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν, δὲν κατετρόμαξαν, ἀλλὰ θέσασαι, φόβῳ Ἥρας, σκοπὸν τὴν Ἡχώ, ὡς ἐσυνείθιζον, περιεκύκλωσαν τὸν σεπτὸν ξένον καὶ ἤρξαντο τῶν μετ' αὐτοῦ χαριεντισμῶν των.

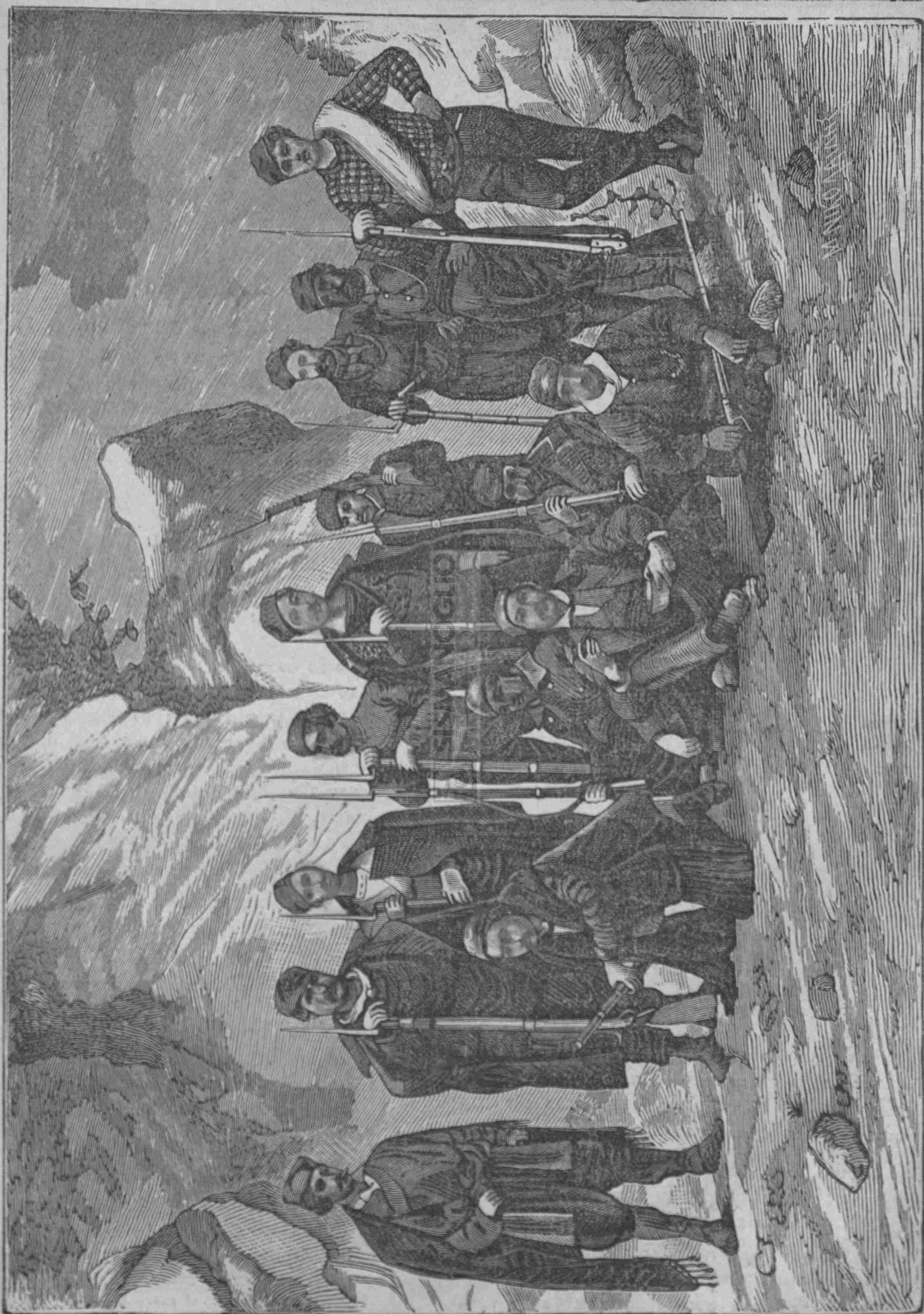
Οἱ ἀρχαῖοι ἐν στενῇ σχέσει μετὰ τῶν θεῶν αὐτῶν διατελοῦντες παρέλαβον παρ' αὐτῶν πολλὰ ἥθη καὶ ἔθιμα· οὕτως εὐρίσκομεν αὐτοὺς ἀφίνοντας τὰς συνεύνους καὶ ἐπιδοιώκοντας τὰς

1 Ὁ Βερανζέρος καὶ ἄλλοι ἐγνώρισαν καὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν οὐράνια δώματα καὶ παράθυρα· ἴσως νὰ εἶνε τὰ τοῦ Διὸς κατασχεθέντα ἐν τῇ ἐκθρονίσει του.

παιδίσκας. Ἡμεῖς ἐκ σεβοσμοῦ πρὸς πᾶν τὸ ἀρχαῖον πολλὰ παρὰ τῶν προγόνων παρελάβομεν, καὶ πόσοι γυμνόποδες δὲν κατέρχονται εἰς τὰ μαντζάτα τῆς παχουλῆς ὑπηρετρίας των! Ἡ δὲν ρίπτουσι τὴν ἄγκυραν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὸν κατὰ Βασιλειάδην τόσῳ ἥρεμον καὶ κατ' ἐμὲ τόσῳ κλύδωνα φέροντα ἐν τοῖς θυλακίαις λιμένα ροθαλῆς φίλης. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν τοὺς μάκαρας τούτους θνητοὺς, καὶ ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τοὺς ἀθανάτους μας.

Ἡ Ἡχώ ἐπὶ λόφου καθημένη ἐπεσκόπει τὰς ἐξ οὐρανοῦ ἀγούσας μήπου ἀναφανῇ ἡ Ἥρα καὶ διακόψῃ τὰς ἐρωτικὰς διαχύσεις τοῦ Διός. Ἡ δυστυχὴς ἡδικομένη πολὺ κατὰ τὴν ὠραιότητα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, (ὡς τοῦλάχιστον αἱ φίλαι τῇ ἔλεγον, διότι αὕτη καθ' ἐκάστην ἐξετάζουσα τὸ πρόσωπον ἐν διαυγοῖς ρεῖθροις δὲν εὕρισκεν αὐτὸ τόσῳ ἄσχημον) καὶ οὐδὲ διὰ μιᾶς μιματιᾶς παρὰ τοῦ Διὸς τιμωμένη ὑπηρετεῖ τοὺς ἐρωτας αὐτῶν χωρὶς νὰ φθονῇ. Ἦτο καρδία, ὡς βλέπετε, ἥτις δὲν ἀπαντᾷται νῦν εἰς οὐδεμίαν γυναῖκα· νῦν ἅπασαι ἔχουσιν ἀξιώσεις καὶ ἡ Κουρέλλα αὐτῇ. Ἀλλ' ὁμῶς καὶ ἤλπιζε· τίς οἶδε, ἴσως διὰ τὰς πιστὰς ὑπηρεσίας τὴν καταστήσῃ ποτὲ εὐεῖδῃ ὁ Ζεὺς. Καὶ πράγματι τὸν εἶχεν ἐξυπηρετήσῃ καλῶς ἕως τότε, διότι πολλάκις εἶχε δι' ἀπάτης ἐκδιώξει τὴν ὀχληρὰν σύζυγόν του ὑποπτευομένην κατὰ τὰς ἐκλείψεις αὐτοῦ καὶ τὰς Νύμφας καὶ θέλουσαν νὰ κάμῃ καὶ παρ' αὐταῖς ἐρευναν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐλπίς αὐτῆς, ὡς πᾶσα ἐλπίς, ἦτο φρούδη. Ἐπῆλθεν ἄλλη πραγματικότητα.

Ὁ Ζεὺς εἶχε λησμονήσει τοὺς φίλους καὶ ἡμίσεια ὥρα παρῆλθεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε ἡ Ἥρα δειχθεῖσα ὑφ' ἑνὸς ἡνοιξε τὰ βεβαρμένα βλέφαρά της καὶ πλήρης ὀργῆς ἠθέλησε νὰ προκαλέσῃ διαταγὴν παρὰ τοῦ Διὸς πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ μυσταροῦ γένους. Ἀλλὰ ποῦ Ζεὺς; καὶ ἡ κλίνη κενὴ καὶ τὸ δωμάτιον κενόν. — Καὶ πάλιν προδοσία, ἀνέκραξεν ἐξω ἐκυτῆς γενομένη ἐκ τοῦ θυμοῦ· τῆς Σεμέλης τὸ πάθημα δὲν τὸν ἐσωπρόνισεν· ἀλλ' ἄς ἴδωμεν ἐπὶ τέλους τίς θὰ νικήσῃ. Καὶ διὰ τοῦ ζηλιαρῆ ὀφθαλμοῦ, ὅστις εἰς τὰς γυναῖκας ὑπερτερῶν καὶ τὸ καλλίτερον τηλεσκόπιον, παρατηρήτασα ἐπὶ τῆς γῆς διέκρινε τὸ μέρος ἐνθα εὐρίσκετο ὁ ἄπιστος σύνευνος. Ἐνδυθεῖσα λοιπὸν ταχέως κατέβη καὶ ἔφθασε τὴν Ἡχώ, ἥτις εἰς μάτην προσεπάθησεν ἤδη νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ· ἐπροχώρησεν καὶ εὐρέθη εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἠκούσθησαν τσσαῦται ἐξομολογήσεις καὶ ἐτελέσθησαν οἱ Διὸς ἐρωτες. Ὁ Ζεὺς ἐκάθητο πλησίον μιᾶς μικρᾶς χαϊδεύων αὐτὴν τρυφερῶς, ὅτε ἀνεφάνη ἡ Ἥρα. Ὁ τρόμος τῶν Νυμφῶν ὅ-

ΓΑΡΙΒΑΔΙΝΟΙ ΕΓΕΛΟΝΤΑΙ.

Bambini

πῆρξε μέγας· ὁ κεραυνὸς προξενεῖ μικρότερον πί-
πτων πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὁδοιπόρου· καὶ ὁ Ζεὺς
αὐτὸς κατεταράχθη καὶ ἔμεινεν ὡς χάχας. Τὰς
ὑβρεῖς, ἃς ἀπηύθυνεν αὐταῖς ἡ Ἥρα, ὡς διαστρε-
ψάσας τὸν σύζυγόν της, δὲν ἤκουσαν, οὐδὲ ἡ
ποινὴ δι' ἧς κατεδικάζοντο νὰ μεταβληθῶσιν αἱ
μὲν εἰς ὁμώνυμα δένδρα, αἱ δὲ εἰς πτερωτὰ ζωύ-
φια ἀντήχησε καλῶς εἰς τὰ ὦτα των. Ὁ Ζεὺς
εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Ἥρας δὲν ἠδύνα-
το νὰ ἀντιστῇ, μετὰ λύπης του δὲ ἐπεκύρωσε
τὴν καταδίκην, ἣτις ἐξετελέσθη ἀμέσως συμ-
πληρωθεῖσα διὰ τῆς τιμωρίας τῆς Ἥρας, εἰς
ἣν ἡ Ἥρα ἐπέβαλε τὴν ποινὴν ἕνεκα τῆς μεγά-
λης πολυλογίας δι' ἧς ἐξυπάτα αὐτὴν, νὰ μὴ
ὁμιλῇ πρώτη τῶν ἄλλων εἰς τὸ ἐξῆς, ἀλλ' ὑ-
στάτη καὶ τότε τὰς τελευταίας μόνον λέξεις νὰ
προφέρῃ· οὕτω δὲ ποιεῖ μέχρι τῆς σήμερον, τυ-
χοῦσα τῆς ἐσχάτης καταδίκης, γυνὴ αὐτὴ νὰ
μὴ ἔχῃ ἐλευθέραν τὴν γλῶσσαν, ἵνα ὁμιλῇ ὅ, τι
καὶ ὅσα θέλει. Ἐν τούτῳ ὁμως ὠφελήθησαν οἱ
ψίλλοι· ἡ Ἥρα εὐχαριστοῦσα τούτους καὶ τὰς
ἀπίστων συζύγων συζύγους ἐλεῶσα ἐπευχέθη
αὐτοῖς αὐξάνεσθαι καὶ πληθύνεσθαι διὰ παντός.

ANEMONH.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τῇ Δεσποινίδι FANNY KLÉBER(*)

(Δεκατετράστιχον)

Θεὸς ἂν ἤμην, νεανίς, ἡ Ἥβη μου θὰ ἦσο,
ὠραία οἶνοχόος μου καὶ ψάλτρια γλυκεῖα·
τόσον ἐχθὲς ὑπὸ πολλῶν χαρίτων ἐκοσμεῖσο,
τόσον ὑπὸ τῆς σῆς μολπῆς ἐτέρφθη ἡ καρδία.

Ἄν ἤμην, κόρη, βασιλεὺς, εὐθύς θὰ ἐκαλεῖσο
ἡγεμονίς πανέκλαμπρος ἐν δόξῃ καὶ λατρείᾳ,
ἐγὼ δὲ δὲν θὰ ἔπαυον πρὸς πάντας νὰ κηρύσσω
πῶς σὺ ἡ εὐτυχία μου, τοῦ θρόνου μου κυρία.

(*) Ἡ χαρίεσσα αὕτη Πρωσσίς εἶχε τῇ προ-
τεραΐᾳ ψάλλει ἐν συναυλίᾳ δοθείσῃ ὑπὲρ τῶν ἐλ-
ληνικῶν σχολείων.

Ἀλλὰ δὲν εἶμαι βασιλεὺς ἢ κρατερός θεός τις,
καὶ δὲν σοὶ δίδω Ὀλυμπόν, σκῆπτρον, πορφύ-
[ραν, πλούτον·
εἰς εἶμαι νέος ποιητής, καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον
τὴν Μοῦσαν μόνον μελωδῶ καὶ εἶμαι ὁπαδός της.
Ὡ νέα, Μοῦσα εὐχαρίς ἐφάνης χθὲς ἐσπέρας,
εἶχες φωνὴν ἀγγελικὴν καὶ ὀφθαλμοὺς ἀστέ-
[ρας.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΗΣ.

Ἀναγγεῖλαντες τὸ ὑπὸ τὸν τίτλ. α Σπουδαί ἐν
νυκτί.» ποιητικὸν ἀπάνθισμα τοῦ κ. Θεοδώρου
Μοσχοπούλου, εὐτυχεῖς λογιζόμεθα ξενίζοντες
τὸ κατωτέρω ποιημάτων ἀποσπῶντες τυχεῖως ἐκ
τῆς ὅλης συλλογῆς, ὅπως ἐκ τοῦ ἀνθους τούτου
λάβῃ ὁ ἀναγνώστης ἰδέαν, τοῦ καθόλου περι-
καλλοῦς τούτου λειμῶνος. —

EN ONOMA . . .

Et son nom, et qu'importe un nom ?

Elle n'est plus . . .

A. de Lamartine.

Ἐγὼ ἐν ὄνομα ἱερὸν
ἐν τῇ καρδίᾳ κεχαραγμένον,
τὸ ψιθυρίζω καὶ νῦν ἐρῶν
κρύφα καὶ στένων. . . .

Εἶναι τοῦ βίου μου τὸ κρυπτόν
εἶναι μυστήριον, θησαυρός μου,
οὐδεὶς ἐγνώρισε τῶν θνητῶν
αὐτὸ, ἐκτός μου. . . .

— « Ποῖον τὸ ὄνομα τὸ γλυκὺ
ὅπερ ἐν θλίψει ἀναπολεῖται,
οὐ ἡ ἀνάμνησις θελκτικὴ,
ὦ! πῶς καλεῖται; » . . .

Ὡ! ἦτον ἄγγελος τηλαυγῆς
μορφὴ ὡς ἔαρος ἡ εὐδία
μικρὸν ἀγλαΐσμα ἐπὶ γῆς
ἀγνὴ καρδία. . . .

Ὅμματα θεῖα καὶ γαλανὰ
κόμη ὠχρόξανθος κ' ἐρωτύλη,
ἔτη ἐκκαίδεκα καὶ ἀγνὰ
ἐρῶσα φίλη. . . .

— « Ποῖον τὸ ὄνομα τὸ γλυκὺ,
ὅπερ ἐν θλίψει ἀναπολεῖται,
ὅπερ ἐντός σου καὶ νῦν οἰκεῖ,
ὦ! πῶς καλεῖται; » . . .

Πρῶτα τὰ χεῖλη τὰ μελιχρά
τῆς κορασίδος αὐτὸ μοι εἶπον,
ἡ δὲ καρδία μου ἡ ψυχρά
ἤσθάνθη κτύπον. . . .

Κ' εὐθὺς τὸ ὄνομα τὸ γλυκὺ
ἐν ἔρωτύλῃ προσεῖπον γλώττῃ.
καὶ ἐμειδίασ' ἡ θελκτικὴ
μορφὴ τῆς πρώτῃ. . . .

— « Ποῖον τὸ ὄνομα ὦ αὐτῆς,
ὅπερ ἐν στόνοις ἀναπολεῖται;
Εἶναι ἀγγέλου; εἶναι θνητῆς;
καὶ πῶς καλεῖται; »

Ἦτο φιλία, ἦτο στοργή,
φεῦ! ἦτον ἔρωσ μοι ζωογόνος,
ἦτον ὁ ὄλθος ὃν ἐν τῇ γῇ
εἶχον ὁ μόνος. . . .

Ὅταν ἐστέναζον ἀθυμῶν
μέ κατεφαιδρυνεν ἡ μορφὴ τῆς,
πάντα κατέπνιγον στεναγμὸν
ἐν τῇ φωνῇ τῆς. . . .

— « ὦ! τίς ἡ κόρη ἡ ποθητὴ
ἥτις ἐν ἄλγει ἀναπολεῖται
τίς ἡ γλαυκῶπις αὐτὴ θνητὴ
καὶ πῶς καλεῖται; »

Ἦδη μακράν τῆς διατελῶν
μακράν τῶν τόπων μου τῶν φιλτέρων
ἔπαυσα πλεόν αὐτὴν καλῶν
ἔπαυσα χαίρων. . . .

Ἀλλ' ἡ καρδία μου ὀρφανὴ
τὴν ἐνθυμεῖται καὶ ἐν τῇ ξένῃ,
καὶ ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῆς πονεῖ,
καὶ λάθρα στένει. . . .

— « ὦ! τίς ἡ κόρη ἡ ποθεινὴ,
ἥτις ἐν γόοις ἀναπολεῖται
ἥς ἡ ἀνάμνησις ἀλγεῖνῃ,
ὦ! πῶς καλεῖται; »

ὦ! παῦσον, παῦσον μοι ἔρωτῶν,
ὦ! παῦσον τραύματα ἀναξέων. . . .
Φεῦ! μοι ἀπέπτυ τὸ ποθητὸν
ἔνδαλμα πλεόν. . . .

— « Ποῖον τὸ ὄνομα τὸ γλυκὺ; »
ἄφες ἀπόρρητον νὰ μέ τήκη. . . .
ἦτο καρδία ἐρωτικὴ,
ἥτις ἀνῆκε νῦν δὲν μ' ἀνῆκει. . . .

Ἰούλιος 1877.

ΔΙΑΦΟΡΑ

* * Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῷ
«Γραφικῷ Κόσμῳ» τὰς Σκιαγραφίας τῶν κ. κ.
Γεωργίου Κορωνιοῦ καὶ Γ. Ζαφειροπούλου.

Ἐκ τινος ἀγγλικῆς ἐφημερίδος ἐραυζόμεθα
τὰ ἐπόμενα:

Τί ἀπέγεινεν Πῖος ὁ Θ', ὁ σεβάσμιος Ποντί-
φης, ὁ Μακάριος; Καὶ ἡ ἀπλὴ περὶ τούτου ἐρώ-
τησις εἶναι σχεδὸν ἀσέθημα. Πῖος ὁ Θ'. εἶναι
εἰς τὸν Παράδεισον· τοῦτο ἐννοεῖται ἀλλὰ δὲν
θα ἦναι δυσάρεστον νὰ μάθῃ τις καὶ τὴν ὑποδο-
χὴν, ἥτις τῷ ἐγεινεν ἐκεῖ. Τοῦτο δὲ μᾶς πλη-
ροφορεῖ ἡ καθολικὴ ἐφημερίς «Προσκυνητῆς».

«Φαίνεται, — λέγει ἡ ρηθεῖσα ἐφημερίς, —
ὅτι ὁ Πάπας Πῖος ὁ Θ'. εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸν
Παράδεισον μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ ὅτι ἐγένε-
το δεκτὸς ἐκεῖ μὲ ἐξαιρετικὰς τιμὰς.

«Ἡ παρθένος Μαρία, ἥτις τῷ ὀφείλει τὴν ἐ-
πίσημον ἀνακήρυξιν τῆς ἀσπίλου συλλήψεώς της
τῷ προσήνεγκεν ἰδιοχείρως δῶρον — στέφανον
— πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ὅσων εἶχε πράξει ὑπὲρ αὐ-
τῆς κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς παροικίαν του.

«Ἐπίσης ἡ ἁγία Ἄννα, ἥτις δὲν τῷ ὀφείλει
ὀλιγωτέραν εὐγνωμοσύνην, διότι διὰ τοῦ δογ-
ματος τοῦ 1854 τὴν ἐκαθάρισεν ἀπὸ τοῦ προπα-
πορικοῦ ἁμαρτήματος, ἔκαμεν ἐπίσης πολύτιμον
δῶρον. Ἐλλείπουσιν ὁμῶς αἱ περὶ τούτου λε-
πτομέρειαι.

«Ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν αὐ-
τοῦ καὶ τῷ ἐσφιγξεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα, εὐ-
χαριστῶν αὐτόν, διότι τὸν ὠνόμασε προστάτην
τῆς ἐκκλησίας.

«Χορὸς κατοίκων τοῦ οὐρανίου ἐνδικοιτήματος
ἐψάλλεν ὕμνον εἰς τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, ἔχων ἐπὶ
κεφαλῆς τὸν ἅγιον Πέτρον, ὅστις ὠδήγει τὸν ρυ-
θμὸν συρίζων διὰ τοῦ κλειδίου του, ἐνῶ δὲ ὁ χο-
ρὸς ἐψάλλεν, ὁ ἅγιος Φραγκίσκος καὶ ὁ ἅγιος
Ἀλφόνσος διηγοῦντο ἀλληλοδιαδόχως τὰς ὑψη-
λὰς πράξεις τῆς παπασύντης του.

«Τὴν σοβαρὰν ταύτην τελετὴν τῆς ὑποδοχῆς
ἀποτελεῖ ἁρμονικὸς χορὸς ἐκ 52 ἁγίων καὶ
26 μακαρίων, οἵτινες ὀφείλουσι τὴν θέσιν των
εἰς Πῖον τὸν Θ'. ».

Ὡς παρατηρεῖ ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίς, τὸ ἐνδια-
φέρον τῆς ἀνακοινώσεως θὰ ἀνυψοῦτο παραδόξως,
εἰάν ἡ ἐφημερίς «Προσκυνητῆς» εὐηρεστεῖτο νὰ
μᾶς μεταδώσῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ Παραδείτου
ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς!

* *

Χωρικός τις εξωμολογεῖτο ὅτι ἔκλεψεν ἕνα κριόν. — Ἀπόδος αὐτὸν εἰς τὸν κύριόν του, εἶπεν εἰς Φλάρως πνευματικός, ἄλλως δὲν σὲ συγχωρῶ. — Ἀλλὰ τὸν ἔφαγα. — Τόσῳ χειρότερα, ὑπέλαβεν ὁ Φλάρως, τὴν ψυχὴν σου θὰ τὴν ἀρπάσῃ ὁ διάβολος, διότι εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν ὁ κριὸς θὰ ζωντανεύσῃ νὰ σὲ κατηγορήσῃ. — Πῶς; εἶπεν ὁ χωρικός, ὁ κριὸς θὰ ζωντανεύσῃ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν; ἔχω πολλὴν εὐχαρίστησιν. — Διατί; — Διότι θὰ εἶπω εἰς τὸν γείτονά μου, ἰδοὺ ὁ κριὸς σου καὶ λάβε τον!

* *

Ὁ Σαντουὺλ ὅστις ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὰ παιγνιόχαρτα, ἔτυχεν ἡμέραν τινὰ παίζων, ὅτε τὸν ἐκάλεσαν ἵνα κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Ὑψίστου εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀπῆλθεν μὲν εὐχαρίστως ἀλλ' ἔκρυπεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὰ παιγνιόχαρτα, ἅτινα, ἐνῷ ὠμίλει ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος χειρονομῶν ἔπεσαν δυστυχῶς καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα ἀλλ' ὁ Σαντουὺλ ἐστράφη, χωρὶς νὰ παραγῇ πρὸς ἓν παιδίον δεκαετὲς προσκαλὼν αὐτὸ νὰ λάβῃ ἓν παιγνιόχαρτον. — Τί χαρτίον εἶναι αὐτό; Ρήγας Καρρῶ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. — Πολὺ καλὰ. Εἰπέ μοι τώρα τὴν πρώτην τῶν δέκα ἐντολῶν. — Δὲν τὴν εἰσεύρω. — Τὸ ἀκούετε, χριστιανοί; ἀνέκραξε μετὰ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως ὁ ἱεροκέρυξ; τὸ παιδίον αὐτὸ γνωρίζει τὸν Ρήγαν Καρρῶ, καὶ ἀγνοεῖ τὴν πρώτην τῶν δέκα θείων ἐντολῶν.

* *

Ἀλφόνσος ὁ σοφός, βασιλεὺς τῆς Ἀραγόνης, ἔλεγε ὅτι τότε μόνον γίνεται ὁ γάμος ἐπιτυχής, ὅταν τύχῃ ὁ μὲν ἀνὴρ κωφός, ἡ δὲ γυνὴ ἀόμματος.

* *

Τὸ 1686 Φίλιππος ὁ Β'. ἔστειλεν εὐγενῇ τινα νεανίαν εἰς Ρώμην ὅπως συγχαρῇ Σίξτον τὸν Πάπαν διὰ τὴν εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον ἀνάβασίν του. Οὗτος δὲ πειραχθεὶς, ὅτι τῷ ἐστάλη πρέσβυς νεαρωτάτης ἡλικίας. — Καὶ πῶς; τῷ εἶπε, τοσαύτην ἔχει ὁ κύριός σου σπάνιν ἀνδρῶν, ἀποφασίσας νὰ μοὶ πέμψῃ ἀγένειον πρέσβυν; — Ἐὰν ὁ κύριός μου, ἀπεκρίθη ὁ ὑπερήφανος Ἰσπανός, ἐφρόνει ὅτι ἡ ἀρετὴ τοῦ πρέσβεως συνίσταται εἰς τὸ γένειον, ἔπεμπεν ἀναμφιδόλως ἕνα τράγον καὶ οὐχὶ ἕνα εὐγενῆ νεανίαν.

* *

Κύριός τις ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του χωρικόν τινα νεωστὶ ἐλθόντα εἰς Παρισίους. «Θέλω σὲ διδοῖν ἑκατὸν φράγκα μισθὸν κατ' ἔτος, ἐκτὸς τῶν ἐκτάκτων ἀμοιβῶν· περιπλέον θὰ ἔχῃς τὴν τροφήν σου, καὶ θέλεις ἐνδύεσθαι ἀπὸ ἐμέ.» Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ὁ ὑπηρέτης δὲν φαίνεται. Ἦ ὦρα παρέρχεται καὶ ὁ κύριος σημαίνει τὸν κῶδωνα, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνή· ἕως οὗ τέλος ἀναγκάζεται νὰ ἀναβῇ ὁ ἴδιος, καὶ μετ' ἐκπλήξεως παρατηρεῖ τὸν καλὸν ὑπηρέτην εἰς τὴν κλίνην του. — «Καὶ πῶς! τῷ λέγει μετ' ὀργῆς, ἀκόμη θὰ σὲ περιμένω νὰ καταβῇς; — Κύριε, ἀποκρίνεται ὁ ὑπηρέτης, δὲν ἐσυμφωνήσαμεν νὰ μὲ ἐνδύῃς; λοιπὸν σὲ ἐπερίμενα.»

* *

Γυνὴ τις ἐπαρχιωτὶς παρήγγειλε τὸν μονογενῆ της υἱόν, ἀπερχόμενον εἰς Παρισίους πρὸς ὑπηρεσίαν, ἅμα φθάσας ἐκεῖ νὰ τῇ στείλῃ ἐπιστολήν. Τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτος ἀπεκατέστη εἰς Παρισίους παρά τινι δικηγόρῳ, παρουσιασθεὶς εἰς τὸν κύριόν του καὶ δεικνύων μὲ ἥθος συνεσταλμένον τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολάς, «Λυθέντα, τῷ εἶπε, σὰς παρακαλῶ ἂν ἔχητε κανὲν παλαιὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον δὲν σὰς ἀναγκαιοῖ κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ μὲ τὸ τὸ δώσητε διὰ νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις περιμένει ἀνυπομόνως ἐπιστολήν μου.»

* *

Παραδειγματικὴ τῶντι ὑπῆρξεν ἡ μεταξὺ τοῦ χριστιανικοῦ ἱερατείου μέχρι τοῦδε ἐπικρατοῦσα ἀμάθεια. Οὕτως Ἀρχιερεὺς τις, ἐρωτώμενος τί ἐσήμαινε τὸ Ἡμετριότης ἡμῶν, ἀμέσως ἀπεκρίθη: «Ἡμεῖς οἱ μετρημένοι!» Ἄλλος κληρικός, ἰδὼν παλαιὰν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἡμισθεσμένην, καὶ ἀνακαλύψας τὰ γράμματα ταῦτα ΜΡ: ΘΟΥ (Μήτηρ Θεοῦ), «Ἄ! ἀνέκραξεν, εἶνε ἡ Ἀγία Μητροθούνα.»

—ο—ο—ο—

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Ἐνῷ φεύγω τὰς Ἠπείρους
κατοικῶ εἰς τὴν Ἀσίαν
ἡ Εὐρώπη μ' ἐξορίζει
τρέχω εἰς τὴν Αὐστραλίαν
εἰς τὴν γῆν ποτὲ δὲν ἦλθα
καὶ ὁ κόσμος μὲ στερεῖται
εἰς θαλάσσας ἐξαπλοῦμαι
καὶ τὸ πλοῖον μὲ φοβεῖται.

Γ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ.